എഡിറ്റോറിയൽ

നാളുകളെ എണ്ണുവാനുള്ള ജ്ഞാനം

നല്ല പേർ സുഗന്ധതൈലത്തെക്കാളും മരണദിവസം ജനനദിവസത്തെക്കാളും ഉത്തമം. സഭാപ്രസംഗി. 7:1

രണ്ടു ദിവസങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നു മനുഷ്യജീവിതം-ജനനദിവസത്തിനും മരണദിവസത്തിനും ഇടയിൽ. ഈ രണ്ടു ദിവസങ്ങളേയും ഓരൊറ്റ വാക്യത്തിൽ തളച്ചിട്ട സഭാപ്രസംഗി രണ്ടിനേയും താരതമ്യം ചെയ്ത ശേഷം ഒരു നിഗമനത്തിലെത്തുന്നു-മരണദിവസമാണ് ജനനദിവസത്തെക്കാൾ ഉത്തമം.

മരണത്തേക്കാൾ ജനനമാണ് എല്ലാവർക്കും ഇഷ്ടം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ജനനദിവസമല്ലേ മരണദിവസത്തെക്കാൾ ഉത്തമം?- ഇതാണ് നമ്മുടെ ചിന്ത. എന്നാൽ സഭാപ്രസംഗിയുടെ ന്യായം മറ്റൊന്നാണ്: ജനനദിവസത്തിനും മരണദിവസത്തിനും ഇടയിൽ ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ ദൈർഘ്യം ഉണ്ട്. ഈ ജീവിതകാലയളവുകൊണ്ട് ഒരു നല്ല പേർ സമ്പാദിക്കാൻ ഒരുവനു കഴിയും. നല്ല പേര് സുഗന്ധതൈലത്തെക്കാൾ നല്ലതാണുതാനും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു തുടക്കത്തിന്റെ കേവലസന്തോഷം മാത്രം കൈമുതലായുള്ള ജനനദിവസത്തെക്കാൾ എന്തുകൊണ്ടും ഉത്തമം ഒരു ധന്യജീവിതം പൂർണതയിലെത്തുന്ന മരണ ദിവസമല്ലേ?

ജീവിതംകൊണ്ട് ഒരു പേരു സമ്പാദിക്കുക-അത് എല്ലാവരും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആ പേര് പിന്നിൽ അവശേഷിപ്പിച്ചിട്ടാണ് എല്ലാവരും ഈ ലോകം വിട്ടുപോകുന്നത്. പക്ഷേ അത് നല്ല പേര് ആണോ?

നല്ല പേര്-അതെന്താണ്? പലർക്കും വ്യത്യസ്താഭിപ്രായം ഉണ്ടാകും. എന്നാൽ ആത്യന്തികമായി നിത്യതയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നത് മാത്രമാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ നല്ലത്. സഭാപ്രസംഗി, പണത്തിനും പ്രശസ്തിക്കും പിന്നാലെയുള്ള പരക്കം പാച്ചിലിനെ ഉപമിക്കുന്നത് 'കാറ്റിനെപിടിക്കാൻ' പായുന്നതിനോടാണ്. കാറ്റിനെ പിൻതുടരുക-എത്ര നിരർത്ഥകമായ ഒരു ശ്രമം!

അമേരിക്കയിൽ കണക്ടിക്കട്ടിലെ ബ്രിഡ്ജ്പോർട്ടു സെമിത്തേരിയിൽ അടുത്തുള്ള രണ്ടു ശവക്കല്ലറകളുണ്ട്. ഒന്ന് സർക്കസിലൂടെ കോടീശ്വരനായിത്തീർന്ന പി.ടി.ബർണത്തിന്റേതാണ്. ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ഈ ഭൂമിയിൽ നിക്ഷേപം സ്വരൂപിച്ച ബർണത്ത് പുഴുവരിച്ചുപോയ തന്റെ നിക്ഷേപങ്ങളുമായി ആരാലും അറിയപ്പെടാതെ ആ മണ്ണിൽ ഉറങ്ങുന്നു. തൊട്ടടുത്തുള്ള കല്ലറ ഫാനിക്രോസ്ബിയുടേതാണ്. പിറന്നു വീണ് ആറാഴ്ചക്കുള്ളിൽ അന്ധയായിത്തീർന്ന ഫാനി. പക്ഷേ ദൈവത്തിനായി സമ്പൂർണമായി ജീവിതം സമർപ്പിച്ച ഫാനിക്രോസ്ബി തലമുറകൾ ഹൃദയപൂർവം ഏറ്റുപാടുന്ന എണ്ണായിരത്തിലേറെ ക്രിസ്തീയ ഭക്തിഗാനങ്ങളാണ് രചിച്ചത്. വിവിധ ഭാഷകളിലായി പത്തുകോടിയിലേറെ കോപ്പികൾ വിറ്റുപോയ ഗാനങ്ങളിലൂടെ അവർ ഇന്നും അനേക ഹൃദയങ്ങളെ ക്രിസ്തുവിനായി വെല്ലുവിളിക്കുന്നു! ഉവ്വ്, നിത്യതയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ജീവിതത്തിനു മാത്രമേ സുഗന്ധതൈലം പോലെ പരിമളം പരത്തുന്ന ഒരു പേര് അവശേഷിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയൂ.

ഫാനിക്രോസ്ബിയുടെ കല്ലറയിൽ ബൈബിളിൽനിന്നുള്ള ഒരു ചെറിയ വാചകം ആലേഖനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്-'അവൾ തന്നാൽ ആവതു ചെയ്തു' ബെഥാന്യയിൽ തന്നെ പരിമളതൈലം പൂശിയ സ്ത്രീയെക്കുറിച്ച് യേശു അഭിനന്ദനസൂചകമായി നടത്തിയ പ്രസ്താവനയാണിത് (മർക്കോസ് 14:8). ഫാനിക്രോസ്ബി അവളുടെ ജീവിതം കൊണ്ട് ചെയ്തതും ഇതാണ്. അവൾ തന്നാൽ കഴിയുന്നത് യേശുവിനു വേണ്ടി ചെയ്തു. നമ്മിൽ നിന്നും ദൈവം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതും മറ്റൊന്നല്ല. 'നാം എവിടയാണോ അവിടെ, നമ്മുടെ പക്കൽ എന്തുണ്ടോ അതുകൊണ്ട്, നമുക്ക് എന്തുകഴിയുമോ, അത്'- ദൈവമുൻപാകെ, യേശുവിനോടുള്ള സ്നേഹത്തിൽ ചെയ്യുക.

ദൈവമുൻപാകെ ഈ നിലയിലുള്ള ജീവിതം നമുക്ക് വലിയസ്വസ്ഥതയാണ് തരുന്നത്. ഈ ലോകം (അത് ക്രിസ്തീയലോകമായാലും) നാം ചെയ്യുന്നതിന്റെ വലിപ്പമാണ് (Quantity) നോക്കുന്നത്. ദൈവമാകട്ടെ അതിന്റെ ഗുണം (Quality) നോക്കുന്നു. നാം എന്ത് (What)ചെയ്യുന്നു എന്നാണ് മറ്റുള്ളവർ നോക്കുന്നത്. നാം എന്തുകൊണ്ട് (Why)അത് ചെയ്യുന്നു എന്നാണ് ദൈവം വീക്ഷിക്കുന്നത്.

നാം ദൈവത്തിനായി ചെയ്യുന്നതിന്റെ വലിപ്പവും വൈപുല്യവും ആയിരുന്നു ദൈവം കണക്കിലെടുക്കുന്നതെങ്കിൽ കഴിവും സാഹചര്യങ്ങളും ഉള്ളവർക്ക് ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ കൂടുതൽ സൗകര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഏതു പ്രവൃത്തിയുടേയും പിന്നിലുള്ള മനോഭാവവും ഉദ്ദേശ്യവുമാണ് ദൈവം കണക്കിലെടുക്കുന്നത് എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് വലിപ്പച്ചെറുപ്പമില്ലാതെ എല്ലാവർക്കും ദൈവമുൻപാകെ തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ ഒരു സൗരഭ്യവാസനയാക്കിത്തീർക്കാൻ തുല്യ അവസരമാണു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നത്. രണ്ടു കാശിട്ട വിധവ 'എല്ലാവരേക്കാളും അധികം' ഇട്ടിരിക്കുന്നു (ലൂക്കോസ് 21:3) എന്ന് യേശു തീർപ്പ് കൽപിച്ചതിൽനിന്ന് അവിടുന്ന് വലിപ്പത്തേക്കാൾ ഗുണത്തിന്റെ തോതിലാണ് കാര്യങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്നതെന്നു വ്യക്തമല്ലേ?

ആളുകളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ കണക്കിലെടുക്കാതെ, പ്രവൃത്തികൾക്കുപിന്നിലുള്ള മനോഭാവങ്ങളെയും ലക്ഷ്യങ്ങളെയും സൂക്ഷിച്ച് ദൈവമുൻപാകെ നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ ഒരു സൗരഭ്യവാസനയാക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിയും എന്നത് എത്ര വലിയ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്!. നമ്മുടെ ജീവിതം ഒരു സുഗന്ധതൈലംപോലെ പരിമളം പരത്തുമ്പോൾ നാം മറ്റുമനുഷ്യർക്കും (രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നവർക്കും നശിക്കുന്നവർക്കും) ഒരു വാസന നൽകുന്നുണ്ടെന്നത് ശരിയാണ്. പക്ഷേ അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിനോ മതിപ്പിനോ വേണ്ടിയല്ല നാം സൗരഭ്യവാസന പരത്തുന്നത് എന്ന് ഓർക്കണം. രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നവർക്ക് ജീവനിൽ നിന്നു ജീവനിലേയ്ക്കും നശിക്കുന്നവർക്കു മരണത്തിൽ നിന്നു മരണത്തിലേക്കുമുള്ള വാസന നാം നൽകുമ്പോൾ തന്നെ ആത്യന്തികമായി നാം ദൈവത്തിനാണു ക്രിസ്തുവിന്റെ സൗരഭ്യവാസനയായിരിക്കുന്നത് എന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കുക (2 കോരിന്ത്യർ 2:15).

നല്ല പേരിനെ സുഗന്ധതൈലത്തോട് ഉപമിച്ച സഭാപ്രസംഗിതന്നെ ആ പരിമളതൈലം ദുർഗന്ധപൂരിതമായിപ്പോകാനുള്ള സാധ്യതയിലേക്കും വിരൽ ചൂണ്ടുന്നുണ്ട്-'ചത്ത ഈച്ച പരിമളദ്രവ്യത്തിൽ ദുർഗന്ധം കലർത്തുന്നു; അതുപോലെ ജ്ഞാനവും പ്രശസ്തിയും കെടുത്താൻ അൽപം മൗഢ്യം മതി' (സഭാപ്രസംഗി 10:1).

ഈച്ച വളരെ ചെറുതാണ്. പക്ഷേ അതു നശിപ്പിക്കുന്നത് സുഗന്ധതൈലത്തെ മുഴുവനുമാണ്. ദൈവത്തിനു സൗരഭ്യവാസനയായ ഒരു മുഴുവൻ ജീവിതത്തെയും ഒരു നിമിഷം കൊണ്ട് മുറുകെപ്പറ്റുന്ന ഒരു പാപത്തിന്, തെറ്റായ ഒരു ശീലത്തിന്, സൂക്ഷ്മതയില്ലാത്ത ഒരു പെരുമാറ്റത്തിന്, ദുർഗന്ധപൂരിതമാക്കാൻ കഴിയും. നാം എത്ര ജാഗ്രതയുള്ളവരായിരിക്കണം! ഉത്തരവാദിത്വബോധമുള്ളവരും.

നമുക്ക് ഈ ഭൂമിയിൽ ഒരേ ഒരു ജീവിതമേയുള്ളു. അത്, യേശു തന്റെ ജീവിതം പിതാവിനു സൗരഭ്യവാസനായാഗമായി അർപ്പിച്ചതുപോലെ (എഫെസ്യർ 5:2) നമുക്കും നൽകാൻ കഴിഞ്ഞാൽ......അതിൽപ്പരം ഭാഗ്യം മറ്റെന്താണുള്ളത്?

സമയം ബുദ്ധിപൂർവം ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള ചില മാർഗ്ഗ നിർദ്ദേശങ്ങൾ

[ജറമിടെയ്‌ലർ (1613–1667) എഴുതിയ ‘ Holyliving and Holy Dying' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന്]

1. രാവിലെ ഉണരുമ്പോൾ ആദ്യം ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നതു ശീലമാക്കുക. രാത്രി ഉറങ്ങുമ്പോൾ നിന്റെ കണ്ണുകൾ അടയ്ക്കുന്നതും അവിടുന്നാകട്ടെ. ഇടവേളയിലെ നിന്റെ വിശ്രമം വെറും ‘ നേരം കൊല്ലൽ’ അല്ലാതെ അതു ആരോഗ്യകരവും അത്യാവശ്യത്തിനുള്ളതും ആകട്ടെ.

2. നിങ്ങളുടെ ഒഴിവുസമയം എല്ലാം പ്രാർത്ഥന, വായന, ധ്യാനം, വ്യായാമം, സൗഹൃദപ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിവയിലേതിനെങ്കിലുമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുക.

3. ഞായറാഴ്ചയും അവധിദിവസങ്ങളും വെറും അലസമായദിവസങ്ങൾ ആകാതിരിക്കട്ടെ. ഒന്നും ചെയ്യാതെ സമയം പാഴാക്കുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലത് ഞായറാഴ്ചയാണെങ്കിലും ജോലി ചെയ്യുന്നതാണ്. അവധിദിവസങ്ങൾ വെറുതെ നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ ജീവകാരുണ്യ, ആത്മീയ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുക

4. ലക്ഷ്യമില്ലാതെ ധാരാളം സംസാരിക്കുന്ന ആളുകളുമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ട് ഒഴിവാക്കുക. വ്യർത്ഥമായ കാര്യങ്ങൾ നിരന്തരം പറയുകയും അതു കേട്ടിരിക്കാൻ നിർബന്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സുഹൃത്തുക്കൾ. അവരുമായി സൗഹൃദം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് ഒരാൾക്കും തന്റെ സമയം പാഴായിപ്പോകുന്നതിനെതിരേ ജാഗ്രത പാലിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല.

5 തീർത്തും വ്യർത്ഥമായ പ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടു സമയം നഷ്ടപ്പെടുത്തരുത്. നന്നായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയ ഓരോ ദിവസവും ‘രക്ഷാദിവസമാണ്’ (2 കൊരിന്ത്യൻ 6:2) ശരിയായി ഉപയോഗിച്ച സമയം ‘പ്രസാദകാലം’ (സങ്കീർത്തനം 69:13) ആണ്. നിങ്ങൾ വ്യർത്ഥമാക്കിക്കളഞ്ഞതോ, അനുതപിക്കുന്നതിനും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനും സ്വർഗ്ഗീയനിക്ഷേപം ശേഖരിക്കുന്നതിനും ഉള്ള സമയമായിരുന്നു.

6. ജോലിക്കിടയിൽ സമയം കിട്ടുന്നതനുസരിച്ച് ഹ്രസ്വമായ പ്രാർത്ഥനകളുമായി ദൈവത്തിന്റെ അടുത്തേക്കു ചെല്ലുന്നതു ശീലമാക്കുക. മറ്റുള്ളവർക്കുള്ളതും നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കണമെന്നു നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതുമായ ധ്യാനസമയത്തിന്റെ കുറവ് ഇങ്ങനെ പരിഹരിക്കുവാൻ കഴിയും. ഒരു കാര്യം നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ഉറപ്പായിരിക്കട്ടെ: ജോലിത്തിരക്കു കുറവുള്ളവരുടെ ദീർഘമായ പ്രാർത്ഥനകളോടൊപ്പം എന്നതുപോലെ ജോലിക്കിടയിലെ നിങ്ങളുടെ ‘നിശ്വാസ പ്രാർത്ഥന’കളോടൊപ്പവും ദൈവമുണ്ട്.

7. സാമാന്യബോധമുള്ള ഒരു വ്യക്തിക്കു ചേർന്നതായിരിക്കട്ടെ നിങ്ങളുടെ ജോലി. തിരക്കുള്ളവനാണെങ്കിലും ഒരു വ്യക്തിക്ക് അലസമായിരിക്കാൻ കഴിയും. മായയും വ്യർത്ഥവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ധാരാളം തൊഴിലുകളുണ്ട്. ചിലർ വളരെ തിരക്കുള്ളവരായിരിക്കും. പക്ഷേ അവ

രുടെ തിരക്ക് ' ഈച്ചയെ പിടിക്കുന്ന തിരക്കിലാണ്' താനെന്ന് ഒരിക്കൽ ഡൊമീഷ്യൻ ചക്രവർത്തി പറഞ്ഞതുപോലെ ആയിരിക്കും!

8. ജോലി ചെയ്യേണ്ടാത്ത വിധം ധനികരോ ജോലിയിൽ നിന്നു വിരമിച്ചവരോ ആയ ആളുകൾ തങ്ങളുടെ സമയവിനിയോഗത്തെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കണം. നല്ല സുഹൃത്തുക്കളെ അവർ തിരഞ്ഞെടുക്കയും പ്രയോജനമുള്ള കാര്യങ്ങൾ അവർ പഠിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ. പാവങ്ങളെ സന്ദർശിച്ച് അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കാനും നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുവാനും, മിക്കപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും അവർക്കു കഴിയും.

9. അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുന്നതിൽ ആവശ്യത്തിലേറെ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തരുത്. പലരും പ്രഭാതധ്യാനത്തിനുള്ള അവസരങ്ങൾ അഴിച്ചു കെട്ടിയും ചീകിമിനുക്കിയും പാഴാക്കുകയാണ്.

10. തങ്ങളുടേതല്ലാത്ത വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചും ഉള്ള അനാവശ്യമായ ജിജ്ഞാസ ഒഴിവാക്കുക. സഹവിശ്വാസികളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നാം തീർച്ചയായും അറിഞ്ഞിരിക്കണം. പക്ഷേ അതും മറ്റുള്ളവരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ തലയിടുന്നതും രണ്ടും രണ്ടാണ്.

11. സമയം അപഹരിക്കുന്ന നിസ്സാരമായ, എല്ലാ പരിപാടികളും നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം ഒഴിവാക്കുക: അനാവശ്യമായ ചർച്ചകൾ, പകൽ സ്വപ്നങ്ങളിൽ മുഴുകി സമയം കൊല്ലുക, താരങ്ങളുടെ വിശേഷങ്ങൾ വായിക്കുക തുടങ്ങിയവ പ്രയോജനമുള്ളവയല്ലല്ലോ.

12. വിനോദങ്ങൾക്കായി ധാരാളം സമയം ചെലവഴിക്കരുത്. എന്നാൽ ആരോഗ്യകരവും, ചെറുതും, പെട്ടെന്ന് ഉന്മേഷം നൽകുന്നതുമായ വിനോദപ്രവർത്തനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുക. ധാരാളം സമയവും പങ്കാളിത്തവും ആവശ്യപ്പെടുന്ന, നിങ്ങളുടെ ചിന്തകളെ എപ്പോഴും കീഴടക്കുന്ന, വിനോദങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുക. അവയിൽ മുങ്ങിപ്പോകരുത്. അവ നിങ്ങളുടെ മുഖ്യപരിഗണന ആയിപ്പോകരുത്. അതുപോലെ കായിക മത്സരങ്ങളുടെ കാഴ്ചക്കാരായി ഇരിക്കുമ്പോൾ നാമും വ്യായാമം ചെയ്യുകയാണെന്നു കരുതരുത്. വ്യായാമത്തിനു പകരമാവുകയില്ല കായികമത്സരങ്ങൾ കാണുന്നത്. കായികമത്സരങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ താൻ വ്യായാമം ചെയ്യുകയാണെന്നു കരുതുന്നവൻ പാന്റ് ധരിക്കാതെ ബൽറ്റ് കെട്ടുന്നവനെപ്പോലെയാണ്. വില്ല് ഒന്നയച്ചു വയ്ക്കുവാൻ നമുക്ക് അനുവാദമുണ്ട്. പക്ഷേ അതിന്റെ ചരടു കൂടെ അഴിച്ചു മാറ്റരുത്.

> **അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുന്നതിൽ ആവശ്യത്തിലേറെ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തരുത്. പലരും പ്രഭാതധ്യാനത്തിനുള്ള അവസരങ്ങൾ അഴിച്ചു കെട്ടിയും ചീകിമിനുക്കിയും പാഴാക്കുകയാണ്**

13. ദിവസത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും സമയം ധ്യാനത്തിനും പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുമായി വേർതിരിക്കുക. ചിലപ്പോൾ സംഭവവികാസങ്ങൾ ആ സമയത്തിന്റെ ദൈർഘ്യം കുറച്ചേക്കും. പക്ഷേ അതുപോലെ അത്യാവശ്യമില്ലെങ്കിൽ അത് ഒരിക്കലും ഒഴിവാക്കരുത്.

14. ദൈവവേല ശ്രദ്ധയോടെ ചെയ്യുക. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി കൈകൾ കൂപ്പി ഇരിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ചിന്തകൾ ലോകത്തിൽ അലയാതിരിക്കട്ടെ. അശ്രദ്ധമായി പ്രാർത്ഥിക്കാതിരിക്കുക. നിങ്ങളുടെ മുഴുവൻ ശക്തിയും പ്രാർത്ഥനയിൽ കൊണ്ടുവരിക.

15. ഉറക്കം വരാത്ത സമയത്തെ മുഴുവൻ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു നിറയ്ക്കുക. കാരണം ആ സമയം നിങ്ങൾക്ക്

ശേഷം പേജ് 10 ൽ

സമയം പാഴാക്കരുത്

ജോർജ് മുള്ളർ

കർത്താവുമായി കൂട്ടായ്മയിലായിരിക്കുക എന്നതാണ് നമ്മൾ ദിവസവും ചെയ്യേണ്ട ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ജോലി എന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു. കർത്താവിനെ എത്രമാത്രം സേവിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നതിനേക്കാൾ എന്റെ അകത്തെ മനുഷ്യനെ ദിനം പ്രതി എത്രമാത്രം പരിപോഷിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കും എന്നതാണ് എന്റെ ചിന്ത. രക്ഷിക്കപ്പെടാത്തവരുടെ ഇടയിൽ ദൈവിക സത്യങ്ങൾ ഞാൻ പങ്കുവച്ചെന്ന് വരാം. വിശ്വാസികളെ ഞാൻ പ്രബോധിപ്പിച്ചെന്ന് വരാം. വേദനിക്കുന്നവരെ താങ്ങി സഹായിച്ചെന്നിരിക്കാം. മറ്റേതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഒരു ദൈവപൈതൽ ചെയ്തേക്കാവുന്ന കാര്യങ്ങളും ഞാൻ ചെയ്യുമായിരിക്കും. എന്നിരുന്നാലും കർത്താവിൽ സന്തോഷിപ്പാനും ദിനംപ്രതി അകത്തെ മനുഷ്യനെ ശക്തിപ്പെടുത്താനും സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തെറ്റായ ഒരാത്മാവിൽ ചെയ്തുപോകാനിടയുണ്ട്.

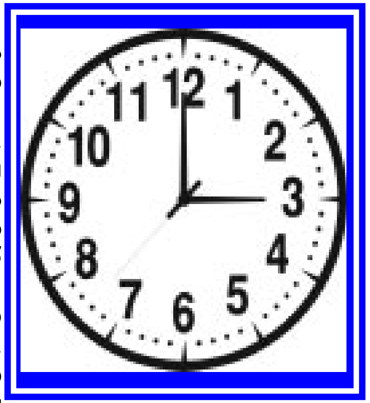

കർത്താവുമായി കൂട്ടായ്മയിലാകാൻ ഞാൻ ചെയ്യേണ്ട ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം ദൈവവചനം വായിക്കുകയും അത് ധ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ്. അതിലൂടെ എന്റെ ഹൃദയത്തിന് ആശ്വാസവും പ്രോത്സാഹനവും മുന്നറിയിപ്പും ശാസനയും മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശവും ഒക്കെ ലഭിക്കുന്നു. പണ്ടൊക്കെ എഴുന്നേറ്റാലുടൻ ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ തുടങ്ങുമായിരുന്നു. പലപ്പോഴും കാൽ മണിക്കൂറോ, ഒരു മണിക്കൂർ തന്നെയോ മുട്ടിൻമേൽ നിന്നു പ്രാർത്ഥിക്കാൻ ശ്രമിക്കും. ആ സമയമെല്ലാം എന്റെ മനസ്സ് പലയിടങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കുകയായിരിക്കും. എന്നാലിപ്പോൾ ആ പ്രശ്നമില്ല. ദൈവവചനസത്യത്താൽ എന്റെ ഹൃദയം നിറയുമ്പോൾ ദൈവവുമായുള്ള യഥാർത്ഥ കൂട്ടായ്മയിലേയ്ക്കു ഉടനെ എത്തിച്ചേരാൻ സാധിക്കുന്നു. എന്റെ പിതാവിനോട്, ദൈവവചനത്തിലൂടെ അവിടുന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലാക്കിത്തന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു സ്നേഹിതനോടെന്നവണ്ണം ഞാൻ സംസാരിച്ചു തുടങ്ങും.

എന്റെ ആദ്യകാലക്രിസ്തീയജീവിതത്തിൽ ദൈവവചനധ്യാനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം അറിയാതിരുന്നത് ഓർത്ത് ഞാനത്ഭുതപ്പെടാറുണ്ട്. പുറത്തെ മനുഷ്യനു ഭക്ഷണം കഴിക്കാതെ ജോലി ചെയ്യാൻ പറ്റാത്തതുപോലെ തന്നെയാണ് അകത്തെ മനുഷ്യനും. അകത്തെ മനുഷ്യന്റെ ഭക്ഷണം എന്താണ്? അതു പ്രാർത്ഥനയല്ല. ദൈവവചനമാണു ആ ഭക്ഷണം. സാധാരണ ചെയ്യാറുള്ള ബൈബിൾവായനയല്ല ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്. അത് പൈപ്പിലൂടെ ഒഴുകിപ്പോകുന്ന വെള്ളം പോലെ നമ്മുടെ മനസ്സിൽക്കൂടി കടന്നുപോകും. അത്ര തന്നെ. എന്താണു

നമ്മൾ വായിക്കുന്നതെന്തതിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുകയും, ധ്യാനിക്കുകയും പിന്നീടതു ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരികയും വേണം.

പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ നമ്മൾ ദൈവത്തോടു സംസാരിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ഇത് ഏറ്റവും ഭംഗിയായി ചെയ്യാൻ പറ്റുന്നത് നമ്മുടെ അകത്തെ മനുഷ്യൻ ദൈവവചനധ്യാനത്താൽ പരിപോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട ശേഷമാണ്. ദൈവവചനത്തിലൂടെ പിതാവു നമ്മോടു സംസാരിക്കുകയും, നമ്മെ പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുകയും, ശാസിക്കുകയും, സാന്ത്വനപ്പെടുത്തുകയും, താഴ്മയുള്ളവരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആത്മികമായി ബലഹീനരെങ്കിലും ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ നമുക്ക് ക്രിയാത്മകമായി ധ്യാനിക്കാൻ സാധിക്കും. നമ്മൾ എത്ര ബലഹീനരായിരിക്കുന്നുവോ അത്ര അധികമായി ധ്യാനിച്ചെങ്കിലേ അകത്തെ മനുഷ്യനെ ശക്തിപ്പെടുത്താൻ കഴിയുകയുള്ളു. ദൈവവചനധ്യാനത്തിലൂടെയാണു കഠിനശോധനകളിലെല്ലാം സമാധാനമായിരിക്കാനുള്ള സഹായവും ശക്തിയും എനിക്കു ലഭിക്കുന്നത്. ദിവസവും രാവിലെ ദൈവവുമായുള്ള കൂട്ടായ്മയാൽ ആത്മാവ് പുതുക്കം പ്രാപിക്കുമ്പോൾ എന്തൊരു വ്യത്യാസമാണ്! ഇത്തരം ആത്മീയ ഒരുക്കം ഇല്ലാതെ ഒരു ദിവസത്തെ ശോധനകളും പ്രലോഭനങ്ങളും പോലും തരണം ചെയ്യാൻ എനിക്കു പ്രയാസമാണ്.

അതിരാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് ദൈവവുമായി സംസാരിക്കുന്ന ഒരു പതിവ് എനിക്കുണ്ട്. പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരുമിച്ച് താമസിക്കാനിടയായ ഒരു സുഹൃത്തിനെ കണ്ടുപഠിച്ചതാണിത്. ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ലേവ്യപുസ്തകത്തിലെ യാഗങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഈ സഹോദരൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "ജോർജ്, ഏറ്റവും നല്ല മൃഗങ്ങളെ മാത്രം യാഗമർപ്പിച്ചിരുന്നതുപോലെ നാമും നമ്മുടെ സമയത്തിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല ഭാഗം ദൈവവുമായുള്ള കൂട്ടായ്മയ്ക്ക് കൊടുക്കണം".

> **കർത്താവിനെ എത്രമാത്രം സേവിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നതിനേക്കാൾ എന്റെ അകത്തെ മനുഷ്യനെ ദിനംപ്രതി എത്രമാത്രം പരിപോഷിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കും എന്നതാണ് എന്റെ ചിന്ത**

നേരത്തേ എഴുന്നേൽക്കുന്ന ശീലം എനിക്കു ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ക്ഷീണം കാരണം ആറ് ഏഴുമണി വരെയൊക്കെ ഉറങ്ങുമായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ഏഴുമണി കഴിഞ്ഞും കുറേ നേരം കൂടി കിടക്കും. ശരീരത്തിന് അവശ്യം വേണ്ടുന്ന വിശ്രമം ഇതുമൂലം കിട്ടുന്നുണ്ടെന്നാണു ഞാൻ കരുതിയിരുന്നത്. പക്ഷേ ആത്മാവിനു സംഭവിക്കുന്ന നഷ്ടത്തെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റാൽ പെട്ടെന്ന് ചെയ്യേണ്ടിവരുന്ന ജോലികളിൽ പലപ്പോഴും ഏർപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് വേണ്ടത്ര സമയം ദൈവവചനം ധ്യാനിക്കാനോ പ്രാർത്ഥിക്കാനോ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. അവസാനം, എന്റെ ശരീരം എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടിയാലും ദിവസത്തിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല സമയം കട്ടിലിൽ ചെലവഴിക്കുകയില്ല എന്നൊരു തീരുമാനം ഞാനെടുത്തു. ദൈവകൃപയാൽ പിറ്റേ ദിവസം തൊട്ടുതന്നെ നേരത്തേ എഴുന്നേൽക്കാനും പിന്നീടുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ അതുപോലെ തുടരുവാനും സാധിച്ചു. ഇപ്പോഴും ഏതാണ്ട് ഏഴുമണിക്കൂർ ഞാൻ ഉറങ്ങാറുണ്ട്. ഊണു കഴിഞ്ഞു പതിവുണ്ടായിരുന്ന ഉറക്കവും ഞാൻ നിർത്തലാക്കി. ഇതുമൂലം വിലയേറിയ അനേകം മണിക്കൂറുകൾ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ധ്യാനത്തിനുമായി കണ്ടെത്താനിടയായി.

ആവശ്യത്തിൽ കൂടുതൽ ഉറങ്ങുകയെന്നാൽ അത്രയും സമയം പാഴാക്കുകയെന്നാണർത്ഥം. സമയം പാഴാക്കുകയെന്നതു കർത്താവിന്റെ രക്തത്താൽ വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയ വിശുദ്ധൻമാർക്കു ചേർന്നതല്ലല്ലോ. മറ്റെല്ലാമെന്നതുപോലെ അവരുടെ സമയവും കർത്താവിനായി ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണ്. നാം കൂടുതൽ ഉറങ്ങുന്നുവെങ്കിൽ ദൈവമഹത്വത്തിനായി ഉപയോഗിക്കേണ്ട വിലയേറിയ സമയം നാം പാഴാക്കുന്നുവെന്നേ അതിനർത്ഥമുള്ളു.

ഞാനിത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ദൈവമക്കൾ ആവശ്യത്തിനു ഉറങ്ങരുതെന്നല്ല ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. കുറഞ്ഞത് ഒരാറുമണിക്കൂറെങ്കിലും ഉറങ്ങാതെ ശരീരവും മനസ്സും ആരോഗ്യകരമായി നിലനിർത്തുവാൻ ഭൂരിപക്ഷം പേർക്കും സാധിക്കുകയില്ല. ഈ കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ഉറങ്ങരുതെന്നല്ല ആവശ്യത്തിൽ കൂടുതൽ ഉറങ്ങുന്നതിനെപ്പറ്റിയാണു ഞാൻ പറഞ്ഞുവന്നത്. അമിതഭക്ഷണം ശരീരത്തിനു ഹാനികരമാവുന്നതു പോലെയാണു ഉറക്കത്തിന്റെ കാര്യവും. ആവശ്യമായതിൽ കൂടുതൽ ഉറങ്ങുന്നതുകൊണ്ടു ശക്തി വർദ്ധിക്കുകയല്ല ശരീരം ബലഹീനമാക്കപ്പെടുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. ശാസ്ത്രജ്ഞരും അങ്ങനെതന്നെ പറയുന്നു. ശരീരത്തിനെന്നപോലെ ഇതു ആത്മാവിനും നന്നല്ല. കൂടുതൽ നേരം കിടക്കുന്നതുകൊണ്ടു പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ധ്യാനത്തിനും ഉപയോഗപ്പെടുത്താമായിരുന്ന വിലയേറിയ സമയം പാഴായിപ്പോകുന്നു. പ്രഭാതഭക്ഷണത്തിനു മുമ്പ് രണ്ടോ മൂന്നോ മണിക്കൂറുകൾ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ധ്യാനത്തിനുമായി ചെലവിടുന്ന ഒരു വ്യക്തി തന്റെ അകത്തെയും പുറത്തെയും മനുഷ്യനെ അതെങ്ങനെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നു വളരെ പെട്ടെന്നു തന്നെ മനസ്സിലാക്കും.

എങ്ങനെ എഴുന്നേൽക്കണം, എന്നു തുടങ്ങണമെന്നൊക്കെ ചോദിച്ചു കേൾക്കാറുണ്ട്. എന്റെ അഭിപ്രായം ഇനിയും താമസിപ്പിക്കരുതെന്നാണ്. നാളെത്തന്നെ തുടങ്ങുക. എന്നാൽ ഒരിക്കലും നിങ്ങളുടെ കഴിവിൽ ആശ്രയിക്കരുത്. നിങ്ങൾ പണ്ടൊക്കെ നേരത്തേ എഴുന്നേറ്റിരുന്നിരിക്കാം. ആ സ്വഭാവം പിന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചതുമാകാം. നിങ്ങളുടെ സ്വന്തശക്തിയിൽ ആശ്രയിച്ചാൽ അത് ഒരു പക്ഷേ പണ്ടത്തെപ്പോലെ പരാജയപ്പെടാനാണ് സാദ്ധ്യത. ഏതു നല്ല കാര്യത്തിനുമെന്നപോലെ ഇതിനും നമ്മൾ കർത്താവിൽതന്നെ ആശ്രയിക്കണം. ആരെങ്കിലും കുറച്ച് ഉറക്കമൊക്കെ മാറ്റിവച്ച് ആ സമയം പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ, സാത്താൻ തന്റെ എല്ലാ അടവും തന്ത്രവും പ്രയോഗിച്ച് അതിനെ തടസ്സപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുമെന്നുള്ള കാര്യവും മറക്കരുത്. അതിനാലാണു സ്വന്തബലത്തിലൂന്നരുതെന്നു പറഞ്ഞത്. സഹായത്തിനായി കർത്താവിനെത്തന്നെ ആശ്രയിക്കുക. ഇതിനായി നാം കർത്താവിനോട് സഹായം അഭ്യർത്ഥിക്കുമ്പോൾ നമ്മൾ അവനെ മഹത്വപ്പെടുത്തുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. സഹായത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുക, സഹായം പ്രതീക്ഷിക്കുക. എങ്കിൽ അത് ലഭിക്കും.

> **പുറത്തെ മനുഷ്യനു ഭക്ഷണം കഴിക്കാതെ ജോലി ചെയ്യാൻ പറ്റാത്തതുപോലെ തന്നെയാണ് അകത്തെ മനുഷ്യനും. അകത്തെ മനുഷ്യന്റെ ഭക്ഷണം എന്താണ്? അതു പ്രാർത്ഥനയല്ല. ദൈവവചനമാണ് ആ ഭക്ഷണം.**

⇨

സമയം ബുദ്ധിപൂർവം ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള ചില മാർഗ്ഗ നിർദ്ദേശങ്ങൾ

(പേജ് 6-ൽ നിന്ന് തുടർച്ച)

മറ്റൊന്നും ചെയ്യേണ്ടല്ലോ.

16. എപ്പോഴും തിരക്കുള്ള മനുഷ്യൻ വർഷത്തിൽ ഏതെങ്കിലും സമയം തന്റെ ജോലി മാറ്റിവച്ച് ഒരു 'വിശുദ്ധസമയം' വേർതിരിക്കട്ടെ. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കും ഉപവാസത്തിനും കുറ്റം ഏറ്റു പറയുവാനും ദൈവത്തെ അന്വേഷിക്കുവാനും ആ സമയം ഉപയോഗിക്കുക.

17. ഉറങ്ങുന്നതിനു മുൻപ് നാം നമ്മുടെ പകലത്തെ പ്രവൃത്തികളെ ശോധനം ചെയ്യണം. പ്രത്യേകിച്ചും അസാധാരണമായി എതെങ്കിലും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ. നമ്മുടെ പരാജയങ്ങളിൽ നമുക്ക് അനുതാപവും നമ്മുടെ വിജയങ്ങളിൽ നമുക്ക് നന്ദിയും ഉണ്ടായിരിക്കണം.

18. ഈ പറഞ്ഞ പോയിന്റുകളെല്ലാം നിങ്ങൾ സ്വയപീഡനത്തിനായല്ല മറിച്ച് വിവേകത്തോടെ ഉപയോഗിക്കുക. ഈ മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ പ്രയോജനപ്രദമാണ്. പക്ഷേ അവ ദിവ്യകല്പനകളല്ല. തന്റെ ക്രിസ്തീയ ദൗത്യം നിർവഹിക്കുവാൻ ഏറ്റവും സഹായകരമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഒരോരുത്തരും സ്വീകരിക്കട്ടെ. തന്റെ ഒരോ മണിക്കൂറും വിശുദ്ധമായി, പ്രയോജനപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ കഴിയുന്നവർ സന്തുഷ്ടരായിരിക്കും. പക്ഷേ നമ്മുടെ ഒരോ മിനിട്ടും (അതു പാപം ചെയ്യാനായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ) പ്രത്യേകം എടുത്ത് അവ ഒരോന്നും പ്രയോജനമായിരുന്നോ എന്നു തലനാരിഴകീറി പരിശോധിക്കേണ്ട.

19. സമയത്തെ വിവേകപൂർവ്വം ഉപയോഗിക്കുന്ന സ്വഭാവം നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ മുഴുവൻ സ്വാധീനിക്കും. അതു നമുക്ക് രണ്ടു വിധത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടും. പാപത്തെ ഒഴിവാക്കുവാനും നന്മ ചെയ്യുവാനും അതു നമ്മെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കും. കർത്താവിന്റെ വരവ് ഏതു നിമിഷം ഉണ്ടായാലും അതിനായി ഒരുങ്ങിയിരിക്കാനും അതു നമ്മെ സഹായിക്കും.

o

⇨ നിശ്ചയം.

ഒരു കാര്യം കൂടി: നേരത്തേ ഉണരേണ്ടയാൾ നേരത്തേ ഉറങ്ങാൻ പോകുകയും വേണം. രാത്രി വളരെ നേരം ഉണർന്നിരുന്നാൽ നേരത്തേ എഴുന്നേൽക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടായിരിക്കും. മറ്റെന്തൊക്കെ പ്രശ്നമുണ്ടായാലും നേരത്തേ കിടക്കുക എന്നത് ഒരു ശീലമാക്കണം. ഇതിൽ വീഴ്ച വരുത്തിയാൽ ഉണരാനും താമസിച്ചുപോകും. കാരണം നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തിനു വിശ്രമവും ആവശ്യമാണല്ലോ.

ഉറക്കം ഉണർന്നാൽ ഉടൻ എഴുന്നേൽക്കണം. ഒരു മിനിറ്റു പോലും കിടക്കയിൽ പിന്നെ കിടക്കരുത്. നിങ്ങൾ വീണ്ടും ഉറങ്ങിപ്പോകാതിരിക്കാനുള്ള ഒരു മുൻകരുതൽ എന്ന നിലയ്ക്കാണിത്. ആദ്യമൊക്കെ കുറച്ച് ഉറക്കം തൂങ്ങി ഇരുന്നാലും പ്രയാസപ്പെടരുത്. അതൊക്കെ വേഗത്തിൽ മാറിപ്പോകും. കുറച്ച് ദിവസങ്ങൾക്കകം ഉറങ്ങിയിരുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ഉന്മേഷം തോന്നിത്തുടങ്ങും. നേരത്തെ ഉറങ്ങിയിരുന്നത്രയും സമയം തന്നെ ഇപ്പോഴും ഉറങ്ങുക. ഏഴു മണിക്കൂറെങ്കിൽ അങ്ങനെ. എന്തെങ്കിലും അസുഖമുള്ളപ്പോൾ മാത്രമേ ഇതിനു മാറ്റം വരുത്തേണ്ടതുള്ളു.

മൊഴിമാറ്റം:അജയ് ജോർജ്, നെല്ലിപ്പൊയിൽ

അനുഭവം

ക്രിസ്തീയ ഗ്രന്ഥ രചനയിലേക്ക് ദൈവം എന്നെ തള്ളിവിടുന്നു

സാക്പുന്നൻ

കഴിഞ്ഞ ലക്കത്തിൽ വിവരിച്ചതുപോലെ 1969 അവസാനമായപ്പോഴേക്കും എന്റെ ആദ്യത്തെ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കൈയെഴുത്തു പ്രതി ഞാൻ ടൈപ്പു ചെയ്തുപൂർത്തിയാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നെപ്പോലെ അറിയപ്പെടാത്ത ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന്റെ ഒരു പുസ്തകം ഏതെങ്കിലും പുസ്തക പ്രസാധകർ പ്രസിദ്ധീകരിക്കും എന്ന് എനിക്ക് തോന്നാതിരുന്നതിനാൽ ആ കൈയെഴുത്തു പ്രതി ആർക്കും അയച്ചുകൊടുക്കാതെ ഞാൻ തന്നെ സൂക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു.

ആ കാലഘട്ടത്തിൽ വാച്ച്മാൻ നീയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ആൻഗസ് കിനിയർ' എന്ന വ്യക്തി വെല്ലൂർ സന്ദർശിക്കുവാൻ ഇടയായി. ആ സമയത്ത് ഞാൻ പ്രസിദ്ധനായ ഈ ക്രിസ്തീയ എഴുത്തുകാരനെ കാണുവാനും ഇടയായി. ഇന്ന് തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ ദൈവം തന്നെയാണ് ആ സമയത്ത് എനിക്കു വേണ്ടി മാത്രം അദ്ദേഹത്തെ വെല്ലൂരിലേക്ക് അയച്ചത് എന്ന് വ്യക്തമാണ്. പരിചയസമ്പന്നനായ ഒരു എഴുത്തുകാരനായ കിനിയറെ ഞാൻ എന്റെ കൈയെഴുത്തു പ്രതി കാണിക്കുകയും വായിച്ച് എന്തെങ്കിലും നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ സദയം നൽകുവാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം അതിന് മനസ്സുവയ്ക്കുകയും കൈയെഴുത്തു പ്രതി ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കുള്ള മടക്കയാത്രയിൽ ഒപ്പം കൊണ്ടുപോകയും ചെയ്തു. അധികനാൾ കഴിയുംമുമ്പേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു കത്തും കിട്ടി. കൈയെഴുത്തു പ്രതി വായിച്ചശേഷം ഈ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടാൻ യോഗ്യമാണെന്ന് കണ്ട അദ്ദേഹം ബോംബേയിലെ പുസ്തകപ്രസാധകരായ ഗോസ്പൽ ലിറ്ററേച്ചർ സർവ്വീസിന് ഉചിതമായ ഒരു പുറംചട്ടയും തയ്യാറാക്കി അയച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട് എന്ന വിവരമായിരുന്നു കത്തിൽ. അങ്ങനെ ''മുൻഗണന ഏതിന്'' (Supreme priorities)എന്ന എന്റെ ആദ്യപുസ്തകം 1970 ൽ വെളിച്ചം കണ്ടു. ദൈവം എന്നെ ക്രിസ്തീയഗ്രന്ഥരചനയിലേയ്ക്ക് തള്ളിവിടുകയായിരുന്നു.

അതേ വർഷം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയിൽ സുവിശേഷവേലചെയ്യുന്ന UESI എന്ന സംഘടനയുടെ നേതാക്കൾ ചിലർ ഈ പുസ്തകം ശ്രദ്ധിച്ചതിനാൽ എന്നോട് രണ്ട് പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതുവാൻ കഴിയുമോ എന്ന് ചോദിക്കാനിടയായി. ഒരു ഗ്രന്ഥം ദൈവഹിതം കണ്ടെത്തുന്നതിനെപ്പറ്റിയും മറ്റേത് സെക്സ്-വിവാഹം എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റിയും ആയിരിക്കുവാൻ അവർ തൽപരരായിരുന്നു. ഭാരതീയ വിദ്യാർത്ഥി

കളുടെ ആത്മീയമായ ആവശ്യം മുൻനിർത്തിയാണ് ഈ രണ്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകണം എന്ന് അവർ താൽപര്യപ്പെട്ടത്. ഈ വിഷയത്തിൽ ഞാൻ ആത്മാർത്ഥമായി സ്വർഗീയ ജ്ഞാനത്തിനായി ദൈവമുഖമന്വേഷിക്കയും മൂന്നു മാസത്തിനുള്ളിൽ രണ്ടുഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും കൈയെഴുത്തു പ്രതികൾ തയ്യാറാക്കാൻ അവിടുന്ന് എന്നെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. തുർന്നുള്ള 4 മാസം കൊണ്ട് ആദ്യ കൈയെഴുത്തുപ്രതിയിലെ തെററുകൾ തിരുത്തുകയും എന്റെ പഴയ റ്റൈപ്പ് റൈറ്ററിൽ അച്ചടിശാലയിൽ കൊടുക്കാനുള്ള കോപ്പി തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്തു. 1970 ലെ ഒരു രാത്രിയിൽ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും അവസാന പേജ് റ്റൈപ്പ് ചെയ്ത് തീർത്തത് ഇപ്പോഴും വ്യക്തമായി ഓർക്കുന്നു. ഞാൻ റ്റൈപ്പ്റൈറ്റിങ് പഠിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നതിനാൽ ഓരോ അക്ഷരവും കീബോർഡിൽ കണ്ടെത്തി റ്റൈപ്പ് ചെയ്യുകയായിരുന്നു പതിവ് (അന്വേഷിപ്പിൻ കണ്ടെത്തും-മാർഗ്ഗം എന്ന് ഞാനതിനേ വിളിക്കട്ടെ!) രണ്ടു കൈകളിലേയും ഓരോ വിരലുകൾ മാത്രം ഉപയോഗിക്കാനേ ഞാൻ പരിശീലിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. തന്മൂലം വളരെ സാവധാനത്തിൽ മാത്രമേ റ്റൈപ്പിങ് ജോലി പുരോഗമിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. പല മാസങ്ങളിലെ അദ്ധ്വാനഫലമായി എന്റെ ആ രണ്ടു വിരലുകളും നിർജ്ജീവമായതുപോലെ തോന്നിയ സന്ദർഭം ഓർക്കുന്നു. കൈയെഴുത്തുപ്രതി റ്റൈപ്പുചെയ്ത് പൂർത്തിയാക്കിയ രാത്രിയിൽ ദൈവം എന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ട ദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കാൻ അവിടുന്ന് എനിക്ക് കൃപയും ജ്ഞാനവും നൽകിയതിലുള്ള സന്തോഷത്തോടെയാണ് ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നത്. 1971 ലാണ് ജി. എൽ.എസ് എന്റെ മേൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ട് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ "ദൈവഹിതം കാണുക", "സെക്സ്, പ്രേമം, വിവാഹം" എന്ന പേരുകളിൽ ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്.

1971 ൽ ഇവഞ്ചലിക്കൽ ഫെലോഷിപ്പ് ഓഫ് ഇൻഡ്യയുടെ വാർഷിക സമ്മേളനത്തിൽ ദൈവവചനം സംസാരിക്കാൻ എനിക്ക് ക്ഷണം കിട്ടി. എലീശയുടെ ജീവിതത്തെ ആധാരമാക്കി മൂന്നു സന്ദേശങ്ങൾ വെല്ലൂരിൽവച്ചു നടന്ന ആ സമ്മേളനത്തിൽ ഞാൻ നൽകുകയുണ്ടായി. ആ സമ്മേളനത്തിൽ വചനം പ്രസംഗിക്കാൻ അസാധാരണമായ വിധത്തിൽ ദൈവം എന്നേ അഭിഷേകം ചെയ്തിരുന്നു. ഈ സന്ദേശങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരും കേൾക്കണം എന്ന ചിന്ത തന്മൂലം എന്നിലുണ്ടായി. ഈ സന്ദേശങ്ങൾ പുസ്തകരൂപത്തിലാക്കിയതാണ്."ദൈവത്തിന് ആവശ്യമുള്ള മനുഷ്യർ" എന്ന ഗ്രന്ഥം. 1971 പകുതിയോടെ തമിഴ്നാട്ടിലെ നീലഗിരിയിൽ നടന്ന കെസ്വിക് കൺവൻഷനിൽ പ്രസംഗിക്കാൻ എന്നെ ക്ഷണിക്കുകയുണ്ടായി. "സ്വയജീവനു പകരം ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവൻ" എന്ന വിഷയത്തെ ആധാരമാക്കി നാലു സന്ദേശങ്ങൾ പ്രസ്തുത സമ്മേളനങ്ങളിൽ നൽകാനിടയായി.പ്രസംഗങ്ങൾ ടേപ്റെക്കോർഡറിൽ ആക്കി സൂക്ഷിക്കുന്ന രീതി അന്ന് സാധാരണയായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അത്ഭുതമെന്നുപറയട്ടെ, ദൈവത്തിന്റെ പരമാധികാരത്തിൽ ആരോ ഒരാൾ ആ നാലു സന്ദേശങ്ങളും ടേപ്പ് ചെയ്യാൻ ദൈവം ഇടയാക്കി. മൂന്നുമാസങ്ങൾക്കുശേഷം മറ്റൊരാൾ ആ സന്ദേശങ്ങൾ ഓഡിയോടേപ്പിൽ നിന്നും കേട്ടെഴുതിതരാം എന്ന വാഗ്ദാനവുമായി എന്നെ സമീപിച്ചതും യാദൃച്ഛികമായിരുന്നില്ല. കൈയെഴുത്തുപ്രതി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആവശ്യമായ ഭേദഗതികൾ വരുത്തി "വെണ്ണീറിനു പകരം ദിവ്യസൗന്ദര്യം" എന്ന തലക്കെട്ടോടുകൂടി ഒരു പുസ്തകം കൂടി അച്ചടിശാലയിൽ നിന്നും പുറത്തുവന്നു. ആരോ ഒരാൾ സന്ദേശങ്ങൾ ടേപ്പു ചെയ്യുകയും മറ്റൊരാൾ കേട്ട് എഴുതുകയും ചെയ്തില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ പുസ്തകം വെളിച്ചം കാണുകയില്ലായിരുന്നു. കാരണം മുമ്പിലത്തെ രണ്ടു വർഷങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി കൂടുതൽ അവസരങ്ങൾ തുറക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നതിനാൽ ദീർഘ സമയം കൈയെഴുത്തുപ്രതികൾ തയ്യാറാക്കാൻ എനിക്ക് ഒട്ടും സമയം ലഭിക്കുമായിരുന്നില്ല.

കൈയെഴുത്തുപ്രതി റ്റൈപ്പു ചെയ്ത് പൂർത്തിയാക്കിയ രാത്രിയിൽ ഞാൻ ഉറങ്ങാൻകിടന്നത് ദൈവം എന്നോട് ആവശ്യപ്പെട്ട ദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കാൻ അവിടുന്ന് എനിക്ക് കൃപയും ജ്ഞാനവും നൽകിയതിലുള്ള സന്തോഷത്തോടെയാണ്

ഈ കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വാധികാരത്തിൽ തക്കസമയത്ത് തക്കവ്യക്തികളെ എന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് അയക്കുകയും, എഴുതുവാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കയും ചെയ്ത കാര്യം അത്ഭുതകരമായി തുടരുന്നു. ഏകദേശം മൂന്നുവർഷക്കാലം എന്റെ പ്രസംഗശുശ്രൂഷയെ വെട്ടിച്ചുരുക്കി, എഴുതുവാനും റ്റൈപ്പ് ചെയ്യാനും ധാരാളം സമയം എനിക്ക് ലഭ്യമാക്കിയ വിദഗ്ധകരങ്ങൾ മറ്റാരുടേതാണ്? ഈ കാര്യങ്ങളെല്ലാം സംഭവിച്ചത് ഞാൻ പ്രത്യേകമായ ഒരു പരിശ്രമവും നടത്താതെയായിരുന്നുതാനും. പല എഴുത്തുകാരും ഇന്ന് കംപ്യൂട്ടർ ഉപകരണങ്ങൾക്കും മറ്റുമായി പതിനായിരങ്ങൾ ചെലവിടുകയും ആഡംബരപൂർണ്ണമായ വിശ്രമസങ്കേതങ്ങളിൽ പലമാസങ്ങൾ താമസിക്കയും ചെയ്താണ് ഒരു ഗ്രന്ഥം രചിക്കുന്നത്. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തുടക്കത്തിൽ വില കുറഞ്ഞ ഒരു പഴയ റ്റൈപ്പ് റൈറ്റർ മാത്രമാത്രമായിരുന്നു എന്റെ പക്കലുണ്ടായിരുന്നത്. എന്റെ പത്നിയോടും കൊച്ചുമകനോടും ഒപ്പം ഒരു ചെറിയ മുറിയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടാണ് 1969 മുതൽ 1971 വരെ ഞാൻ ഗ്രന്ഥ രചന നിർവഹിച്ചത്.എഴുതാനുള്ള ആശയവും എനിക്കില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ചെറുപ്പക്കാരോട് വലിയ സ്നേഹം ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവർ ദൈവികസത്യം അറിയണം എന്നുള്ള വലിയ ഭാരം എന്നിലുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ 30 വയസ്സു പ്രായമുള്ളപ്പോൾ ദൈവം എന്നെ എഴുത്തുശുശ്രൂഷയിലേയക്ക് തള്ളിവിടുകയായിരുന്നു. മൂന്നു വർഷത്തിനുള്ളിൽ 5 ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുവാൻ ഇടയായത് ദൈവത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയായി മാത്രം ഞാൻ കാണുന്നു.

ദൈവം തന്നെ ഈ പ്രവൃത്തി ചെയ്യാനുള്ള കാരണം അവിടുന്ന് ഇൻഡ്യയിലെ ചെറുപ്പക്കാരേ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നതാണ്. അവർ അവിടുത്തെക്കുറിച്ചും, ദൈവവചനത്തെക്കുറിച്ചും അറിയണം എന്നുള്ളത് തിരുഹിതമായിരുന്നു.

ഈ കാലങ്ങൾകൊണ്ട് ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു സത്യം ഇവിടെ കുറിക്കട്ടെ. ക്രിസ്തീയഗ്രന്ഥരചനയ്ക്ക് പണമോ, സൗകര്യപ്രദമായ സാഹചര്യങ്ങളോ, പ്രത്യേകമായ സ്വാഭാവിക കഴിവുകളോ അത്യന്താപേക്ഷിതമല്ല. പത്രോസും യോഹന്നാനും എഴുത്തുകാരായിരുന്നില്ല, സാധാരണ മുക്കുവരായിരുന്നു. പൗലോസ് കാരാഗൃഹത്തിൽ കിടന്നുകൊണ്ടാണ് മിക്കപ്പോഴും എഴുതിയത്. അവർ എല്ലാവരും ദൈവമഹത്വം മാത്രം അന്വേഷിച്ചതിനാൽ ദൈവം അവരെ പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ അഭിഷേകം ചെയ്തു. സ്വന്തം ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലാണ് അവർ എഴുതിയത്. വെറും പൊള്ളയായ സിദ്ധാന്തങ്ങളല്ല അവർ നമുക്ക് നൽകിയത്. ലക്ഷോപലക്ഷം ജനങ്ങളെ ലോകമെമ്പാടും അനുഗ്രഹിക്കാൻ, കഴിഞ്ഞ ഇരുപതുനൂറ്റാണ്ടുകളായി ദൈവം അവരുടെ എഴുത്തുകളെ ഉപയോഗിച്ചതിന്റെ രഹസ്യവും മറ്റൊന്നല്ല. •

ജോൺ ഗെദി:സ്നേഹത്തിന്റെ മറ്റൊരു അപ്പോസ്തലൻ

മാത്യു ജോർജ്

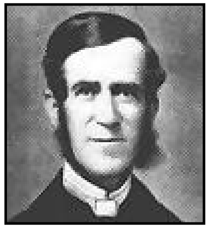

ജോൺ ഗെദി

നരഭോജികളുടെ നാട്ടിൽ മരണത്തെ കൂസാതെ....

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മിഷനറിവീരന്മാരിൽ അവിസ്മരണീയനാണ് ജോൺ ഗെദി. പസഫിക് ദ്വീപസമൂഹങ്ങളിൽ ഒന്നായ 'അനീത്യം' കിരാതന്മാരായ ആദിവാസികളെക്കൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരുന്ന കാലം. 1849 ഫെബ്രുവരി ഒമ്പതാം തീയതി ഈ മെലനേഷ്യൻ ദ്വീപിൽ കപ്പലിറങ്ങി അധികം കഴിയും മുമ്പേ ജോൺ തന്റെ ഡയറിയിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതി:"അന്ധകാരവും, മലിനതയും, കഷ്ടതയും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന എന്റെ ഈ ചുറ്റുപാടിൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ ദർശനത്തോടെ ഞാൻ ഭാവിയിലേയ്ക്ക് നോക്കും. നമ്മെ സ്നേഹിച്ച് തന്റെ രക്തത്താൽ നമ്മുടെ പാപങ്ങൾ കഴുകിശുദ്ധീകരിച്ച ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തുവിന് ജയഗീതം പാടുന്ന, വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട മെലനേഷ്യൻ നിവാസികളെ ഞാൻ വിശ്വാസത്താൽ കാണുന്നു".

ഇരുപത്തിനാലു സംവത്സരങ്ങളിലെ അദ്ധ്വാനത്തിനു ശേഷം 1872 ഡിസംബർ പതിനാലാം തീയതി നിത്യഭവനത്തിലേയക്ക് പ്രവേശനം ലഭിച്ച ഈ സുവിശേഷപോരാളിയുടെ ശവകുടീരത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച ഫലകത്തിലെ എഴുത്ത് ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ അത്ഭുതശക്തിയാണ് വിളംബരം ചെയ്യുന്നത്. ആ ഫലകത്തിൽ ഇപ്രകാരം ആലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു:"1815 ൽ സ്കോട്ട്ലന്റിൽ ജനിച്ച ജോൺ ഗെദിയുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായി. നോവാസ്കോട്ടിയായിൽ നിന്നും അനീത്യം ദ്വീപിലേക്ക് ഇരുപത്തിനാലുവർഷം മുമ്പ് കടന്നുവന്ന മിഷനറിവീരൻ. 1848 ൽ ജോൺ കപ്പലിറങ്ങുമ്പോൾ ഇവിടെ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിപോലും ഇല്ലായിരുന്നു. 1872 ൽ അദ്ദേഹം കടന്നുപോകുമ്പോൾ ക്രിസ്ത്യാനികൾ അല്ലാത്തവർ ആരും ഈ ദ്വീപിൽ അവശേഷിച്ചിരുന്നില്ല!!."

ജോൺ ഗെദി 1815 ഏപ്രിൽ പത്താം തീയതി സ്കോട്ട്ലന്റിൽ ആണ് ജനിച്ചത്. പിതാവിന്റെ തൊഴിൽ ക്ലോക്ക് നിർമ്മാണമായിരുന്നു. മാതാവ് മേരി മെൻസിസ് ദൈവഭക്തയായ ഒരു വനിതയായിരുന്നു. ഈ ദമ്പതിമാരുടെ നാല് സന്താനങ്ങളിൽ ഇളയവനായിരുന്നു ജോൺ. 1816 ൽ ആ കുടുംബം സ്കോട്ട്ലൻഡിൽതന്നെയുള്ള നോവാസ്കോട്ടിയയിലേക്ക് കുടിയേറി. സ്കോട്ട്ലന്റുകാരനായ ഹോഗിന്റെ സ്കൂളിൽ പ്രാരംഭവിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ച ജോൺ പഠനത്തിൽ തത്പരനായിരുന്നു. ജോണിന്റെ മാനസാന്തരത്തെപ്പറ്റി കൃത്യമായ രേഖകളില്ല. ജോൺ ബനിയനെപ്പോലെ ആഴമായ പാപബോധത്താൽ ഭാരപ്പെട്ട ഈ ചെറുപ്പക്കാരന് രക്ഷ ഒരു വിദൂരസ്വപ്നമായിരുന്നു. അത്ഭുതമെന്നു പറയട്ടെ 19-ാം വയസ്സിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം ദൈവികന്യായവിധിയുടെ ഭീതി നീക്കി ജോണിനെ ഒരു പുതിയ സൃഷ്ടിയാക്കി. ലോകത്തിന്റെ വിദൂര മേഖലകളിൽ സുവിശേഷം വെന്നിക്കൊടി പാറിച്ച ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ വായിക്കുന്നത് ഈ യുവാവിന് ഹരമായിരുന്നു. സ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി വേദശാസ്ത്രപഠനത്തിനായി കുറേക്കാലം ചെലഴിച്ച ജോൺ അനാരോഗ്യം മൂലം ക്രിസ്തീയശുശ്രൂഷയിൽ പ്രവേശിക്കുക എന്ന സ്വപ്നം നിറവേറുകയില്ലെന്ന് വിചാരിച്ചു. ആ കാലത്ത് ജോൺ ഗെദി ദൈവമുമ്പാകെ മിഷനറിവേലയ്ക്കായി സ്വയം സമർപ്പിക്കയും ദൈവം ആരോഗ്യം നൽകി വാതിലുകൾ തുറന്നാൽ വിദൂരദേശങ്ങളിലേക്ക് സുവിശേഷസന്ദേശവുമായി പോകും എന്ന് ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഹ്രസ്വകായനായിരുന്ന ജോൺ "കൊച്ചുജോണി" എന്നാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. 1838 ൽ പ്രിൻസ് എഡ്വേർഡ് ദ്വീപിലെ ഒരു സഭയിൽ ശുശ്രൂഷകനായി ജോൺ നിയമിതനായി. അടുത്ത വർഷം ഷാർലേ മാക്ഡൊണാൾഡ് എന്ന യുവതിയെ വിവാഹം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇടയശുശ്രൂഷയിൽ ആയിരിക്കുമ്പോഴും വിദേശമിഷനറി വേലയിൽ സഭകൾ മുൻകൈ എടുക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി ക്രിസ്തീയ രാജ്യങ്ങളെ ഉണർത്തുവാൻ ജോൺ ഗെദി യത്നിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷ് കോളനികളിലെ സഭകൾ സുവിശേഷം എത്തിയിട്ടില്ലാത്ത വിദൂരനാടുകളിൽ മിഷനറിമാരെ അയയ്ക്കുന്നതിനുപകരം മറ്റു സമ്പന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങൾക്കായി സാമ്പത്തിക സഹായം തേടിയിരുന്നകാലം. ഒരു കൊളോണിയൽ സഭയെ മിഷനറിവേലയ്ക്കായി ഉണർത്തിയ ആദ്യവ്യക്തി എന്ന ബഹുമതി ജോൺ ഗെദിക്കുള്ളതാണ്. തെക്കൻ പസഫിക്ക് ദ്വീപ സമൂഹങ്ങളിലേക്ക് ഒരു സുവിശേഷ ദൗത്യം ഏറ്റെടുക്കാൻ വ്യവസ്ഥാപിത സഭയെ സജ്ജമാക്കിയ ജോൺ സ്വയം ആദ്യമിഷനറിയാകാൻ തയ്യാറാവുകയായിരുന്നു. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലെ അടിസ്ഥാന വിദ്യാഭ്യാസവും നിർമ്മാണപ്രക്രിയയിലെ കഴിവുകളും ജോൺ ഗെദിയെ മിഷനറിവേലയ്ക്ക് കൂടുതൽ യോഗ്യനാക്കിയിരുന്നു. 1846 ൽ ഭാര്യയോടും കുട്ടികളോടുമൊപ്പം മെലനേഷ്യയിലേയും പോളിനേഷ്യയിലേയും കിരാതന്മാരുടെ ഇടയിലേക്ക് സുവിശേഷദൗത്യവുമായി ജോൺ യാത്രതിരിച്ചു. വിടവാങ്ങൽ സന്ദേശത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:"വീണ്ടെടുപ്പുകാരന്റെ കല്പനയനുസരിച്ച്, അവിടുത്തെ സാന്നിദ്ധ്യം ഉറപ്പാക്കിക്കൊണ്ട് സാത്താൻ തന്റെ അന്ധകാരത്തിന്റെ ആധിപത്യം ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള നാടുകളിലേക്ക് ഞങ്ങൾ പുറപ്പെടുകയാണ്. കഷ്ടതകൾ എനിക്കായി കാത്തിരിക്കുന്നു എന്നറിയാം. വീണ്ടെടുപ്പുകാരന്റെ സ്നേഹം രുചിച്ചറിഞ്ഞ ഒരുവന് അവിടുത്തെ നുകം ചുമക്കുന്നത് ഒരു ബഹുമതിതന്നെയാണ്."

> **നരഭോജികളെ നരസ്നേഹികളാക്കുന്ന സുവിശേഷത്തിന്റെ സാക്ഷിയായി 'അനീത്യം' ദ്വീപിലെത്തിയ ജോൺഗെദി.അദ്ദേഹത്തിന്റെ ത്യാഗോജ്ജ്വലമായപ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ ദ്വീപിലുള്ളവരെല്ലാം യേശുവിന്റെ സ്നേഹത്തെ അറിയാനിടയായി**

ഇരുപതിനായിരത്തിലധികം മൈലുകൾ യാത്രചെയ്ത് മാസങ്ങൾക്കു ശേഷം 1847 ഒക്ടോബർ 17-ാം തീയതി ആ കുടുംബം സമോവാ ദ്വീപിലെ പാഗോ-പാഗോ തുറമുഖത്ത് കപ്പലിറങ്ങി. കിഴക്കൻമെലനേഷ്യയിലേക്ക്

യാത്രയ്ക്കുള്ള കാത്തിരിപ്പിന്റെ ഇടവേള സമോവൻ ഭാഷ അഭ്യസിക്കാൻ അദ്ദേഹം വിനിയോഗിച്ചു. മെലനേഷ്യൻ ദ്വീപുകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സമോവൻ അദ്ധ്യാപകരുമായി ആശയവിനിമയം നടത്താൻ ഈ ഭാഷാപഠനം പിൽക്കാലത്ത് ജോൺ ഗെദിക്ക് വലിയ സഹായമായി. ചില മാസങ്ങൾക്കു ശേഷം 1848 മെയ്മാസം 'ജോൺ വില്യംസ്' എന്ന കപ്പലിൽ അവർ വിവിധ ദ്വീപുകൾ സന്ദർശിക്കാനായി പുറപ്പെട്ടു. ചില ദ്വീപുകളിൽ കറുത്ത വർഗക്കാർക്ക് മുൻതൂക്കം ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ മറ്റുചിലയിടത്ത് മലയാ വംശജരായിരുന്നു അധികവും. മിക്ക ദ്വീപുകളിലും രണ്ടുവർഗ്ഗക്കാരുടെയും ഒരു മിശ്രിതം ആയിരുന്നു കാണപ്പെട്ടത്. മിക്കവാറും എല്ലാ ദ്വീപുകൾക്കും മനുഷ്യമാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നവരുടെ കഥപറയാനുണ്ടായിരുന്നു! ചന്ദനത്തടിയുടെ വ്യാപാരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ചില വെള്ളക്കാർ നാട്ടുകാരെ കിരാതമായി വേട്ടയാടിയ ചരിത്രവും അവരുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടു. വെളുത്ത വർഗ്ഗക്കാരെ സംശയത്തോടും പകയോടും നാട്ടുകാർ വീക്ഷിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അതിൽഒട്ടും അത്ഭുതത്തിന് അവകാശം ഇല്ലായിരുന്നു.

ജോൺ ഗെദി അനീത്യം എന്ന ദ്വീപിൽ താമസമാക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. 'സമോവൻ' ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന രണ്ട് സഹായികളെ അവിടെ കണ്ടെത്തിയെങ്കിലും ഒരു ക്രിസ്തീയവിശ്വാസിയും അവിടെ ഇല്ലായിരുന്നു. കാഴ്ചയിൽ കിരാതന്മാരെപ്പോലെ തോന്നിക്കുന്ന അനീത്യക്കാർ മുഖത്ത് ചായമടിക്കുന്നവരായിരുന്നു. പുരുഷന്മാർ മുടി നീട്ടിവളർത്തിയിരുന്നെങ്കിലും സ്ത്രീകൾ നേരേ മറിച്ചായിരുന്നു. ചെവികളിൽ വലിയ ദ്വാരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുക സാധാരണയായിരുന്നു. മൂക്ക് കിഴിക്കുന്നതും സർവ്വസാധാരണമായിരുന്നു. സ്ത്രീകൾ കാട്ടുചെടികളുടെ ഇലകൾ കൊണ്ട് അല്പമായി നഗ്നത മറച്ചിരുന്നെങ്കിൽ പുരുഷന്മാർ മിക്കപ്പോഴും പൂർണ്ണനഗ്നരായിരുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ നില പരിതാപകരമായിരുന്നു. അടിമപ്പണിക്ക് വിധിക്കപ്പെട്ടവരും, ഭർത്താവിന്റെ സ്വകാര്യ സമ്പാദ്യങ്ങളുമായിരുന്നു ഭാര്യമാർ. ഒരു പുരുഷൻ മരിക്കുമ്പോൾ ഭാര്യയെയും ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു കൊന്ന് അവളുടെ ആത്മാവിനെ പരലോകത്തേക്ക് ഒപ്പം അയച്ചിരുന്ന അനീത്യക്കാർ ശിശുക്കളെയും ഇത്തരത്തിൽ യാത്ര അയയ്ക്കുന്നവരായിരുന്നു.!

മനുഷ്യമാംസം ഏറ്റവും സ്വാദിഷ്ഠമായ ഭക്ഷണമായി നാട്ടുകാർ കരുതി.

ഒരു പുരുഷൻ മരിക്കുമ്പോൾ ഭാര്യയെയും ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു കൊന്ന് അവളുടെ ആത്മാവിനെ പരലോകത്തേക്ക് ഒപ്പം അയച്ചിരുന്ന അനീത്യക്കാർ ശിശുക്കളെയും ഇത്തരത്തിൽ യാത്ര അയയ്ക്കുന്നവരായിരുന്നു.!

ഏറ്റുമുട്ടലിൽ കൊല്ലപ്പെടുകയോ തടവുകാരായി പിടിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്ന ശത്രുക്കളുടെ മാസം ഭക്ഷിക്കുന്നത് അവിടെ സർവ്വസാധാരണമായിരുന്നു. ശത്രുക്കളുടെ മാംസം ലഭ്യമല്ലാതെ വരുമ്പോൾ സ്വന്തം പ്രജകളെ കൊന്ന് തിന്നിരുന്ന ഗോത്രത്തലന്മാരും വിരളമല്ല. സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെ കൊന്നു തിന്ന ഒരുവനെപ്പറ്റി ജോൺ ഗെദി ഞെട്ടലോടെയാണ്കേട്ടത്. ധാർമ്മികാധഃപതനത്തിന്റെ പടുകുഴിയിൽ കിടന്ന ദ്വീപനിവാസികൾ പകപോക്കൽ പാവനകർത്തവ്യമായി കരുതിയിരുന്നു. 'ക്ഷമ' എന്ന ഒരു പദം അവർക്ക് അപരിചിതമായിരുന്നു എന്ന് തോന്നിപ്പോകും. അവരുടെ മന്ത്രവാദികൾ 'അത്ഭുതസിദ്ധികൾ' ഉള്ളവരായിരുന്നു. അന്ധതയിൽ

തപ്പിത്തടയുന്ന ഈ ജനസമൂഹം എന്നെങ്കിലും സുവിശേഷവെളിച്ചത്തിനായി കണ്ണുതുറക്കുമോ എന്ന് ജോൺ ഗെദി സംശയിച്ചു പോയെങ്കിൽ അതിൽ എന്താണദ്ഭുതം!

അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഇത്തരം സാഹചര്യത്തിൽ ഈ യുവമിഷനറിയെ ദീർഘ വർഷങ്ങൾ 'അനീത്യം' ദ്വീപിൽ നിലനിർത്തിയ പ്രേരകശക്തി എന്തായിരുന്നു? സ്വന്ത നാട്ടിലേക്കയച്ച ഒരു കത്തിൽ ജോൺ ഇപ്രകാരം എഴുതി:"ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം ഞങ്ങളെ നിലനിർത്തുന്നു, നിർബന്ധിക്കുന്നു; അത്ഭുതകരമായ വീണ്ടെടുപ്പിന്റെ സ്നേഹം അരിഷ്ടരായ ഈ മനുഷ്യരോട് പങ്കിടാൻ എന്റെ ഹൃദയം കിതയ്ക്കുന്നു." നാട്ടുകാരോട് ആദ്യമായി ദൈവസ്നേഹത്തെപ്പറ്റി പ്രസംഗിച്ച ദിവസത്തെപ്പറ്റി ജോൺ ഇങ്ങനെ എഴുതി:"ജീവിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ ശക്തിയാണ് എന്നെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയത്. അതേ ശക്തി ഈ കിരാതന്മാരെയും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തും". വെളിപ്പാടുപുസ്തകം ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ അഞ്ചാംവാക്യമായിരുന്നു ജോൺ ഗെദിയുടെ ആപ്തവാക്യം! അപരിഷ്കൃതരായ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ശുഷ്കാന്തിയോടെ അദ്ധ്വാനിക്കാനുള്ള പ്രേരകശക്തി ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹവും!!

അനീത്യം ജോൺ ഗെദിയുടെ മിഷനറിപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സിരാകേന്ദ്രമായിരുന്നെങ്കിലും കിഴക്കൻ മെലനേഷ്യയിലെ എണ്ണമറ്റ ദ്വീപുകൾ തന്റെ ഇടവകയായിരുന്നു. പുതിയ മിഷനറിമാരെയും കൂടെഒരുക്കിയെടുക്കുന്നതിൽ ജോൺ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിച്ചും, വ്യക്തിപരമായ സന്ദർശനങ്ങൾനടത്തിയും, ദ്വീപിലൂടെ യാത്ര ചെയ്തും അദ്ദേഹം അനീത്യത്തിൽ സുവിശേഷീകരണപ്രവർത്തനം ശക്തമാക്കി. പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നിരവധിയായിരുന്നു. പഠനത്തിനായി വന്നാൽ പ്രതിഫലമായി എന്തുകൊടുക്കും എന്നായിരുന്നു നാട്ടുകാർക്ക് അറിയേണ്ടിയിരുന്നത്. സ്വന്തം മക്കൾ വളർന്നപ്പോൾ ഓരോരുത്തരെ ഉപരിപഠനത്തിനായി ജന്മനാട്ടിലേക്ക് പറഞ്ഞയക്കേണ്ടി വന്നത് മിഷനറിദമ്പതിമാർക്ക് വലിയ ആഘാതമായിരുന്നു. മൂന്നുവയസ്സുള്ള മകൻ അലക്സാണ്ടർ രോഗം മൂർഛിച്ച് മരണമടഞ്ഞതായിരുന്നു ഏറ്റവും വേദനാജനകമായിഭവിച്ചത്. വനാന്തരത്തിലൂടെയും പർവ്വതപ്രദേശങ്ങളിലൂടെയും സുവിശേഷ സന്ദേശവുമായി യാത്ര ചെയ്ത മിഷനറിയെ വധിക്കാൻ നിര

മനുഷ്യമാംസം ഏറ്റവും സ്വാദിഷ്ഠമായ ഭക്ഷണമായി നാട്ടുകാർ കരുതി. ശത്രുക്കളുടെ മാംസം ലഭ്യമല്ലാതെ വരുമ്പോൾ സ്വന്തം പ്രജകളെ കൊന്ന് തിന്നിരുന്ന ഗോത്രത്തലന്മാരും വിരളമല്ല. സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെ കൊന്നു തിന്ന ഒരുവനെപ്പറ്റി ജോൺ ഗെദി ഞെട്ടലോടെയാണ്കേട്ടത്

വധി ശ്രമങ്ങൾ നടന്നു. കല്ലേറ്, കുന്തം കൊണ്ടുള്ള ആക്രമണം തുടങ്ങിയവയാൽ പലപ്രാവശ്യം പരുക്കുപറ്റിയെങ്കിലും തന്റെവീണ്ടെടുപ്പുകാരന്റെ സ്നേഹത്തെ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും കൊണ്ട് അദ്ദേഹം സാക്ഷിച്ചുകൊണ്ടേയിരുന്നു. അതിപുരാതന കാലംമുതൽക്കേ അപരിഷ്കൃത സമൂഹങ്ങളിൽ ജനക്കൂട്ടങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഏറ്റുമുട്ടൽ സാധാരണ സംഭവമായിരുന്നു. മിഷനറിപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും വലിയ തടസ്സം സമാധാനമില്ലാത്ത ഈ അന്തരീക്ഷമായിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ, മരണമടഞ്ഞ ഒരു മനുഷ്യന്റെ ശവശരീരത്തിനടുത്ത് സുന്ദരിയും ചെറുപ്പക്കാരിയുമായ വിധവ ഏതുനിമിഷവും ശ്വാസം മുട്ടിച്ച് കൊല്ലപ്പെടുന്നതും പ്രതീക്ഷിച്ച് ജീവച്ഛവ

മായി ഇരിക്കുന്ന കാഴ്ച ജോൺ ഗെദിയേ തട്ടിയുണർത്തി. ഇവർ കൊല്ലപ്പെടരുത് എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആ വിധവയെ സുരക്ഷിതസ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് നയിക്കാൻ ശ്രമിച്ച മിഷനറിയെ മറ്റു പുരുഷന്മാർ ആക്രമിച്ച് നിലത്തുതള്ളിയിടുകയും വിധവയെ നാട്ടുസമ്പ്രദായം അനുസരിച്ച് ശ്വാസം മുട്ടിച്ച് കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. തന്റെ ശ്രമം വിഫലമായെങ്കിലും ധൈര്യം കൈവിടാതെ ജീവൻ പന്താടിക്കൊണ്ട് ജോൺ അവരുടെ ഹീനമായ പാപാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചും ദൈവപുത്രന്റെ രക്ഷയെപ്പറ്റിയും സംസാരിച്ചു. സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ മഹത്വം വെടിഞ്ഞ് മുൾക്കിരീടം ചൂടി ക്രൂശിൽ ഹീനമരണം വരിച്ച് ഇരുണ്ട ഹൃദയമുള്ള മനുഷ്യരെ സ്വർഗ്ഗീയ ഭവനത്തിലെത്തിക്കാൻ വെമ്പുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹസന്ദേശം ശ്രവിച്ച കിരാതമനുഷ്യർ ആയുധങ്ങൾ നിലത്തിട്ട് ചെവിയോർത്തു. രക്ഷകന്റെ ത്യാഗപൂർണ്ണമായ സ്നേഹത്തിന് കിരാതന്മാരുടെ കഠിനഹൃദയത്തേയും അലിയിക്കാൻ കെൽപ്പുണ്ടെന്ന് ഒരിക്കൽകൂടി തെളിയിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു.

യാക്കനൂയി എന്ന ഭീകരനായ നരഭോജി അനീത്യദ്വീപിലെ പേടിസ്വപ്നമായിരുന്നു. ധാരാളം കുഞ്ഞുങ്ങളെ കൊന്നുതിന്ന ഈ ക്രൂരമനുഷ്യൻ ക്ഷമിക്കുന്ന ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ സുവിശേഷത്താൽ ആകൃഷ്ടനായി

സുവിശേഷസന്ദേശത്തിനായി ഹൃദയം തുറന്നവരെ മറ്റുള്ളവരോട് ഈ സന്ദേശം പങ്കുവയ്ക്കാനായി അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിൽ ജോൺ ഉത്സാഹിച്ചിരുന്നു. ക്ഷമയോടെ ദീർഘവർഷങ്ങൾ വചനമാകുന്ന വിത്തുവിതച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മിഷനറി ഒടുവിൽ വലിയൊരു കൊയ്ത്തിനായി തയ്യാറെടുക്കുകയായിരുന്നു. ദൈവവചനം വായിക്കാനും ആ വചനത്തെ സ്നേഹിക്കാനും പുതിയ ക്രിസ്തുശിഷ്യരെ ഉത്സാഹിപ്പിച്ച ജോൺ ദ്വീപസമൂഹങ്ങളിലെ ആയിരങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയെപ്പറ്റി അവരെ ഉൽബുദ്ധരാക്കി. “ഇതാ, അടിയനെ അയയ്ക്കേണമേ!” എന്ന മനോഭാവത്തോടെ ധാരാളംപേർ സുവിശേഷ ദൗത്യത്തിനായി മുമ്പോട്ടുവന്നു. അവരിൽ പലരും മരണപര്യന്തം സ്വന്തപ്രാണനെ വിലയേറിയതായി എണ്ണാതെ, അന്യദ്വീപുകളിൽ രക്തസാക്ഷികളായി! ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്താൽ നിർബന്ധിതരായിപ്പോയ അവർ തങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട മിഷനറിയുടെ നല്ല മാതൃകയാൽ പ്രചോദിതരായി അദ്ധ്വാനിക്കയും, കഷ്ടമനുഭവിക്കയും, മരിക്കയും ചെയ്തപ്പോൾ ദൈവവചനമായ വിത്ത് എന്നെങ്കിലും ഒരു വലിയ വിളവ് നൽകും എന്ന ഉറപ്പോടെയാണ് കടന്നുപോയത്.

കാനഡായിലും സ്കോട്ട്ലന്റിലും ഉള്ള സ്നേഹിതർ പണം സ്വരൂപിച്ച് ഒരു യാത്രക്കപ്പൽ മിഷനറിവേലയ്ക്കായി അയച്ചുകൊടുത്തത് പില്കാലത്തെ മിഷനറിയുടെ യാത്രയ്ക്ക് വളരെ പ്രയോജനകരമായി. സുവിശേഷസന്ദേശം ധാരാളമാളുകളെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന അനീത്യത്തിലേക്ക് മറ്റു ദ്വീപനിവാസികളെയും കടന്നുവരാൻ പ്രോൽസാഹിപ്പിച്ചു. പ്രാരംഭത്തിൽ മാരകായുധങ്ങളുമായി കർത്തൃദിവസത്തിൽ ആരാധനയ്ക്ക് വന്നിരുന്ന നാട്ടുകാർ വൈകാതെ വ്യത്യസ്തരായി. മുഖം ചായമടിക്കുന്നതും മിക്കവാറും അപ്രത്യക്ഷമായി. ആദ്യമായി കർത്തൃമേശ ആചരിച്ച ഞായറാഴ്ച മിഷനറി കുടുംബത്തിന്റെ സ്മരണയിൽ തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. വീണ്ടെടുപ്പുകാരന്റെ സ്നേഹത്തെ ഇരുണ്ട ആ ദേശത്ത് ആഘോഷിച്ച ആ ദിവസം ഭാവിയിൽ ദൈവം മറ്റുള്ളവരിൽ ചെയ്യാൻ പോകുന്ന പ്രവൃത്തിയുടെ

പ്രത്യാശ ഉണർത്തുന്നതായിരുന്നു.

യാക്കനൂയി എന്ന ഭീകരനായ നരഭോജി അനീത്യദ്വീപിലെ പേടിസ്വപ്നമായിരുന്നു. ധാരാളം കുഞ്ഞുങ്ങളെ കൊന്നുതിന്ന ഈ ക്രൂരമനുഷ്യൻ ക്ഷമിക്കുന്ന ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ സുവിശേഷത്താൽ ആകൃഷ്ടനായി ജോൺ ഗെദിയുടെ അടുത്തെത്തി. ശാന്തമായി വീണ്ടെടുപ്പുകാരനിലേക്ക് യാക്കനൂയിയെ നയിക്കാൻ ജോൺ ഗെദിക്ക് ദൈവം കൃപ നൽകിയത് ആ ദ്വീപിന്റെ അന്തരീക്ഷം തന്നെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി. സ്വന്തഭാഷയിലുള്ള ധാരാളം ബൈബിൾ കോപ്പികൾ ജനത്തിന്റെ കൈയിലെത്തി. ആയിരങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിങ്കലേക്ക് തിരികയും ഇരുപത്തിയഞ്ച് സഭകൾ സ്ഥാപിതമാകയും ചെയ്തു. മറ്റു ദ്വീപുകളിലേക്കും അനീത്യം ദ്വീപിലെ രൂപാന്തരകഥകൾ പ്രചരിച്ചതിനാൽ സ്വന്തം ബോട്ടുകളിലും മിഷനറിക്കപ്പലിലും മറ്റും യാത്ര ചെയ്ത് ധാരാളംപേർ സുവിശേഷം മൂലം നരഭോജികൾ നരസ്നേഹികളായ അത്ഭുതം നേരിൽ കാണാൻ എത്തിയിരുന്നു. ജീവന്റെ വചനത്തിനായി സ്വന്തം ദ്വീപുകളെ ഒരുക്കുവാനായി ക്രിസ്തീയ സാക്ഷികളെ കൊണ്ടുപോകാൻ ധാരാളം പേർ താത്പര്യം കാണിച്ചു. ടാനാ ദ്വീപിൽ നിന്നും ഒരു ക്രിസ്തീയ ഗുരുവിനെ വിലയ്ക്കു വാങ്ങാനായി ഒരു പന്നിക്കുട്ടിയെ കൊണ്ടുവന്ന കാര്യം മറക്കാനാവില്ല.

1872-ൽ ഇരുപത്തിനാല് വർഷത്തെ അദ്ധ്വാനത്തിനു ശേഷം വീണ്ടെടുപ്പുകാരന്റെ സവിധത്തിലേയ്ക്ക് പോകാൻ ഭൂമുഖം വിട്ട ആ മിഷനറി വീരന്റെ വെല്ലുവിളി ഏറ്റെടുത്ത് ഒട്ടധികംപേർ തെക്കൻ പസഫിക് ദ്വീപസമൂഹങ്ങളിലേക്ക് മിഷനറിവേലയ്ക്കായി കടന്നുപോയി. ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തത്തിന്റെ വില എത്ര വലിയത്!! •

ഉരുണ്ടതോ പരന്നതോ?

‘ഭൂമി ഉരുണ്ടതാണെ’ന്നു സ്കൂളിൽനിന്നു നോട്ടെഴുതികൊണ്ടു വന്ന ബാലൻ വീട്ടിൽവച്ച് അത് ഉച്ചത്തിൽ വായിക്കുകയായിരുന്നു. അത് കേട്ടപ്പോൾ അവന്റെ വിദ്യാവിഹീനനായ പിതാവിനു ദേഷ്യം വന്നു. ഭൂമി നീണ്ടുപരന്നല്ലേ കിടക്കുന്നത്? അത് ഉരുണ്ടതാണെന്ന ‘മണ്ടത്തരം’ മകൻ പഠിക്കുന്നത് പിതാവിനു സഹിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ട് ‘ഭൂമി ഉരുണ്ടതാണെ’ന്നുള്ളതു വേഗം മായിച്ച് ‘ഭൂമിപരന്നുതാണെ’ന്നു ബുക്കിൽ എഴുതാൻ പിതാവ് ആജ്ഞാപിച്ചു.

ബാലൻ ആകെ ധർമസങ്കടത്തിലായി. ഭൂമിശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകനെയും ഭൂമി പരന്നതാണെന്നു ശഠിക്കുന്ന പിതാവിനെയും പിണക്കാൻ കഴിയാതെ അവൻ കുഴങ്ങി. ഒടുവിൽ വളരെ നേരം ആലോചിച്ചിട്ട് അവൻ ഇങ്ങനെ എഴുതി “സ്കൂളിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ഭൂമി ഉരുണ്ടതും വീട്ടിൽ വരുമ്പോൾ ഭൂമി പരന്നതും ആണ്.”

ഇതുപോലെയാണു പലരുടേയും വിശ്വാസജീവിതം. സഭാകൂടിവരവുകളിൽ ഒരു വിധം, പ്രായോഗികജീവിതത്തിൽ മറ്റൊരുവിധം!

സമർപ്പണം ഒരേ ഒരു പ്രതിവിധി

3

സ്റ്റാൻലി ജോൺസ്

നമ്മുടെ സ്വയത്തിന്റെ സമർപ്പണത്തോടെ എല്ലാം അവസാനിച്ചു എന്നല്ല നാം പറയുന്നത്. അതിന്റെ തുടർന്നുള്ളപ്രവർത്തനങ്ങൾ നാം എങ്ങനെ നടത്തുന്നു എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് അതു സമ്പൂർണ്ണമായി നിറവേറുന്നത്. എന്നാൽ സമർപ്പണത്തോടെ നിങ്ങൾ ദൈവത്തോടും നിങ്ങളോടു തന്നെയും മറ്റുള്ളവരോടും ഉള്ള ബന്ധം ശരിയായ നിലയിലേക്കു കൊണ്ടു വരികയാണ്. അതു നിങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനുള്ള ഒരു ചട്ടക്കൂടും അതിനുള്ള മനോഭാവവും നിങ്ങൾക്കു തരുന്നു. അത് പ്രശ്നപരിഹാരത്തിന്റെ പാതയിൽ നിങ്ങളെ എത്തിക്കുന്നു. കാതലായ പ്രശ്നം നിങ്ങൾ പരിഹരിച്ചുകഴിഞ്ഞു-സ്വയം ഇപ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് കേന്ദ്രത്തിലല്ല. മറിച്ച് അത്യൂന്നതനു കീഴടങ്ങിയും കീഴ്വഴങ്ങിയും അതിന്റെ അർഹമായ സ്ഥാനത്ത് സ്വയം നിലയുറപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

ദൈവത്തിന് കീഴടങ്ങിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ അർത്ഥം നിങ്ങൾ ഒന്നിനും കീഴടങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നല്ല. എല്ലാവരും കീഴടങ്ങിയവരാണ്- എന്തിനെങ്കിലും. ചിലർ തങ്ങൾക്കു തന്നെ കീഴടങ്ങിയവരാണ്. പക്ഷേ അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ സത്യത്തിൽ നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളെ ഇഷ്ടമായിരിക്കുകയില്ല. മറ്റുള്ളവരും നിങ്ങളെ ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. " സ്വയം കേന്ദ്രീകൃതരായ ആളുകൾ മറ്റുള്ളവർക്കു പതിനായിരത്തിലൊന്നു പോലും സ്വീകാര്യരായിരിക്കുകയില്ല." -ഒരു മനശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പ്രസ്താവിച്ചത് ഓർക്കുന്നു.

ദൈവത്തിനു മുൻപിൽ കീഴടങ്ങിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ മറ്റെന്തിനെങ്കിലും ദൈവത്തിനു മുമ്പിലെന്ന പോലെ കീഴടങ്ങിയിരിക്കാനാണു സാധ്യത. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ലക്ഷ്യം തെറ്റിയവനാണ്. ഏതു മനുഷ്യ വിഗ്രഹത്തിന്റെയും പാദങ്ങൾ കളിമണ്ണുകൊണ്ട് തീർത്തതാണ്. ഹെരോദാരാജാവ് സോരിലെയും സീദോനിലെയും ആളുകളെ പ്രീതിപ്പെടുത്താനായി ചിലകാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ ആൾക്കൂട്ടം" ഇതു മനുഷ്യന്റെ വാക്കുകളല്ല, ദൈവത്തിന്റെ വാക്കുകൾ തന്നെയാണ്" എന്ന് ആർത്തുവിളിച്ചു. ഉടനെ ദൈവത്തിന്റെ ദൂതൻ അവനെ അടിച്ചു. അവൻ കൃമിക്കിരയായി പ്രാണനെ വിട്ടു.(പ്രവൃ.12:20-23) 'കൃമികൾ തിന്നുതീർത്ത ദൈവം'! ദൈവത്തിനെന്ന വണ്ണം നിങ്ങൾ ഏതു വ്യക്തിക്കു കീഴടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവോ അവൻ കൃമിക്കിരയായ ദൈവമാണ്.

> **ദൈവത്തിന് കീഴടങ്ങിയിട്ടില്ലെങ്കിൽഅതിന്റെ അർത്ഥം നിങ്ങൾ മറ്റെന്തിനെങ്കിലും ദൈവത്തിനു മുമ്പിലെന്ന പോലെ കീഴടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നാണ്. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ലക്ഷ്യം തെറ്റിയവനാണ്.**

അരവിന്ദ് ഘോഷിന്റെ പിൻഗാമിയായ ഫ്രഞ്ചുകാരിയായ 'അമ്മ' ആരോടൊ ഫോണിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്: " നിങ്ങൾ എന്റെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുക, കീഴടങ്ങുക." സ്വയം ദൈവമായി അഭിനയിച്ച അവരും കൃമിക്കിരായായ ദൈവമാണ്. അല്ലാതെന്ത്?

നിങ്ങൾ ആൾക്കൂട്ടത്തിന്, സമുഹത്തിന്, നിങ്ങളെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കുകയും അതിനെ ദൈവമായിക്കാണുകയും ചെയ്താൽ നിരാശായായിരിക്കു ഫലം. ആരോ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് "സഭ ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആത്മാവുമായി ഇന്നു വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടാൽ അതു നാളെ വിധവയായിത്തീരും." ഇന്നു സമൂഹത്തെ നയിക്കുന്ന ആത്മാവ് വേഗം നിറം മാറുന്നതും ആശ്രയിക്കാൻ കൊള്ളാത്തതുമാണ്. ദൈവത്തിൽ നിന്ന് അന്യമായ എന്തിനോടെങ്കിലും നിങ്ങൾ കൂറും സ്നേഹവും പുലർത്തിയാൽ അതു ഭാവിയിൽ നിങ്ങളെ നിരാശപ്പെടുത്തും. എന്നാൽ ദൈവത്തിനു നിങ്ങൾ കലവറയില്ലാതെ കീഴടങ്ങിയാൽ പിന്നീടു നിങ്ങൾ ആത്മാർത്ഥമായും പറയും "ഇതാണു ഞാൻ അന്വേഷിച്ചത്."

ഒരു വലിയ കമ്പനിയുടെ ഒരു ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ തലവന് നിരന്തരമായി ആസ്ത്മയുടെ അസുഖം. അവസാനവട്ടം ഉണ്ടായ തീവ്രമായ അസുഖത്തെ അദ്ദേഹം അതിജീവിക്കുമെന്നു പോലും കരുതിയില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ ചികിത്സിച്ച ഡോക്ടർക്ക് ആസ്ത്മയ്ക്കു കാരണമായിശാരീരികമായ എന്തെങ്കിലും കുഴപ്പം കണ്ടെത്താനും കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ട് ഡോക്ടർ അദ്ദേഹത്തോട് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു."മാനസികമായി എന്തെങ്കിലും കാര്യം താങ്കളെ അലട്ടുന്നുണ്ടോ?" രോഗി മറുപടി നൽകി: "ഇല്ല ഡോക്ടർ. ഞാൻ സഭയിലെ ഒരംഗമാണ്. സഭയുടെ ഭാരവാഹികളിലും ഒരാളാണ്. എന്നെ ഒന്നും അലട്ടുന്നില്ല." ചിന്താക്കുഴപ്പത്തിലായ ഡോക്ടർ മടങ്ങിപ്പോയി.

പിറ്റേന്ന് രോഗി ഡോക്ടർക്ക് ആളുവിട്ടു. ഡോക്ടറോട് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു." ഡോക്ടർ എന്നെ ഒന്നും അലട്ടുന്നില്ലെന്നു കഴിഞ്ഞരാത്രി ഞാൻ താങ്കളോടു പറഞ്ഞു. പക്ഷേ രാത്രി മുഴുവൻ ഞാൻ ദൈവത്തോടു സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ മച്ചിൽ നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ ഈ വാക്കുകൾ കണ്ടു." മുമ്പേ അവന്റെ രാജ്യവും നീതിയും അന്വേഷിക്കുക." തറയിൽ നോക്കിയപ്പോഴും ആ വാക്കുകൾ കണ്ടു. ഡോക്ടർ ഞാൻ സത്യത്തിൽ മുമ്പേ അവന്റെ രാജ്യവും നീതിയുമല്ല അന്വേഷിച്ചത്. ഞാൻ മുമ്പേ അന്വേഷിച്ചത് ഈ കമ്പനിയുടെ രാജ്യമാണ്. ഞാൻ ഈ കമ്പനിയിൽ ഉയർന്ന നിലയിലെത്തി. പക്ഷേ അത് മറ്റുള്ളവർക്ക് എന്തു സംഭവിക്കുന്നു എന്നു ചിന്തിക്കാതെയുള്ള ഒരു തള്ളിക്കയറ്റമായിരുന്നു. ഞാൻ തീർത്തും സ്വയകേന്ദ്രീകൃതമായി ജീവിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനാണ്. സ്വാർത്ഥപരനാണ്. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ എനിക്കു ചിലതു സംഭവിച്ചു "ഞാൻ ഇനി മുമ്പേ അവന്റെ രാജ്യവും നീതിയും മാത്രം അന്വേഷിക്കും." ഡോക്ടർ പിന്നീട് ഇതേക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു "രണ്ടു കവിളിലൂടെയും ധാരധാരയായി കണ്ണുനീർ ഒഴുക്കിക്കൊണ്ടാണു ഞാൻ അവിടം വിട്ടുപോന്നത്. ഞാൻ ഒരാത്മാവിന്റെ ജനനത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുകയായിരുന്നു."

സ്വയം സമർപ്പണത്തിലൂടെ ഒരാത്മാവ് ജീവനിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതാണ് ഈ ഡോക്ടർ കണ്ടത്. പക്ഷേ സ്വയസമർപ്പണം എന്നു പറയുന്നത് ഒരാത്മാവിന്റെ പുതുജനനം മാത്രമല്ല. അത് എല്ലാറ്റിന്റെയും ജനനമാണ്. ദൈവത്തോട്, നിങ്ങളോട്, സമൂഹത്തോട് എല്ലാം പുതിയ ബന്ധം, ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പുതിയ കാഴ്ചപ്പാട്, ദൈനംദിനപ്രശ്നങ്ങളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതു സംബന്ധിച്ച് ഒരു പുതിയ പ്രവർത്തനരീതി, എന്തു വന്നാലും അതിനെ നേരിടുവാനുള്ള ആന്തരിക ഐക്യവും ഭാഗഭാഗിത്വവും സംബന്ധിച്ച് ഒരു പുതിയ അവബോധം, ജീവിക്കാനുള്ള പുതിയ ആന്തരിക ചൈതന്യം- എന്നുവേണ്ട, കണ്ടാലും, സകലവും പുതുതായിരിക്കുന്നു!

(അവസാനിച്ചു)

ക്രിസ്ത്യാനി എന്തുകൊണ്ട് പാപത്തിൽ വീഴുന്നു?

ഒരുക്രിസ്ത്യാനി എന്തുകൊണ്ട് പാപത്തിൽ വീഴുന്നു?

ഇതിനുള്ള കാരണങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതും പാപം ചെയ്യുന്നതും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്താണെന്നു വ്യക്തമായ ഒരു ധാരണ നമുക്കുണ്ടാകേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. ഒരുവൻ സ്വന്തജഡത്തിലുള്ള മോഹങ്ങളാൽ ആകൃഷ്ടനായി വശീകരിക്കപ്പെടുമ്പോഴാണ് പരീക്ഷയിലകപ്പെടുന്നതെന്ന് യക്കോ.1:14,15 വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരുവന്റെ മനസ്സ് ആ പരീക്ഷയ്ക്കു അഥവാ വശീകരണത്തിനു സമ്മതം നൽകുമ്പോൾ അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ മോഹം ഗർഭം ധരിക്കുകയും അതു പാപത്തെ പ്രസവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

നമ്മുടെ പഴയമനുഷ്യൻ (അതായത് ജഡത്തിന്റെ പ്രേരണയോട് അനുകൂലിക്കുന്ന നമ്മുടെ മനസ്സ്) ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടി ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (റോമർ 6:6) എന്ന മഹത്വകരമായ സത്യം നാം മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ, നമുക്കു വിശ്വാസത്താൽ ആ പഴയ മനുഷ്യനെ ഉരിഞ്ഞുകളയുവാൻ സാധിക്കും. അപ്പോൾ നാം പാപം ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നു വിരമിക്കും; അങ്ങനെ നാം ദൈവത്തിൽ നിന്നു ജനിച്ചവരാണെന്നു തെളിയും (1 യോഹ 3:9). എന്നാൽ പിന്നെയും നാം പരീക്ഷിക്കപ്പെടും. എങ്കിലും നമ്മുടെ മനസ്സ് (പുതിയ മനുഷ്യൻ) പിന്നീട് ജഡത്തിന്റെ പ്രേരണയോട് അനുകൂലിക്കുകയില്ല.

എന്നാൽ നാം പാപം ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നു വിരമിച്ചാലും പിന്നെയും പാപത്തിൽ വീഴാൻ (അതായത് തെറ്റിൽ അകപ്പെട്ടുപോകാൻ-ഗലാ.6:1) സാധ്യതയുണ്ട്. ഇതാണ് പാപം ചെയ്യുന്നതും പാപത്തിൽ വീഴുന്നതും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. (difference between committing sin and falling)

> **പാപം ചെയ്യുമ്പോൾ നാം തെറ്റായതിനെ സ്വമനസാ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ജഡത്തിനു നമ്മെത്തന്നെ അധീനരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പാപത്തിൽ വീഴുമ്പോഴാകട്ടെ, ജഡത്തിന്റെ മോഹങ്ങൾക്ക് നാം അറിയാതെ അധീനരായിത്തീർന്നുപോകുകയാണ്**

ജഡം നമ്മുടെ ആദ്യഭർത്താവാണ്. വീണ്ടും ജനനം പ്രാപിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് നാം അതുമായി വിവാഹബന്ധത്തിലായിരുന്നു (റോമർ. 7:4,5). എന്നാലിപ്പോൾ ആ ബന്ധത്തിനു നാം മരിച്ചവരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ജഡം പിന്നെയും നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്; പിന്നെയും നമ്മെ വശീകരിച്ചുകൊണ്ടി

പാപത്തിൽ വീഴാതവണ്ണം നമ്മെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ യേശുവിന് കഴിയും. ഇതാണ് വിജയജീവിതം. ദൈവകൃപ പാപത്തിൽ വീഴാതെ നമ്മെ സൂക്ഷിക്കുന്നു.

രിക്കയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവെന്ന നമ്മുടെ കാന്തനോട് വിശ്വസ്തരായി ജീവിക്കുവാൻ ദൈവം നമ്മെ വിളിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനിമേൽ ജഡത്തിന്റെ മോഹങ്ങൾക്കധീനരായി ജീവിക്കുവാൻ നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ജഡവുമായി വ്യഭിചാരകർമ്മത്തിൽ നാം ഏർപ്പെടുന്നില്ല. അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നപക്ഷം നാം വ്യഭിചാരിണികളായിത്തീരും (യാക്കോ. 4:4 നോക്കുക.) അപ്പോൾ നാം ക്രിസ്തുവിന്റെ കാന്തയാകാതെ വെളി.17:5 ൽ പറയുന്ന വേശ്യയുടെ ഭാഗമായിത്തീരും. എന്നാൽ ഒരു സ്ത്രീ സ്വമനസ്സാലെ ഒരു പുരുഷന് അധീനയായിത്തീരാത്തപ്പോൾ തന്നെയും ബലാൽസംഗത്തിനധീനയായാൽ ഗർഭം ധരിക്കാനിടയുണ്ടല്ലോ. പക്ഷേ അപ്രകാരം സംഭവിക്കുമ്പോൾ, അവൾ സ്വമനസാ അധീനയായിത്തീർന്നിരുന്നെങ്കിൽ എത്രമാത്രം പതിതയാകുമായിരുന്നോ അത്രയും തന്നെ പാതിത്യം അവൾക്കു ഭവിക്കുന്നില്ല. പാപത്തിൽ വീഴുന്നതും പാപം ചെയ്യുന്നതും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം കാണിക്കുവാനുപകരിക്കുന്ന ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണിത്. പാപം ചെയ്യുമ്പോൾ നാം തെറ്റായതിനെ സ്വമനസാ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ജഡത്തിനു നമ്മെത്തന്നെ അധീനരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പാപത്തിൽ വീഴുമ്പോഴാകട്ടെ, ജഡത്തിന്റെ മോഹങ്ങൾക്ക് നാം അറിയാതെ അധീനരായിത്തീർന്നുപോകുകയാണ്.

എന്നാൽ പാപം ചെയ്യുന്നതുപോലെ പാപത്തിൽ വീഴുന്നത് ഗൗരവാവഹമല്ലെങ്കിലും ഫലത്തിൽ വ്യത്യാസം ഉണ്ടാകുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ഒരു ഗർഭധാരണം നടക്കുകയും അങ്ങനെ മോഹം പാപത്തെ പ്രസവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ പുതിയനിയമം നമുക്കു നൽകുന്ന വാഗ്ദാനം ഇതാണ്:(പാപത്തിൽ) വീഴാതവണ്ണം നമ്മെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ യേശുവിന് കഴിയും (യൂദാ. 24). ഇതാണ് വിജയജീവിതം. തൽഫലമായി ദൈവകൃപ പാപത്തിൽ വീഴാതെ നമ്മെ സൂക്ഷിക്കുന്നു.

നിങ്ങൾ പാപം ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നു വിരമിച്ചുവെങ്കിലും പിന്നെയും പാപത്തിൽ വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ -അതു താഴെപ്പറയുന്ന ഏതെങ്കിലും ചില കാരണങ്ങൾ മൂലമായിരിക്കാം.

1. ദൈവഭയമില്ലായ്മ.

ദൈവഭയം ജ്ഞാനത്തിന്റെ ആരംഭമാണ് (സദൃ.1:7;9:10). ജ്ഞാനത്തിന്റെ പാഠശാലയിൽ നാം ആദ്യം അഭ്യസിക്കേണ്ടത് ഈ പാഠം തന്നെ. നാം അക്ഷരമാല പഠിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ വിജ്ഞാനമാർഗ്ഗത്തിൽ മുന്നോട്ടു കടക്കുവാൻ നമുക്കു സാധ്യമല്ല. യഹോവാഭക്തി (The fear of the Lord-ദൈവഭയം) ദോഷത്തെ വെറുക്കുന്നതാകുന്നു (സദൃ.8:13). എന്തെന്നാൽ ദൈവം തന്നെ ദോഷത്തെ വെറുക്കുന്നവനാണ്. "ഞാൻ വിശുദ്ധനാകയാൽ നിങ്ങളും വിശുദ്ധരാകുവിൻ" എന്ന ആഹ്വാനം നാം കേട്ട് അതിനാൽ പിടിക്കപ്പെട്ടവരാകുമ്പോൾ നാം പാപത്തെ വെറുക്കും.

പല വിശ്വാസികളും തങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിലായിരിക്കുമ്പോൾ കോപം, ദുർമ്മോഹം മുതലായ ചില പാപങ്ങളെ ജയിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവരായിത്തീരുന്നു. കാരണം, തങ്ങളെപ്പറ്റി മറ്റുള്ളവർക്കുള്ള മതിപ്പ് നഷ്ടപ്പെടുന്നതിനെപ്പറ്റി അവർ ഭയപ്പെടുന്നു. എങ്കിലും അവർ തനിച്ചാകുമ്പോൾ ഇതേ പാപങ്ങളിൽത്തന്നെ അവർ നിഷ്പ്രയാസം അകപ്പെട്ടുപോകുന്നു. അതിനാൽ ഈ പാപങ്ങളെ ജയിക്കുവാൻ കഴിവില്ലാത്തതുകൊണ്ടല്ല, പിന്നെയോ ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുന്നതിലധികം സ്വന്തം പ്രശസ്തിക്ക് അവർ വിലകൽപിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവർ പാപത്തിൽ വീഴുന്നത്. ദൈവത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തെക്കാളധികം മനുഷ്യരുടെ അഭിപ്രായത്തിന് അവർ വില കൽപിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ സൃഷ്ടിച്ചവനെക്കാൾ സൃഷ്ടിയെ ഭജിച്ചാരാധിക്കുന്നവരാണ് (റോമർ. 1:25). അതിനാൽ അവർ പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ പശ്ചാത്തപിച്ച് ദൈവത്തെ നോക്കി 'ദൈവഭയമെന്ന ഈ പ്രാരംഭപാഠം ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കണമേ' എന്നു നിലവിളിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. നിങ്ങൾ ദൈവഭയത്തിനു വേണ്ടി ശബ്ദമുയർത്തി നിലവിളിക്കുകയും അതിനെ വെള്ളിയെപ്പോലെ അന്വേഷിച്ചു നിക്ഷേപങ്ങളെപ്പോലെ തിരയുകയും ചെയ്യുന്നതുപക്ഷം, ദൈവം ഈ പ്രാരംഭപാഠം നിങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കും. ഇതാണ് ദൈവവചനം നമുക്കു നൽകുന്ന വാഗ്ദാനം (സദൃ.2:3-5; മത്താ.5:6). "പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ അന്വേഷിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്നെ കണ്ടെത്തും" (യിരെ. 29:13). തങ്ങളുടെ പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് ദുഃഖിച്ചു വിലപിക്കുന്നവർക്ക് മാത്രമേ ആശ്വാസദായകനായ ദൈവത്തിൽ നിന്ന് ആശ്വാസവും ബലവും ലഭിക്കുകയുള്ളൂ.

പുറമേയുള്ള പാപത്തെപ്പറ്റി നാം നിലവിളിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ ചിന്താജീവിതത്തിലുള്ള പാപത്തെപ്പറ്റിയും നാം നിലവിളിക്കുന്നപക്ഷം പാപത്തിന്മേൽ വിജയമുള്ള ഒരു ജീവിതത്തിലേക്കു വളരെവേഗം പ്രവേശിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയും.

ദൈവത്തിന്റെ കണ്ണുകൾക്കു മുമ്പാകെ ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പരിശീലനം നാം സമ്പാദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ചിന്താജീവിതം(thought life) എന്ന ഒരു രഹസ്യമണ്ഡലം ദൈവം നമുക്ക് നൽകിയിട്ടുള്ളതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം എന്താണ്? നാം അവിടുത്തെ ഭയപ്പെടുന്നുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു നമ്മെ ശോധന ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ദൈവം അപ്രകാരം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പാകെയുള്ള നമ്മുടെ

മാനത്തെപ്പറ്റി മാത്രമേ നാം ചിന്തിക്കുന്നുള്ളൂവെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽ പാപം ചെയ്യുന്നതിനെപ്പറ്റി നാം ഭയമില്ലാത്തവരായിത്തീർന്നുപോകും. ഇപ്രകാരം പാപത്തിന്റെമേൽ പുറമേയുള്ള ഒരു വിജയം നേടുന്നതും അകമേ സമ്പൂർണ്ണമായ വിജയം നേടുന്നതും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ദൈവം നമുക്കു കാണിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു. പുറമേയുള്ള പാപത്തെപ്പറ്റി നാം നിലവിളിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ ചിന്താജീവിതത്തിലുള്ള പാപത്തെപ്പറ്റിയും നാം നിലവിളിക്കുന്നപക്ഷം പാപത്തിന്മേൽ വിജയമുള്ള ഒരു ജീവിതത്തിലേക്കു വളരെവേഗം പ്രവേശിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയും.

2.വിശ്വാസമില്ലായ്മ.

ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിലെ എല്ലാ പുരോഗതിയും വിശ്വാസത്താൽ ആണ്. നീതിമാൻ വിശ്വാസത്താൽ ജീവിക്കും (റോമർ. 1:17). അങ്ങനെ വിശ്വാസത്താൽ ജീവിക്കുന്നവരുടെ ജീവിതപാത പ്രഭാതത്തിന്റെ വെളിച്ചം പോലെയാണ്; മുന്നോട്ട് പോകുന്തോറും അത് അധികമധികം ശോഭാപൂർണ്ണമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കും (സദൃ. 4:18).

പാപക്ഷമ പ്രാപിക്കുവാനുള്ള വിശ്വാസം നിങ്ങൾക്കുണ്ടായേക്കാം. മാത്രമല്ല, പഴയമനുഷ്യനെ ഉരിഞ്ഞുകളയുവാനും തദ്വാരാ പാപം ചെയ്യുന്നതിൽനിന്ന് വിരമിക്കുവാനും ആവശ്യമായ വിശ്വാസവും നിങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിരിക്കാം. എന്നാൽ പാപത്തിൽ വീഴാതെ നിങ്ങളെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ യേശുവിനു കഴിയുമെന്ന വിശ്വാസം നിങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടായില്ല എന്നു വരാം. കാദേശ് ബർന്നേയയിലെത്തിയ യിസ്രായേൽക്കാരെപ്പോലെ ദേശത്തിലെ (നമ്മുടെ ജഡത്തിലെ) മല്ലന്മാരെ കാണുമ്പോൾ അവിശ്വാസം നിറഞ്ഞ ദുഷ്ടഹൃദയമുള്ളവരായിത്തീർന്ന് വാഗ്ദത്തദേശത്ത് പ്രവേശിക്കുവാൻ കഴിവില്ലാതെ നാം തളർന്നുപോയേക്കാം.

ദൈവരാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച സുപ്രധാന നിയമങ്ങളിലൊന്ന് "നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസം പോലെ നിങ്ങൾക്കു ഭവിക്കും" എന്നതാണ് (മത്താ. 9:29). ഒട്ടും കുറവുമില്ല, ഒട്ടും കൂടുതലുമില്ല. ദൈവത്തിനു മുഖപക്ഷമില്ല. വിശ്വാസത്തോടെ തന്നെ അന്വേഷിക്കുന്നവർക്ക് അവിടുന്ന് പ്രതിഫലം നൽകുന്നു (എബ്രാ.11:6). അതിനാൽ വാഗ്ദത്തദേശമായ കനാനിൽ പ്രവേശിച്ച യോശുവായെയും കാലേബിനെയും പോലെ

ദൈവരാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച സുപ്രധാന നിയമങ്ങളിലൊന്ന് "നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസം പോലെ നിങ്ങൾക്കു ഭവിക്കും" എന്നതാണ് (മത്താ. 9:29). ഒട്ടും കുറവുമില്ല, ഒട്ടും കൂടുതലുമില്ല.

വിശ്വാസമുള്ള ചിലർ വിജയജീവിതത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു. അതേസമയം മറ്റുപലരും പരാജയത്തിൽ തുടരുന്നു. ജീവനിലേക്കുള്ള വഴി ഇടുങ്ങിയതാണ്; അത് കണ്ടെത്തുന്നവർ ചുരുക്കമത്രേ. കാരണം, ചുരുക്കം പേരേ ദൈവത്തെ ഭയപ്പെടുന്നുള്ളു. വിശ്വാസവും ചുരുക്കം പേർക്കുമാത്രമേ ഉള്ളു. യേശുതന്റെ പിതൃനഗരത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടെയുള്ളവരുടെ അവിശ്വാസം നിമിത്തം വളരെക്കുറച്ച് വീര്യപ്രവൃത്തിമാത്രമേ ചെയ്യുവാൻ അവിടേക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളു. അവിടെയുള്ള രോഗികളെ സൗഖ്യമാക്കുവാൻ കർത്താവുതന്നെ വളരെ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ അവി

ശ്വാസം കർത്താവിനെ അതിനു അനുവദിക്കാതെ അവിടുത്തെ പ്രവർത്തനത്തെ പരിമിതപ്പെടുത്തി. ഇന്നും ഇതുപോലതന്നെ സംഭവിക്കുന്നു. നമുക്കുവേണ്ടി വലിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ കർത്താവ് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എങ്കിലും നമ്മുടെ വിശ്വാസരാഹിത്യം മൂലം അതൊന്നും ചെയ്യുവാൻ അവിടുത്തേക്കു കഴിയുന്നില്ല.

വിശ്വാസമെന്നത് ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ സമ്മതത്തെക്കാൾ വലിയ ഒരു കാര്യമാണ്. പാപത്തിൽ വീഴാതെ ആളുകളെ കാക്കുവാൻ യേശുവിനു കഴിയും എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നത് ഒരു കാര്യമാണ്;എന്നാൽ വീഴാതവണ്ണം നിങ്ങളെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ അവിടുത്തേക്കു കഴിയുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നത് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ മറ്റൊരു കാര്യമത്രേ. ആദ്യം പറഞ്ഞത് സാത്താനുപോലുമുള്ള ഒരു മാനസികഗുണവിശേഷമാണ്; എന്നാൽ രണ്ടാമത് പറഞ്ഞതാകട്ടെ, പാപത്തിന്മേൽ നമുക്കു വിജയം സമ്പാദിച്ചുതരാൻ കഴിവുള്ള, ഹൃദയത്തിന്റേതായ ഒരു ആത്മീയഗുണവിശേഷമാണ്.

"പാപം നിങ്ങളുടെമേൽ കർത്തൃത്വം നടത്തുകയില്ല"എന്നതാണ് ദൈവത്തിന്റെ വാഗ്ദാനം (റോമർ 6:14). ഇതു വിശ്വസിക്കുക. നിങ്ങൾ വീഴുമ്പോൾ ദൈവവാഗ്ദാനം മാറ്റമില്ലാത്തതാണെന്നും അത് സുസ്ഥിരമായി നിലനിൽക്കുന്നുവെന്നും ഓർക്കുക. എഴുന്നേറ്റ് ദൈവവചനത്തിലുള്ള നിങ്ങളുടെ പ്രത്യാശ ഏറ്റുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് വീണ്ടും മുന്നോട്ട് പോകുക. ഒരിക്കൽ ഈ പ്രത്യാശ വിശ്വാസമായി മാറുകയും വിജയജീവിതം നിങ്ങളുടേതായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

3.ജഡത്തിന്റെ ബലഹീനത മനസ്സിലാക്കാതെയിരിക്കുക.

നമ്മുടെ ജഡം ദൈവഹിതം ചെയ്യുവാൻ അശേഷംപോലും കഴിവില്ലാത്തതാണ്. ഈ വസ്തുത യേശു വ്യക്തമായി പഠിപ്പിച്ചു. (മത്താ.26:41). പൗലോസ് ഇത് മനസ്സിലാക്കുകയും, "എന്റെ ജഡത്തിൽ നന്മ വസിക്കുന്നില്ല എന്ന് ഞാൻ അറിയുന്നു"എന്നു സമ്മതിച്ചേറ്റുപറകയും ചെയ്തു. (റോമർ 7:18). ഈ കാര്യം പൂർണ്ണമായും അറിയുന്ന ഒരു വ്യക്തി കുറഞ്ഞപക്ഷം രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യും: അയാൾ പരീക്ഷ വരുന്ന സമയത്ത് പാപം വിട്ടോടും; ദൈവത്തിൻനിന്നുള്ള സഹായത്തിനായി ജാഗ്രതയോടെ വിളിച്ചപേക്ഷിക്കയും ചെയ്യും. ഈ രണ്ടു കാര്യങ്ങളും ഒരുവൻ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അയാളുടെ ജഡത്തിന്റെ ബലഹീനതയെപ്പറ്റി അയാൾക്കു പൂർണ്ണബോധ്യം വന്നിട്ടില്ല എന്നു വ്യക്തമാണ്.

> *തിമൊഥെയോസിനെഷോലെ അസാധാരണനായ ഒരു ദൈവദാസനോടുപോലും യൗവനമോഹങ്ങളെയും ദ്രവ്യാഗ്രഹത്തെയും വിട്ടോടുവാൻ പൗലോസ് പ്രബോധിപ്പിച്ചു. കാരണം അദ്ദേഹത്തിനും പരീക്ഷയുണ്ടാകുവാൻ സാധ്യമാണെന്ന് പൗലോസിനറിയാമായിരുന്നു*

"പരീക്ഷയിലേക്ക് ഞങ്ങളെ കടത്തരുതേ" എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുവാൻ യേശു നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചു (മത്താ. 6:13). നമ്മുടെ ജഡം ബലഹീനമാണെന്നു നമുക്കറിവുള്ളതിനാൽ നാം പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ ഈ വിധത്തിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. തിമൊഥെയോസിനെപ്പോലെ അസാധാരണനായ ഒരു ദൈവദാസനോടുപോലും യൗവനമോഹങ്ങളെയും ദ്രവ്യാഗ്രഹത്തെയും വിട്ടോടുവാൻ പൗലോസ് പ്രബോധിപ്പിച്ചു (2 തിമോ.2:22; 1തിമോ. 6:10,11). ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിൽ ഇത്രത്തോളം വളർന്നുകഴിഞ്ഞ തിമോഥെയോസിന് ഈ വിഷയങ്ങളിൽ പരീക്ഷയുണ്ടാകുവാനിടയില്ലെന്ന് ഒരുവൻ ചിന്തിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന് പരീക്ഷയുണ്ടാകുവാൻ സാധ്യമാണെന്ന് പൗലോസിനറിയാമായിരുന്നു. അതിനാൽ പരീക്ഷയിൽ നിന്ന് ഓടിയകന്നുകൊള്ളുവാൻ പൗലോസ് അദ്ദേഹത്തെ പ്രബോധിപ്പിച്ചു. തന്റെ ജഡം ബലഹീനമാണെന്നറിയുന്നവൻ ഈ പ്രബോധനം പൂർണ്ണഹൃദയത്തോടെ അനുസരിക്കും.

മാത്രമല്ല, തന്റെ ബലഹീനത മനസ്സിലാക്കുന്ന ഒരുവൻ അതിന്റെ പരിഹാരത്തിനാവശ്യമായ സഹായവും കൃപയും ലഭിക്കുവാൻ ദൈവത്തോടു നിലവിളിക്കുകയും ചെയ്യും. യേശു നമ്മുടെ ജഡത്തിൽ വരികയും എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും നമുക്കു തുല്യമായി പരീക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും അവിടുന്ന് ഒരിക്കൽപോലും പാപം ചെയ്തില്ല. (എബ്രാ.4:15). അവിടുന്ന് തന്റെ ജഡത്തിന്റെ തികഞ്ഞ ബലഹീനത മനസ്സിലാക്കുകയും മരണത്തിൽ നിന്നുള്ള വിടുതലിനായി ഉറച്ച നിലവിളിയോടും കണ്ണുനീരോടും കൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് പാപം ചെയ്യാതെ ജീവിക്കുവാൻ അവിടുത്തേക്കു സാധിച്ചത് (എബ്രാ.5:7). ഒരേയൊരു മരണത്തിൽ നിന്നു മാത്രമേ താൻ വിടുവിക്കപ്പെടണമെന്ന് യേശു ആഗ്രഹിച്ചുള്ളു. പാപം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലമായി സംഭവിക്കുന്ന മരണമാണത്. യാക്കോ.1:15-ൽ ആ മരണത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ട്. യേശു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ഈ മരണത്തെ ജയിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്റെ ബലഹീനതയെപ്പറ്റി കർത്താവിന് അറിവുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവിടുന്ന് കണ്ണുനീരോടെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. തന്മൂലം ഒരിക്കലും പാപം ചെയ്യാതെ ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള സഹായം അവിടുന്ന് ദൈവത്തിൽ നിന്നു പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടുത്തെ ബലഹീനതയിൽ ദൈവത്തിന്റെ ശക്തി തികഞ്ഞുവന്നു. നാമെല്ലാം ബലഹീനരാണ്; എങ്കിലും എല്ലാവർക്കും ഈ ബലഹീനതയെപ്പറ്റി ബോധ്യമില്ല. ബലഹീനനായ ഒരു മനുഷ്യൻ തന്നെ നേരിടുന്ന ആപത്തു മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ അതിൽനിന്ന് ഓടി രക്ഷപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ താൻ ശക്തനെന്ന് സ്വയം കരുതുന്ന ഒരുവൻ തന്നെക്കുറിച്ച് തന്നെയുള്ള ഉന്നതചിന്തകൾ നിമിത്തം ആപത്തിനെ വിട്ടോടുന്നില്ല;അവൻ സഹായത്തിനായി നിലവിളിക്കുന്നുമില്ല. ഫലമോ, അവൻ ആപത്തിൽപെട്ടു നശിക്കുവാൻ ഇടവരുന്നു.

> **നമ്മുടെ ജഡത്തിലെ ബലഹീനത മനസ്സിലാക്കുകയും തന്മൂലം പരീക്ഷയിൽ നിന്ന് ഓടിരക്ഷപെടുകയും സഹായത്തിനായി നിലവിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് യഥാർത്ഥവിനയം. അങ്ങനെയുള്ള വിനയശാലികൾക്കു മാത്രമേ ദൈവകൃപ ലഭിക്കുകയുള്ളു.**

നമ്മുടെ ജഡത്തിലെ ബലഹീനത മനസ്സിലാക്കുകയും തന്മൂലം പരീക്ഷയിൽ നിന്ന് ഓടിരക്ഷപെടുകയും സഹായത്തിനായി നിലവിളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് യഥാർത്ഥവിനയം. അങ്ങനെയുള്ള വിനയശാലികൾക്കു മാത്രമേ ദൈവകൃപലഭിക്കുകയുള്ളു. എന്തെന്നാൽ താഴ്മയുള്ളവർക്കുമാത്രം കൃപ നൽകുന്നവനാണ് ദൈവം (1പത്രോ. 5:5; യാക്കോ. 4:6).

(തുടരും)

മരണവും ജനനവും

മറ്റെല്ലാറ്റിനെക്കാളും അധികം വൈകാരികമായ വേദനപകരുന്ന മരണം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരവസ്ഥാന്തരം മാത്രമാണെന്നും, മരണസമയം ക്രിസ്തുവിന്റെ ജയം നാം ഓരോരുത്തരും പൂർണ്ണാർത്ഥത്തിൽ സ്വായത്തമാക്കുന്ന സന്തോഷസമയമാണെന്നും ഉള്ള സത്യം ഒരു വിരോധാഭാസമായിത്തോന്നാം. തന്റെ മരണത്തെ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് യേശു പ്രസവവേദനയിലായിരിക്കുന്ന ഒരുസ്ത്രീയുടെ ഉപമ പറഞ്ഞത് ഓർക്കുക (യോഹ16:21). എന്നാൽ കുഞ്ഞുപിറന്ന ശേഷമോ ഒരു കുട്ടി ലോകത്തിലേക്കു പിറന്നതിന്റെ സന്തോഷത്താൽ അവൾ തന്റെ വേദന മറക്കുന്നു എന്നാണ് യേശു പറഞ്ഞത്.

നാം ഓരോരുത്തരുടെയും വ്യക്തിപരമായ മരണം ഒരു ജനനമായി കാണാൻ കഴിയും. അമ്മയുടെ ഉദരത്തിൽ ഒരു ഭ്രൂണമായിരുന്ന സമയത്ത് പൂർണ്ണ അളവിൽ നിങ്ങൾക്ക് അന്തർബോധം ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ പിറവിക്കുമുമ്പുള്ള അനുഭവങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അയവിറക്കാൻ കഴിഞ്ഞേനേ:

അന്ന് നിങ്ങളുടെ ലോകം ഇരുണ്ടതെങ്കിലും, പൂർണ്ണമായും സുരക്ഷിതമായിരുന്നു. ഊഷ്മളമായ ഒരു ദ്രാവകമെത്തയിലാണു കിടപ്പ്. എല്ലാ ആഘാതങ്ങളിൽ നിന്നും തികച്ചും സുരക്ഷിതമായ അവസ്ഥ. നിങ്ങൾ സ്വയമായി ഒന്നും ചെയ്യുന്നില്ല. നിങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ എല്ലാ പോഷകങ്ങളും ലഭിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. നേരിയ ഹൃദയമിടിപ്പിന്റെ ശബ്ദം നിങ്ങൾക്കുറപ്പുതരുന്നു നിങ്ങളേക്കാൾ വലിയ ആരോ, എന്തോ ഒന്ന് നിങ്ങളുടെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും നിറവേറ്റുന്നു എന്ന്. നിങ്ങളുടെ ജീവിതം ഒരു നീണ്ട കാത്തിരിപ്പാണ്- എന്തിനായിട്ടാണ് ഈ കാത്തിരുപ്പെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ: എന്നാൽ ഏതു നേരിയ മാറ്റവും അത്യധികം വിദൂരവും ഭീതിജനകവുമായിരിക്കുന്നു. മൂർച്ചയുള്ള വസ്തുക്കളൊന്നും നിങ്ങളെ വേദനിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഭയപ്പെടുത്തുന്ന സാഹസിക ദൗത്യങ്ങൾ ഒന്നുമില്ല. മനോഹരമായ ഒരു ജീവിതം!

ഒരു ദിവസം ശക്തമായ ഒരു വലിവ് നിങ്ങൾക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നു. ഭിത്തികൾ നിങ്ങളുടെ മേൽ പതിക്കുന്നതുപോലെ. മാർദവമുള്ള, സംരക്ഷണം നൽകിയിരുന്ന ആ ഭിത്തികൾ നിങ്ങൾക്കുമേൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തുന്നു, നിങ്ങളെതാഴേക്ക് തള്ളുന്നു. നിങ്ങളുടെ ശരീരം വളഞ്ഞൊടിഞ്ഞ് കാലുകൾ പിഴിയപ്പെടുന്നതുപോലെ. നിങ്ങൾ തലകീഴായി വീഴുകയാണ്. ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി നിങ്ങൾ വേദന അനുഭവിക്കുന്നു. ആകെ തിരിഞ്ഞുമറിയുന്ന വസ്തുക്കളുടെ കടലിൽ നിങ്ങൾ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കൂടുതൽ സമ്മർദ്ദം: താങ്ങാൻ കഴിയുന്നതിലേറെ സമ്മർദ്ദം. നിങ്ങളുടെ തല ഞെക്കിപ്പരത്തുന്ന പ്രതീതി. കൂടുതൽ ശക്തിയോടെ ഒരു ഇരുണ്ട തുരങ്കത്തിലേക്ക് നിങ്ങൾ തള്ളപ്പെടുകയാണ്. ആ വേദനയും, ശബ്ദകോലാഹലവും പറഞ്ഞറിയിക്ക വയ്യ. സമ്മർദ്ദം വർദ്ധിക്കുകയാണ്. നിങ്ങൾക്ക് ആകെ നൊമ്പരം മാത്രം. ഒരു ഞരക്കത്തിന്റെ ശബ്ദം നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. പെട്ടെന്ന് ഭയം

ശേഷം പേജ് 42 ൽ

മരണം പുതിയ ലോകത്തേക്കുള്ള ഒരു ജനനമാണ്. അന്ധകാരത്തിന്റെയും വേദനയുടെയും അപ്പുറത്ത് ഒരു പുതിയ ലോകമാണ്. ആ പുത്തൻ ലോകത്തിൽ നമ്മുടെ കണ്ണുനീരും വേദനയും എല്ലാം വെറും ഓർമ്മകൾ മാത്രമായിരിക്കും!!

ആത്മീയ നേതാവ് -15

ഒരു മാതൃക

സാക് പുന്നൻ

“ഞാൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുകാരിയായിരിക്കുന്നതുപോലെ നിങ്ങളും എന്റെ അനുകാരികൾ ആകുവിൻ” എന്നു മറ്റുള്ളവരോടു പറയുവാൻ തക്കവണ്ണം ഒരു ആത്മീയ നേതാവ് മറ്റുള്ളവർക്ക് ഒരു മാതൃക ആയിരിക്കണം. ക്രിസ്തു മാത്രം തങ്ങളുടെ തലയായിരിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം മറ്റുള്ളവർ കർത്താവിനെ അന്വേഷിക്കുന്നതിലേക്ക് അവരെ നയിക്കുന്ന ഒരു പ്രേരകശക്തിയായിരിക്കണം അയാൾ.

അനേക ക്രൈസ്തവനേതാക്കളും വിശ്വാസികളെ തങ്ങളോടു ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഉൽസുകരാണ്. മറ്റു നേതാക്കളോടുള്ളതിലധികം ബന്ധം ആളുകൾക്ക് തങ്ങളോടുണ്ടായിരിക്കുന്നതിൽ അവർ സന്തുഷ്ടരാണ്. അങ്ങനെ അവർ തങ്ങളുടെ ആളുകളുടെ മുമ്പിൽ ഒരു ‘കുട്ടിദൈവ’മായിത്തീരുന്നു. തിരുവചനത്തിൽ അധികാരത്തിനു കീഴടങ്ങുക എന്ന ഉപദേശത്തെ തങ്ങളുടെപ്രയോജനത്തിനായി അവർ വിനിയോഗിക്കുന്നു.

അധർമ്മമൂർത്തി ഒരു നാൾ ദേവാലയത്തിലിരുന്നുകൊണ്ട് സ്വയം ആളുകൾക്കുമുമ്പിൽ ദൈവമായി അവരോധിക്കുമെന്നു ബൈബിൾ പറയുന്നു (2 തെസ്സ.2:4). സഭ എന്നതു ദൈവത്തിന്റെ മന്ദിരമാണ്. എന്നാൽ യോഹന്നാൻ അപ്പൊസ്തോലന്റെ കാലത്തും അധർമ്മമൂർത്തിയുടെ ആത്മാവുള്ളവർ സഭയിലുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു (1 യോഹ.2:18,19) ഇന്നും അത്തരക്കാർ വളരെയധികമുണ്ട്.

ഒരു സൃഷ്ടി തന്നെത്തന്നെ ഉയർത്തുവാനും മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ അധികം തിളക്കമാർജ്ജിക്കുവാനും ആഗ്രഹിച്ചതിലൂടെയാണ് പാപം പ്രപഞ്ചത്തിലുത്ഭവിച്ചത്. അങ്ങനെയാണു ലൂസിഫർ സാത്താനായിത്തീർന്നത്. ഇക്കാര്യം നാം മറന്നു പോകരുത്. അത്തരം ഒരു ആത്മാവിനെ നാം നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ കണ്ടെത്തുമ്പോഴെല്ലാം നാം അതിനെ സാത്താന്റെ ആത്മാവ് എന്ന നിലയിൽ തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്.

അനേക ക്രൈസ്തവ നേതാക്കളും വിശ്വാസികളെ തങ്ങളോടു ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഉൽസുകരാണ്. അങ്ങനെ അവർ തങ്ങളുടെ ആളുകളുടെ മുമ്പിൽ ഒരു ‘കുട്ടിദൈവ’മായിത്തീരുന്നു

രക്ഷയെന്നത് ദൈവത്തിന്റെ പുത്രൻ തന്നെത്തന്നെ ഏറ്റവും താഴ്ത്തി കാഴ്ചയ്ക്കു ഒന്നുമല്ലാതാക്കിത്തീർത്തതിൽ നിന്നാണ് സാദ്ധ്യമായിത്തീർന്നത്. അതും നാം മറന്നു പോകരുത്.

ലൂസിഫറിന്റെ നിഗളത്തിലൂടെ പാപവും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ താഴ്മയിലൂടെ രക്ഷയും കടന്നുവന്നു.

ഇന്നു ക്രിസ്തീയ നേതാക്കൾ തങ്ങളെത്തന്നെ വേദികളിലും മാസികക

ളിലും പരസ്യപ്പെടുത്തുന്ന രീതി ആളുകൾ കാണുമ്പോൾ സ്വയം ത്യജിക്കുന്ന താഴ്മയുള്ള യേശുവിനെ സ്പർശിക്കാൻ അവർക്കു കഴിയുന്നുണ്ടോ? ഒരിക്കലുമില്ല.

ഇന്നത്തെ യുവതലമുറയ്ക്ക് ആവശ്യമായ മാതൃക സ്വയം ത്യജിക്കുന്ന, അജ്ഞാതരും തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിച്ച് വേഗത്തിൽ മറയുന്നവരും പ്രശംസ ഒട്ടും ഇഷ്ടപ്പെടാത്തവരുമായ ആളുകളുടേതാണ്. ഇത്തരം ഒരു ശുശ്രൂഷയെയാണു നാം മോഹിക്കേണ്ടത്.

താങ്കൾ കർത്താവിനുവേണ്ടി മഹത്തായ ഒരു കാര്യം നിർവ്വഹിച്ചുവെന്നും അത് ആരും അറിഞ്ഞില്ല എന്നും കരുതുക. അതു താങ്കൾക്ക് സന്തോഷം നൽകണം. ഇനി, മറ്റാർക്കെങ്കിലും അതിന്റെ ബഹുമതി ലഭിച്ചു എന്നു കരുതുക. അതു താങ്കൾക്ക് അതിലധികം സന്തോഷവും ആവേശവും നൽകണം. അങ്ങനെയെങ്കിൽ താങ്കൾ മൽക്കീസേദെക്കിന്റെ ക്രമത്തിലുള്ള ഒരു പുരോഹിതൻ തന്നെ.

എന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ എന്റെ ചുറ്റിലുമുണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്തീയനേതാക്കന്മാരെ ഒക്കെയും ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആത്മാവിനെ ആരിലും കാണാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല എന്ന കാര്യം ഞാൻ ദുഃഖത്തോടെ പറയട്ടെ. ഞാൻ അവരെ വിധിക്കുകയല്ല. കാരണം, ഞാൻ അവരുടെ വിധികർത്താവല്ല. പക്ഷേ എനിക്ക് അവരെ ദൈവികമാതൃകകളാക്കുവാനും ആദരിക്കുവാനും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല എന്നു പറയുക മാത്രമാണ്.

നമുക്ക് ആരെയും വിധിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. എന്നാൽ നമുക്ക് ആത്മാക്കളെ വിവേചിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മത്തായി 7-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിധിയ്ക്കരുത് എന്നു പറഞ്ഞ ഉടൻ തന്നെ യേശു പറയുന്ന മറ്റൊരു കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കുക: "പന്നികളെയും നായ്ക്കളെയും കള്ളപ്രവാചകന്മാരെയും തിരിച്ചറിയുക" (7:1,6,15). നമുക്കു വിവേചനമില്ലെങ്കിൽ നാം നായ്ക്കളുടെയും കള്ളപ്രവാചകന്മാരുടെയും പിന്നാലെ പോകയും വഴിതെറ്റിപ്പോകയും ചെയ്യും. (ഫിലി. 3:2).

ഞാൻ എന്റെ മൂപ്പന്മാരെ വിധിച്ചില്ല. പക്ഷേ അനുഗമിക്കുവാൻ പറ്റിയ മാതൃകകളായി എനിക്കവരെ കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കാരണം, യേശുവിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ദാസന്റെ മനോഭാവം അവരിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ വിശുദ്ധന്മാരുടെ കാലുകളെ കഴുകുവാനുള്ള ആഗ്രഹം ഉള്ളവരായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ അനുകരിക്കുവാൻ ഒരു മാതൃക കണ്ടെത്തുംവരെ യേശുവിലേക്കു മാത്രം നോക്കുവാൻ ഞാൻ തീരുമാനമെടുത്തു.

ഇന്നത്തെ യുവതലമുറയ്ക്ക് ആവശ്യമായ മാതൃക, സ്വയം ത്യജിക്കുന്നവരും തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിച്ച് വേഗത്തിൽ മറയുന്നവരും പ്രശംസ ഒട്ടും ഇഷ്ടപ്പെടാത്തവരുമായ ആളുകളുടേതാണ്. ഇത്തരം ഒരു ശുശ്രൂഷയെയാണു നാം മോഹിക്കേണ്ടത്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ മനോഭാവം എന്തെന്ന് അടുത്ത തലമുറയോടറിയിക്കുവാൻ നമുക്കു വലിയ ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ട്. അപ്പൊസ്തൊലന്മാരെയും പ്രവാചകന്മാരെയും പോലെ കർത്താവിന്റെ യഥാർത്ഥ ദാസന്മാരെ ജീവിതത്തിലും ശുശ്രൂഷയിലും പ്രസംഗത്തിലും കാണിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയണം-ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സിനിമാതാരതുല്യരായ സുവിശേഷകരെപ്പോലെ നാം ആകരുത്.

നാം പോകുന്നിടത്തൊക്കെ നാം പ്രകടമാക്കുന്ന ഒരു രൂപമുണ്ട്. അത് ആളുകളുടെ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞിരിക്കും -നാം അറിഞ്ഞാലും ഇല്ലെങ്കിലും. വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞാലും പ്രസംഗങ്ങൾ മറന്നുപോയാലും ആ രൂപം നില

നിൽക്കും.

അപ്പോ.പ്രവൃ.20:17-35 വാക്യങ്ങളിൽ പൗലോസ് എഫെസോസിലെ മൂപ്പന്മാരെ വിടപറയാൻ കൂട്ടിവരുത്തിയപ്പോൾ അവരോടു പറഞ്ഞതു ശ്രദ്ധിക്കുക. താൻ മൂന്നു വർഷം അവരോടുകൂടെ എങ്ങനെ ആയിരുന്നു എന്നും (വാ.31) രാവും പകലും താൻ അവരോടു പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു എന്നും. മൂന്നുവർഷം എന്നാൽ ആയിരം ദിവസത്തിലധികമുണ്ട്. രാവിലെയും വൈകിട്ടും ഓരോ പ്രസംഗം എന്നു കണക്കാക്കിയാൽത്തന്നെ രണ്ടായിരം പ്രസംഗം നടത്തിയതായിക്കാണാം.

എഫെസോസ് വലിയ ഒരു ഉണർവ്വിന്റെ സ്ഥലമാണ്. ഒരു കാലത്ത് യേശുവിങ്കലേക്കു തിരിഞ്ഞവർ ലക്ഷക്കണക്കിനു രൂപാ വിലവരുന്ന മന്ത്രവാദ-ആഭിചാര ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങൾ കത്തിച്ചു കളഞ്ഞ പട്ടണമാണ്. ഇവിടെയാണ് പൗലോസിന്റെ മേൽനിന്ന് റൂമാലും മറ്റും രോഗികളെ സൗഖ്യമാക്കുവാനും ഭൂതഗ്രസ്തരെ സൗഖ്യമാക്കുവാനും ഉപയോഗിച്ചത്. മറ്റൊരിടത്തും നടന്നിട്ടില്ലാത്ത അത്ഭുതങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ ദൈവം ഇവിടെ പൗലോസിനെ മുഖാന്തരമാക്കി. (അപ്പോ.പ്ര.19:11,12,19).

എന്നാൽ എല്ലാറ്റിനുമൊടുവിൽ അവിടുത്തെ മൂപ്പന്മാരോടു പൗലോസ് എന്താണു പറഞ്ഞത്? അത്ഭുതങ്ങളെക്കുറിച്ചോ പ്രസംഗങ്ങളെക്കുറിച്ചോ ആണോ പറഞ്ഞത്? അവർ തന്നെ കാണാൻ തുടങ്ങിയ ആദ്യദിവസം മുതൽ എത്ര താഴ്മയോടെ താൻ അവരുടെ മുമ്പിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. (വാ.19) തന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ മറന്നു പോയിരുന്നെന്നാലും താൻ എങ്ങനെ അവരുടെയിടെയിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നത് അവർക്കു വിസ്മരിക്കാനാവില്ല. തന്റെ ലാളിത്യവും കാരുണ്യവും അവർ എന്നെന്നും ഓർമ്മിക്കും. ഒരു കൂടാര ശില്പി എന്ന നിലയിൽ തനിക്കും തന്നോടു കൂടെയുള്ളവർക്കും വേണ്ടി സ്വന്തകൈകൊണ്ടു അദ്ധ്വാനിച്ച് ആർക്കും ഒരു ഭാരമാകാതെ താൻ സ്വയം സൂക്ഷിക്കയും മറ്റുള്ളവർക്കു ഒരു മാതൃകയാവുകയും ചെയ്തു.(വാ.34, 35).

ഈ മൂന്നു വർഷം പൗലോസ് ഒരിക്കലും പണമോ, സമ്മാനങ്ങളോ, വസ്ത്രങ്ങളോ ആരിൽ നിന്നും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല എന്നതും അവർ ഒരിക്കലും മറക്കില്ല (വാ.33)

യാതൊരു വിട്ടുവീഴ്ചയും കൂടാതെ ദൈവത്തിന്റെ മുഴുവൻ ആലോചനയും ഒട്ടും മറച്ചുവയ്ക്കാതെ അവരോടറിയിച്ചു എന്നതും അദ്ദേഹം അവരെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു (അ.പ്ര.20:27). അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും മനുഷ്യരെ പ്രസാദിപ്പിക്കുന്നവനോ പ്രശംസ ആഗ്രഹിക്കുന്നവനോ ആയിരുന്നില്ല. താൻ മാനസാന്തരത്തെക്കുറിച്ചും ആളുകൾക്കു പ്രീതികരമല്ലാത്ത മറ്റുപല വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും സംസാരിച്ചു. ശ്രോതാക്കൾക്ക് അതു വേണ്ടിയിരുന്നോ എന്നു നോക്കിയില്ല ചിലർക്ക് അതു നീരസമുളവാക്കുന്നതായിരുന്നു. (വാ.20,21).

നാം പോകുന്നിടത്തൊക്കെ നാം പ്രകടമാക്കുന്ന ഒരു രൂപമുണ്ട്. അത് ആളുകളുടെ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞിരിക്കും -നാം അറിഞ്ഞാലും ഇല്ലെങ്കിലും. വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞാലും പ്രസംഗങ്ങൾ മറന്നുപോയാലും ആ രൂപം നിലനിൽക്കും.

ഇവയൊക്കെയായിരുന്നു പൗലോസ് അവരെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയത്. എഫെസോസിൽ പൗലോസ് ചെയ്തതുപോലെ മൂന്നുവർഷം താങ്കൾ ഒരു സഭയിൽ ശുശ്രൂഷിച്ചു പോകുമ്പോൾ ആളുകൾ എന്തായിരിക്കും താങ്കളെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിക്കുക? ഒരു നല്ല പ്രസംഗകനെന്നോ ജീവിതം കൊണ്ട് യേശുവിനെ അവർക്കു കാട്ടിക്കൊടുത്ത ദൈവ

ത്തിന്റെ ഒരു എളിയ ദാസൻ എന്നോ? ക്രിസ്തുസദൃശനായിത്തീരുവാൻ തക്ക വണ്ണം തങ്ങളെ അധികം ദൈവത്തോടടുപ്പിച്ച ഒരു വ്യക്തിയെന്നോ അതോ ലഘുലേഖകൾ വിതരണം ചെയ്യാൻ പഠിപ്പിച്ച ഒരു വ്യക്തിയെന്നോ?

നമ്മുടെ വിളിയെന്തായിരിക്കുന്നുവോ അല്ലെങ്കിൽ ലഭിച്ച വരങ്ങളെന്തോ അതു ഉള്ളിലുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവനിൽ നിന്നൊഴുകുന്നതാകണം. രോഗശാന്തി വരം ലഭിച്ചവൻ യേശു ചെയ്തതുപോലെ അതു ചെയ്യണം. യേശു ലളിതജീവിതം നയിച്ച താഴ്മയുള്ള ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു. ആളുകളോട് ഇടപഴകുകയും ദീനരോടു മനസ്സലിവു കാട്ടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ആരോടും പണം സ്വീകരിക്കാതെ തികച്ചും സൗജന്യമായി രോഗശാന്തിയും ശുശ്രൂഷകളും ചെയ്തിരുന്നു.

എന്നാൽ അത്തരം ഒരു രോഗശാന്തി ശുശ്രൂഷകനെ എന്റെ ജീവിതകാലത്തൊരിക്കലും ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ അത്തരം ഒരാളിനെ കണ്ടെത്തുകയാണെങ്കിൽ എന്നെയും അറിയിക്കുക. അപ്രകാരമൊരാളിനെ കാണുവാൻ എനിക്കും താത്പര്യമുണ്ട്.

ധനസ്നേഹികളും ആളുകളെ കൗശലം കൊണ്ടു കബളിപ്പിക്കുന്നവരുമായ നിരവധി പ്രസംഗകരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. സൗഖ്യശുശ്രൂഷകരെന്നു സ്വയം അവകാശപ്പെടുന്നവർ. മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ അഭ്യാസങ്ങളിലൂടെ ചിലർ ജനങ്ങളെ വഞ്ചിക്കുന്നു.

വിവേചനശക്തിയില്ലാത്ത ചെറുപ്പക്കാരായ ശുശ്രൂഷകർ ഇവരെ അനുഗമിക്കയും ഇത്തരം ശുശ്രൂഷകൾ ആഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യുന്നു എന്നതാണ് ഇതിന്റെ ദുരന്തം. അങ്ങനെ അടുത്ത തലമുറ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നു. ഇത് എന്നെ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നു.

നാം വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് ഒരു അപ്പൊസ്തൊലിക ശുശ്രൂഷയ്ക്കോ പ്രവാചകശുശ്രൂഷയ്ക്കോ സുവിശേഷകശുശ്രൂഷയ്ക്കോ ഇടയശുശ്രൂഷയ്ക്കോ ഉപദേഷ്ടാവിന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കോ മറ്റ് ഏതു തരത്തിലുള്ള ശുശ്രൂഷയ്ക്കോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. അതു ക്രിസ്തുല്യമായ മനോഭാവത്തോടെ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മിലെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ആത്മാവാണ് ഏതു ശുശ്രൂഷയ്ക്കുമുള്ള പ്രേരണ നമുക്കു നൽകേണ്ടത്.

കഴിഞ്ഞ കാലത്തെപരാജയത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു വാക്കുപറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

നമുക്കു നമ്മുടെ ഭൂതകാലം മായ്ക്കാൻ കഴിയില്ല. ആ കാര്യങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതു തന്നെയാണ്. നമുക്കു ആ പരാജയങ്ങളെ ഓർത്തു മാനസാന്തരപ്പെടാൻ മാത്രമേ കഴിയൂ. അവയെ ഏറ്റുപറഞ്ഞ് കർത്താവിന്റെ രക്തത്താൽ കഴുകൽ ലഭിക്കാനായി കർത്താവിനോടപേക്ഷിക്കാം.

ധനസ്നേഹികളും ആളുകളെ കൗശലം കൊണ്ടു കബളിപ്പിക്കുന്നവരുമായ നിരവധി പ്രസംഗകരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. സൗഖ്യശുശ്രൂഷകരെന്നു സ്വയം അവകാശപ്പെടുന്നവർ. മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ അഭ്യാസങ്ങളിലൂടെ ചിലർ ജനങ്ങളെ വഞ്ചിക്കുന്നു

ഞാൻ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ പല പിഴവുകളും വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽ നിന്നു വളരെ പാഠങ്ങൾ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവ പ്രയോജനമില്ലാത്തതല്ല. മറ്റുള്ളവരുടെ തെറ്റുകളിൽ നിന്നും ഞാൻ ധാരാളം പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ അത്തരം തെറ്റുകൾ എന്റെ ജീവിതത്തിലുണ്ടാവാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ എനിക്കു കഴിയുന്നു.

കഴിഞ്ഞ കാലത്തു നാം ചെയ്ത പലതിനെയും ഓർത്തു ചിലപ്പോൾ നമുക്കു ലജ്ജിക്കേണ്ടി വന്നേക്കാം.

എന്നാൽ നാം അവയെക്കുറിച്ച് മാനസാന്തരപ്പെടുകയും ആവശ്യമുള്ളിടത്തു പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവ നമുക്ക് ഒരു പാഠമായിരിക്കയും അവയെ നാം നമ്മുടെ പിന്നിൽ എറിഞ്ഞു കളകയും ചെയ്യും.

കഴിഞ്ഞകാലവീഴ്ചകൾ കാരണമായി സാത്താൻ നമ്മെ കുറ്റബോധത്തിന്റെ പിടിയിൽ വീഴ്ത്തി നിരാശയിലേക്കും മ്ലാനതയിലേക്കും വലിച്ചിഴയ്ക്കാൻ നാം അനുവദിക്കരുത്. ക്രിസ്തുയേശുവിലുള്ള ആർക്കും തന്നെ ശിക്ഷാവിധിയില്ല.

യേശുവിന്റെ രക്തത്താൽ നമ്മെ നീതീകരിച്ച ശേഷം (റോമ.5:9) ദൈവം നമ്മെ കാണുന്നത് നാം ഒരിക്കൽ പോലും പാപം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തവരായിട്ടാണ്. ദൈവം നമ്മെ കാണുന്ന കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ നാമും നമ്മെ കാണണം.

നിങ്ങൾ കഴിഞ്ഞകാലത്തിൽ പാപം ചെയ്തുപോയി എന്നതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമില്ലാത്തവരാണ് എന്ന് സാത്താനോ മറ്റാരെങ്കിലുമോ പറയുവാൻ നാം അനുവദിക്കരുത്. നിങ്ങൾ മാനസാന്തരപ്പെട്ടതിനാൽ ഇന്നു നിങ്ങൾ ദൈവകരത്തിൽ വിലയേറിയ ഒരു ഉപകരണം തന്നെയാണ്. ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനായി തുടർന്നു ജീവിക്കുക.

ചെറുപ്പക്കാരെ ശിഷ്യരാക്കുക എന്നതു നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു വലിയ ഉത്തരവാദിത്വമാണ്. അവരുടെ മുഴുജീവിതവും അവർക്കു മുമ്പിലുണ്ട്. നമ്മുടെ സഭകളിലുള്ള യുവജനങ്ങളിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന കഴിവുകളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുക. പിശാച് അവരുടെ പിന്നാലെയാണ്. അവൻ അവരെ പിടികൂടുംമുമ്പേ നാം അവരെ ദൈവത്തിനും അവിടുത്തെ രാജ്യത്തിനുമായി പിടിച്ചെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്.

ഈ ചെറുപ്പക്കാരിൽ, അവരുടെയുള്ളിൽ, വലിയ പോരാട്ടം തന്നെ നടക്കുന്നു. അവർ രക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതിൽ നിന്നു പിശാചിന് അവരെ തടയാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽത്തന്നെയും അവരെ ഗൗരവമില്ലാത്ത ഒത്തുതീർപ്പുകാരായി ഒരു ഒഴുക്കൻമട്ടിലുള്ള ക്രിസ്തീയജീവിത്തിൽ തളയ്ക്കാമെന്ന് അവൻ കണക്കുകൂട്ടുന്നു. എന്നാൽ അവർക്കു മീതേ ദൈവം നിങ്ങളെ ഒരു ഇടയനായി വച്ചിരിക്കുന്നു. അവർ ഒത്തുതീർപ്പുകാരാകാതെ തികച്ചും മൗലികതയുള്ള ക്രിസ്തീയജീവിതം നയിക്കുവാൻ അവരെ ഒരുക്കേണ്ടതിന്, നിങ്ങളുടെ വിളിയെ ഗൗരവമായി എടുക്കുവാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു.

കഴിഞ്ഞകാലവീഴ്ചകൾ കാരണമായി സാത്താൻ നമ്മെ കുറ്റബോധത്തിന്റെ പിടിയിൽ വീഴ്ത്തി നിരാശയിലേക്കും മ്ലാനതയിലേക്കും വലിച്ചിഴയ്ക്കാൻ നാം അനുവദിക്കരുത്. ക്രിസ്തുയേശുവിലുള്ള ആർക്കും തന്നെ ശിക്ഷാവിധിയില്ല.

അടുത്ത തലമുറയിലെ വിശ്വാസികൾക്ക് മാതൃകയാകുന്നതിൽ നമുക്കു സംഭവിച്ച പരാജയങ്ങളിലൂടെ നാം ദൈവനാമത്തിനു വരുത്തിയ അപമാനം ക്ഷമിച്ചു കിട്ടേണ്ടതിനു ദൈവസന്നിധിയിൽ നമ്മെ താഴ്ത്തി അനുതപിക്കുവാൻ കർത്താവു നമ്മെ സഹായിക്കട്ടെ.

വരും നാളുകളിൽ തന്റെ ജനത്തിൻമുമ്പിൽ താഴ്മയും ദൈവഭയവുമുള്ള നേതാക്കളായി ജീവിപ്പാൻ ദൈവം നമ്മെ സഹായിക്കട്ടെ.

ആമേൻ.

കേൾപ്പാൻ ചെവിയുള്ളവൻ കേൾക്കട്ടെ.

(അവസാനിച്ചു.)

മൊഴിമാറ്റം:ബോബി ചെറിയാൻ, റാന്നി.

'അടിയൻ ഇതാ....'

ഹാൻസൽ ജിയോതോമസ്

പഴയനിയമ കാലഘട്ടത്തിൽ, ചെറുപ്രായത്തിൽ തന്നെ, ദൈവം തനിക്കായി വിളിച്ചു വേർതിരിച്ച ഒരുപ്രവാചകനായിരുന്നു ശമുവേൽ. ഒരു ബാലനായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ ശമുവേലിനെ ദൈവം പേരുചൊല്ലി വിളിക്കുന്നത് നാം കാണുന്നു. (1 ശമൂ.3:1-19)

ശമൂവേലിന്റെ ശൈശവം മുതൽ പ്രായപൂർത്തിയാകുന്നതുവരെയുള്ള ജീവിതത്തെ, ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ആത്മികമായ ശൈശവം മുതൽ അതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ എത്തുന്നതുവരെയുള്ള വളർച്ചയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്.

ബാലനായ ശമൂവേൽ യഹോവയ്ക്ക് ശുശ്രൂഷചെയ്യുമ്പോൾ, തന്റെ സമപ്രായക്കാരായ കുട്ടികൾ ശീലോവ് പട്ടണത്തിൽ കളിച്ചുല്ലസിച്ച് ജീവിക്കുകയായിരുന്നു. 1 ശമൂവേൽ 3:1 ൽ നാം ഇങ്ങനെ കാണുന്നു "ശമൂവേൽ ബാലൻ ഏലിയുടെ മുമ്പാകെ യഹോവയ്ക്ക് ശുശ്രൂഷ ചെയ്തുപോന്നു". വാസ്തവത്തിൽ ശമുവേൽ, തന്നെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായും ദൈവത്തിന് സമർപ്പിച്ചിരുന്നു. ചെറുപ്പക്കാരായ നമുക്കും ഇതുപോലെ തന്നെ ദൈവമുമ്പാകെ ജീവിക്കാൻ കഴിയും. ഈ ലോകത്തിന്റെ ആകുലതകളിലും സന്തോഷങ്ങളിലും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാതെ നമ്മെത്തന്നെ പൂർണ്ണമായും ദൈവത്തിനു സമർപ്പിച്ച് മുന്നോട്ടുപോകുക.

ഒരുപക്ഷേ ചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായിട്ടായിരിക്കാം ഒരു ചെറിയ ബാലൻ ദൈവത്താൽ വിളിക്കപ്പെടുന്നത് നാം കാണുന്നത്. ദൈവം ശമൂവേലിനെ വിളിക്കുന്നത് നാം കാണുന്നു. ഇത് കാണുമ്പോൾ നമുക്കുതോന്നും ദൈവം ശമുവേലിന്റെ കൂടെ ഒരു ഒളിച്ചുകളിനടത്തുകയാണെന്ന്. ആദ്യത്തെ മൂന്നുസമയത്തും, ഏലിയാണ് തന്നെ വിളിച്ചതെന്ന് ബാലനായ ശമൂവേൽ തെറ്റിധരിച്ചു. ആദ്യത്തെ രണ്ടുപ്രാവശ്യം വിളിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ശമുവേലിന് ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കാമായിരുന്നു:'എന്തിനാണ് ഈ വൃദ്ധൻ തന്നെ പലപ്രാവശ്യം വിളിക്കുന്നത്? അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബോധം നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുമോ?' എന്നാൽ ഈ മൂന്ന് സമയത്തും യാതൊരു മടിയും കൂടാതെ ശമുവേൽ ഏലിയുടെ അടുക്കൽ ഓടിച്ചെല്ലുന്നു. ഇതായിരിക്കാം മൂന്നുപ്രാവശ്യം ദൈവം ശമുവേലിനെ വിളിക്കാനുള്ള യഥാർത്ഥ കാരണം.

> **ശമൂവേലിന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു മേഖലയെയാണ് ദൈവം പരിശോധിച്ചത്. അത് അവന്റെ 'ഹൃദയ ഒരുക്കം' ആയിരുന്നു. ദൈവം പറയുന്നതെന്തും അനുസരിക്കുവാനും അവനെ സേവിക്കുവാനുമുള്ള ഒരുക്കം ശമൂവേലിനുണ്ടായിരുന്നു.**

ശമൂവേലിന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു മേഖലയെയാണ് ദൈവം പരിശോധിച്ചത്. അത് അവന്റെ 'ഹൃദയ ഒരുക്കം' ആയിരുന്നു. ദൈവം പറയുന്നതെന്തും അനുസരിക്കുവാനും അവനെ സേവിക്കുവാനുമുള്ള ഒരുക്കം ശമൂവേലിനുണ്ടായിരുന്നു.

1ശമൂവേൽ3:1-ൽനാം കാണുന്നു:"ആ കാലത്ത് യഹോവയുടെ വചനം ദുർലഭമായിരുന്നു." എന്നിട്ടും, ദൈവം തന്റെ വചനം അറിയിക്കാൻ ഒരു ചെറിയ ബാലനെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഈ പൈതലിന്റേതുപോലെ ഒരുക്കമുള്ള ഹൃദയം യിസ്രായേലിലെ പുരോഹിതൻമാർക്കോ മറ്റ് മനുഷ്യർക്കോ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നതാണ് ഇതിന് കാരണം.

11-ാം വാക്യത്തിൽ ദൈവം ശമൂവേലിനോട് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു "ഇതാ, ഞാൻ യിസ്രായേലിൻ ഒരു കാര്യം ചെയ്യും, അത് കേൾക്കുന്നവന്റെ ചെവി രണ്ടും മുഴങ്ങും". ഇത്രയും വലിയ രഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്താൻ ദൈവം ഒരു ചെറിയ ബാലനെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. കാരണം ദൈവം പറയുന്നതെന്തും അനുസരിക്കുവാൻ അവൻ തയ്യാറായിരുന്നു. ചെറുപ്പക്കാരായ സഹോദരങ്ങൾക്കും ആത്മീയതയിൽ ചെറുപ്പക്കാരായവർക്കും ഇത് വലിയ ഒരു പ്രോത്സാഹനമാണ്. നമുക്കും അനുസരിക്കാനുള്ള ഒരു മനസ്സൊരുക്കം ഉണ്ടെങ്കിൽ ദൈവത്തിന് നമ്മിലൂടെയും വലിയകാര്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കും.

ദൈവം ശമൂവേലിനെ വിളിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ മൂന്നു സമയത്തും താനാരാണെന്ന് വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല. നാലാമത് ദൈവം അവനെ വിളിക്കുമ്പോൾ 1 ശമൂവേൽ 3:10 ൽ നാം കാണുന്നതുപോലെ ''യഹോവ വന്നുനിന്ന്'' അവനെ വിളിച്ചു. ആദ്യത്തെ മൂന്നു സമയത്തും ദൈവം ശമൂവേലിന്റെ മനസ്സൊരുക്കത്തെ പരീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. പറയുന്നത് കേൾക്കുവാനും അനുസരിക്കുവാനും ജാഗ്രതയോടെ നിൽക്കുന്ന ശമൂവേലിനെ ദൈവം കാണുന്നു. അനുസരിക്കുവാനുള്ള അവന്റെ തീക്ഷ്ണത കാണുന്ന ദൈവം തന്നെത്തന്നെ അവന് വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

1 ശമൂവേൽ 3:19 ൽ പറയുന്നു "ശമൂവേൽ വളർന്നു. യഹോവ അവനോടുകൂടെയുണ്ടായിരുന്നു; അവന്റെ വചനങ്ങളിൽ ഒന്നും നിഷ്ഫലമാക്കുവാൻ ദൈവം ഇടവരുത്തിയില്ല." ശമൂവേലിന്റെ എല്ലാ ശുശ്രൂഷയിലും ദൈവം എങ്ങനെ അവനോടുകൂടിയിരുന്ന് അവനെ നയിച്ചുവോ അതുപോലെ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലും ആത്മികവും ശാരീരികവുമായ വളർച്ചയിൽ നമ്മെ നയിക്കാൻ ദൈവം നമ്മോടുകൂടെയിരിക്കും. നമ്മിലൂടെ അവൻ പറയുന്ന ഒരു വാക്കും നിഷ്ഫലമായിപ്പോകുവാൻ ഇടവരികയുമില്ല.

നാം ദൈവഹിതത്തിൽ നിന്ന് അകന്നുമാറാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ തന്നെ ദൈവം നമുക്ക് അതിനെക്കുറിച്ച് ബോധ്യം വരുത്തുകയും മുന്നറിയിപ്പുതരികയും ചെയ്യും. അത് അനുസരിക്കുവാൻ നാം നമ്മെത്തന്നെ ഒരുക്കുകയാണെങ്കിൽ ദൈവം നിശ്ചയമായും നമ്മെ ആത്മീയമായി ഉയർന്ന നിലയിലേക്ക് നയിക്കും. സർവ്വശക്തനായ ദൈവം നമ്മുടെ പക്ഷത്ത് നമ്മെ നയിക്കാൻ ഇല്ലെങ്കിൽ ദൈവത്തിന്റെ അതുല്യമായ വിളിയിൽ നിന്ന് നാം സാവധാനം വഴിമാറിപ്പോകും.

ഉത്തമഗീതം 5 :2-6 വരെയുള്ള വാക്യങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ തന്റെ പ്രിയന്റെ സാന്നിധ്യം നഷ്ടമാകുന്ന കാന്തയെ നാം കാണുന്നു. തന്റെ ഇഷ്ടതോഴന്റെ വിളിയോട് പെട്ടെന്ന് പ്രതികരിക്കുവാൻ അവൾക്ക് ഒരുക്കമില്ലായിരുന്നു എന്നതാണിതിനു കാരണം. അതുപോലെ തന്നെ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലും ദൈവത്തിന്റെ വിളിയോട് പ്രതികരിക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയാതിരുന്നാൽ നാം ആത്മീയമായി വരണ്ട അവസ്ഥയി

ലൂടെ കടന്നുപോകും.

നമ്മുടെ പൂർണ്ണമാതൃകയായ യേശുക്രിസ്തു ഭൂമിയിലെ തന്റെ ജീവിതകാലത്ത് പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ ഹിതം നിറവേറ്റുവാൻ എല്ലായ്പ്പോഴും ഒരുക്കമുള്ളവനായിരുന്നു. സാത്താൻ തന്നെ വാക്കിനാൽ പരീക്ഷിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ അവിടുന്ന് കൃത്യമായ മറുപടികൾ നൽകി അവന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിഷ്ഫലമാക്കുന്നു. തന്റെ വിശുദ്ധിക്ക് കളങ്കം വരുത്തുന്ന എല്ലാറ്റിനേയും നേരിടാൻ യേശു എല്ലായ്പ്പോഴും ഒരുക്കമുള്ളവനായിരുന്നു.

തന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാന ശിഷ്യൻമാരിൽ ഒരുവനായ പത്രോസിനോട് യേശു ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു 'സാത്താനേ, എന്നെ വിട്ടു പോ' ഒരുക്കമുള്ള ഒരു ഹൃദയം യേശുവിന് എല്ലായ്പ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നു. അനാവശ്യമായ അഭിപ്രായങ്ങളേയും, പദ്ധതികളേയും, അശുദ്ധമായ എല്ലാറ്റിനേയും യേശു ശാസിച്ചു. അവയിൽ നിന്നെല്ലാം തന്നെത്തന്നെ സൂക്ഷിച്ചു.

നമ്മുടെ ആത്മീയജീവിതത്തിൽ സാത്താനോട് പോരാടാൻ നമ്മെ സജ്ജമാക്കുന്ന സർവ്വായുധവർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി എഫേസ്യർ 6-ൽ അപ്പൊസ്തലനായ പൗലൊസ് പറയുന്നു. "പിശാചിന്റെ തന്ത്രങ്ങളോട് എതിർത്തു നില്പാൻ കഴിയേണ്ടതിന് ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വായുധവർഗ്ഗം ധരിച്ചുകൊൾവിൻ". ആത്മീയജീവിതത്തിൽ മുന്നോട്ടു പോകുവാൻ 'സമാധാനസുവിശേഷത്തിനായുള്ള ഒരുക്കം' നമ്മുടെ കാലിന് ചെരുപ്പായിരിക്കണം (എഫെസ്യർ 6:15). ഇവിടെയെല്ലാം നാം കാണുന്നത് ഓരോ വിശ്വാസിയുടേയും ആത്മീയജീവിതപുരോഗതിയെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന ഏറ്റവും പ്രധാന ഘടകം 'ഹൃദയ ഒരുക്കം' ആണ് എന്ന വസ്തുതയാണ്.

ആത്മീയജീവിതത്തിൽ വാടിത്തളരാതെ ശക്തിയോടെ മുന്നേറുവാൻ യഥാർത്ഥമായും 'ഒരുക്കമുള്ള ഒരു ഹൃദയം' തരണമേ എന്ന് നമുക്കെല്ലാവർക്കും പ്രാർത്ഥിക്കാം.

മൊഴിമാറ്റം: തോമസ് മാത്യു, ചേന്നാട്.

●

കേന്ദ്രബിന്ദു ക്രിസ്തു

ലിയാണാർഡോ ഡാവിഞ്ചി എന്ന വിശ്രുതചിത്രകാരൻ യേശുവിന്റെ അന്ത്യഅത്താഴത്തിന്റെ ചിത്രം വരച്ചിട്ട് സ്നേഹിതനായ ഒരു കലാകാരനെ കാണിച്ച്, അയാളെ ഏറ്റവും ആകർഷിച്ചത് ചിത്രത്തിലെ ഏതു ഭാഗമാണെന്ന് ആരാഞ്ഞു.

"മേശയിലെ പാനപാത്രം! ഒന്നു നോക്കിയാൽ അതിൽനിന്നു കണ്ണെടുക്കാൻ തോന്നില്ല. അത്രയ്ക്കു മനോഹരമായിരിക്കുന്നു അത്."

നന്ദി പറഞ്ഞ ശേഷം ഡാവിഞ്ചി ബ്രഷ് ചായത്തിൽമുക്കി പാനപാത്രം മായിച്ചു കളഞ്ഞു. സ്നേഹിതൻ അത്ഭുതപ്പെട്ട് 'എന്തിനാണ് അങ്ങനെ ചെയ്തതെ'ന്നു ചോദിച്ചു.

ഡാവിഞ്ചിയുടെ മറുപടി:"എന്റെ ചിത്രത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു ക്രിസ്തുവാണ്. അവിടേക്കു തിരിയേണ്ട കണ്ണുകളെ ആകർഷിക്കുന്ന മറ്റൊന്നും -അതെത്ര നല്ലതായാലും-എന്റെ ചിത്രത്തിൽ ഉണ്ടാകരുത്."

നമ്മുടെ ജീവിതചിത്രത്തെക്കുറിച്ച് ഈ നിലയിൽ ഒരു നിർബന്ധം നമുക്കുണ്ടോ?

അധോലോകത്തിൽനിന്നുള്ള കത്തുകൾ

സി. എസ്. ലൂയിസ് മൊഴിമാറ്റം: സാജു ഏബ്രഹാം

വായിച്ചുതുടങ്ങും മുൻപ്

സി.എസ്. ലൂയിസിന്റെ പ്രശസ്തമായ 'ദി സ്ക്രൂടേപ്പ് ലെറ്റേഴ്സി'ന്റെ പരിഭാഷയാണിത്. കുട്ടിപ്പിശാചിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലുള്ള ക്രിസ്ത്യാനിയെ പിന്മാറ്റത്തിലേക്കു നയിക്കാൻ വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങളാണ് അമ്മാവൻ പിശാച് കത്തിലൂടെ നൽകുന്നത്. കുട്ടിപ്പിശാചിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലുള്ള കക്ഷി-യുവാവായ ക്രിസ്ത്യാനി- തന്റെ അമ്മയും ഒന്നിച്ചുതാമസിക്കുകയാണ്. അവന്റെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തെ തകരാറിലാക്കാനും അമ്മയും അവനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽ തെറ്റിദ്ധാരണ കൊണ്ടുവരുവാനും എല്ലാം വേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ കത്തുകളിലൂടെ പരിചയസമ്പന്നനായ അമ്മാവൻപിശാച് കുട്ടിപ്പിശാചിനു നൽകിക്കഴിഞ്ഞു. തന്റെ കക്ഷി ആത്മീയമായി ഇപ്പോൾ ഒരു വിരസമായ ഘട്ടത്തിലൂടെ കടന്നു പോകുകയാണെന്നു കുട്ടിപ്പിശാച് അറിയിച്ചപ്പോൾ അമ്മാവൻ പിശാചിന് ഉത്സാഹമായി. ആത്മീയരംഗത്ത് ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന വിരസതയെ 'ഇനി എനിക്കു രക്ഷയില്ല' എന്ന നിരാശതയിലേക്കു നയിച്ച് അവനെ ക്രമേണ തീർത്തും പിന്മാറ്റത്തിലെത്തിക്കാൻ കഴിയും എന്ന് അമ്മാവൻ പിശാച് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനിയായ ചെറുപ്പക്കാരന് ഇതിനിടെ 'ലൗകികരായ' ചില സുഹൃത്തുക്കളെ കിട്ടി. അവരോടുള്ള കൂട്ടുകെട്ടുമൂലം അവനെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽനിന്നു പതുക്കെ പൊള്ളയായ പൊങ്ങച്ചങ്ങളിലേക്കും കൃത്രിമമായ തിരക്കുകളിലേക്കും കൊണ്ടെത്തിക്കണമെന്ന് അമ്മാവൻ പിശാച് ഉപദേശിക്കുന്നു. ആത്മീയമായ കാര്യങ്ങളിൽ അവൻ ശ്രദ്ധാലുവായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ യഥാർത്ഥലക്ഷ്യത്തിൽ എത്താതിരിക്കാനുള്ള വിദ്യകളാണ് തുടർന്ന് അമ്മാവൻ പിശാച് നൽകുന്നത്. ഇതിനിടെ, ക്രിസ്ത്യാനിയായ യുവാവിന് വീണ്ടും ആത്മീയമായ ഒരു മടങ്ങിവരവുണ്ടായി. എങ്കിലും ആത്മീയമായി അവൻ മുന്നോട്ടുപോകാതിരിക്കാൻ അവനെ തടയുവാനുള്ള തന്ത്രങ്ങൾ അമ്മാവൻ പിശാച് കുട്ടിപിശാചിനു പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.... 'തുടർന്നു വായിക്കുക'

ഭക്ഷണം ഒരു കെണി

17

പ്രിയപ്പെട്ട കുട്ടിപ്പിശാചേ,

നമ്മൾ ആത്മാക്കളെ നേടുന്നതിനായി ഉപയോഗിക്കുന്ന"ആഹാരത്തോടുള്ള അത്യാർത്തി"യെ കുറിച്ച് വളരെ പരിഹാസമായിട്ടാണല്ലോ കഴിഞ്ഞ എഴുത്തിൽ നീ എഴുതിയിരുന്നത്. അത് നിന്റെ അജ്ഞതയെയാണ് വെളിവാക്കുന്നത്. മനുഷ്യമനഃസാക്ഷിയെ ഈ കാര്യത്തിൽ നിർജ്ജീവമാക്കിയെന്നത് കഴിഞ്ഞ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലെ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനനേട്ടമാണ്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ 'ആഹാരത്തോടുള്ള അത്യാർത്തി' എന്നതിനെതിരെ ഒരു പ്രസംഗമോ അല്ലെങ്കിൽ ഈ സ്വഭാവത്തെ ഓർത്ത് ഒരു മനസ്സാക്ഷിക്കുത്തുണ്ടായ അനുഭവമോ എങ്ങും ഇപ്പോൾ കേൾക്കുന്നില്ല. 'ആഹാരത്തോടുള്ള മോഹം' എന്ന കാര്യത്തിൽ അളവിനേക്കാൾ രുചിക്ക് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകുവാൻ നമ്മുടെ പ്രവർത്തനം കൊണ്ട് സാധിച്ചു. അങ്ങനെ ഈ പാപത്തെ മനുഷ്യരുടെ മനഃസാക്ഷിയെ ബാധിക്കാത്ത തരത്തിലുള്ള ഒന്നാക്കി മാറ്റുവാൻ നമുക്ക് കഴിഞ്ഞു.

നിന്റെ കക്ഷിയുടെ അമ്മ ഈ കാര്യത്തിൽ ഒരു നല്ല ഉദാഹരണമാണെന്ന് നമ്മുടെ പക്കൽ ഉള്ള രേഖകളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാകുന്നു. അവളുടെ കാര്യം നോക്കുന്ന നമ്മുടെ സഹപ്രവർത്തകനിൽ നിന്ന് നീയും അത് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇത്രയും കാലം ഇങ്ങനെയൊരു മോഹത്തിനടിമപ്പെട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നല്ലോ തന്റെ ജീവിതമെന്ന് ഒരുദിവസം അറിയുമ്പോൾ അവൾ വളരെ അത്ഭുതപ്പെടും! ആഹാരത്തോടുള്ള മോഹം ഒരു തെറ്റായി അവൾക്കു

ഒരു മനുഷ്യനെ അവന്റെ തൃപ്തിക്കനുസരിച്ചുള്ള ആഹാരത്തോടുള്ള താത്പര്യം കൊണ്ട് എപ്പോഴും പരാതിപ്പെടുന്നവനും ക്ഷമയില്ലാത്തവനും കരുണയില്ലാത്തവനും സ്വാർത്ഥനും ഒക്കെ ആക്കിത്തീർക്കുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ പിന്നെ ആഹാരത്തിന്റെ അളവിൽ വലിയ പ്രസക്തി ഇല്ല

തോന്നാതിരുന്നതിന്റെ കാരണം അവൾ കഴിക്കുന്ന ആഹാരത്തിന്റെ അളവ് വളരെ കുറവായിരുന്നു എന്നതാണ്.[1] ഒരു മനുഷ്യനെ അവന്റെ വയറിന്റെ തൃപ്തിക്കനുസരിച്ചുള്ള ആഹാരത്തോടുള്ള താത്പര്യം കൊണ്ട് എപ്പോഴും പരാതിപ്പെടുന്നവനും ക്ഷമയില്ലാത്തവനും കരുണയില്ലാത്തവനും സ്വാർത്ഥനും ഒക്കെ ആക്കിത്തീർക്കുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ പിന്നെ ആഹാരത്തിന്റെ അളവിൽ വലിയ പ്രസക്തി ഇല്ല. നമ്മുടെ സഹപ്രവർത്തകൻ ഈ സ്ത്രീയെ നന്നായി കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ അവളുടെ പരിചാരികമാർക്ക് അവളെ പേടിയാണ്. എന്തെങ്കിലും ആഹാരം നൽകുമ്പോഴുള്ള അവളുടെ പ്രകടനം ഒന്നു കാണേണ്ടതാണ്–"ഓ! ഹോ! എനിക്കൊന്നും കാര്യമായിട്ട് വേണ്ട. ഒരു കപ്പ് കടുപ്പം കുറഞ്ഞ, എന്നാൽ തീരെ കടുപ്പം കുറയാത്ത, ചായയും ഒരു കഷണം മൊരിച്ച, നന്നായി മൊരിച്ച, റൊട്ടിയും മാത്രം മതി". താനാവശ്യപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾക്ക് തനിക്കു നൽകിയ ആഹാരത്തേക്കാൾ ചെലവ് കുറവാണെന്നതിനാൽ താൻ ആഹാരത്തോട് അത്യാർത്തി ഒട്ടും ഇല്ലാത്തവളാണെന്ന് സ്വയം ധരിക്കുന്നു. എന്നാൽ താൻ ആവശ്യപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ അതു പോലെ കിട്ടുവാൻ കാണിക്കുന്ന നിർബന്ധവും അതു വഴി മറ്റുള്ളവർക്കുണ്ടാക്കുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടും അത്യാർത്തിയുടെ ഭാഗമാണെന്ന് അവൾ അറിയുന്നില്ല! ആഹാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് എന്തുചെയ്യാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴും അവളുടെ മനസ്സിൽ വരുന്ന ചിന്ത താൻ മിതഭക്ഷണം ശീലിക്കുകയാണെന്നാണ്. തിരക്കേറിയ ഒരു ഹോട്ടലിൽക്കയറി തന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവരുന്ന ഭക്ഷണത്തെ നോക്കി "ഓ ഇതിന്റെ നാലിലൊന്നു മതി എനിക്ക്" എന്നു പറയുന്ന സ്വഭാവമാണ് അവളുടേത്. ഭക്ഷണം വെറുതെ പാഴാക്കിക്കളയാതിരിക്കാനാണ് അങ്ങനെ പറയുന്നതെന്ന് ഒരു ന്യായീകരണവും അവൾക്കുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതും ആഹാരകാര്യങ്ങളിലുള്ള തന്റെ നിർബന്ധബുദ്ധിയുടെ ഭാഗമാണെന്ന് അവൾ അറിയുന്നില്ല.

നിന്റെ കക്ഷിയുടെ അമ്മ, അവളുടെ വയറിന്റെ തൃപ്തിക്ക് എത്രമാത്രം പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നു എന്നുള്ളതിൽ നിന്നും അവളെ കൈകാര്യം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ സഹപ്രവർത്തകന്റെ ആരും അത്ര ശ്രദ്ധിക്കാത്ത പ്രവർത്തനത്തിന്റെ മൂല്യം അളക്കുവാൻ കഴിയും[2]. ഈ സ്ത്രീ "ആകെ എനിക്കു വേണ്ടത്" എന്ന് എപ്പോഴും ഒരു എളിയ ഭാവത്തിൽ പറയുന്ന മാനസികാവസ്ഥയിലാണ്. അവൾ 'ആകെ എനിക്കു വേണ്ടത്" എന്നു പറഞ്ഞ് ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ഒന്നുകിൽ 'നന്നായിട്ട്' തയ്യാറാക്കിയ ഒരു കപ്പ് ചായ അല്ലെങ്കിൽ 'നന്നായിട്ട്' പുഴുങ്ങിയ ഒരു മുട്ട അതുമല്ലെങ്കിൽ 'നന്നായിട്ട്' മൊരിഞ്ഞ ഒരു കഷണം

ഭക്ഷണം വെറുതെ പാഴാക്കിക്കളയാതിരിക്കാനാണ് അങ്ങനെ പറയുന്നതെന്ന് ഒരു ന്യായീകരണവും അവൾക്കുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതും ആഹാരകാര്യങ്ങളിലുള്ള തന്റെ നിർബന്ധബുദ്ധിയുടെ ഭാഗമാണെന്ന് അവൾ അറിയുന്നില്ല.

റൊട്ടി എന്നിവയാണ്. അവളുടെ വളരെ നിസ്സാരമായ ഈ ആവശ്യങ്ങൾ 'നന്നായിട്ട്' ചെയ്തു കൊടുക്കുവാൻ ആരേയും കിട്ടുന്നില്ല എന്നതാണു പ്രശ്നം. കാരണം അവളുടെ ഈ 'നന്നായിട്ട്' എന്ന പറച്ചിലിന്റെ പുറകിൽ ഒരിക്കലും തൃപ്തിവരാത്ത ആഹാരത്തോടുള്ള അവളുടെ പിടിവാശിയുണ്ട്. അങ്ങനെ നാൾതോറുമുള്ള ഈ നിരാശ അവളെ എപ്പോഴും ഒരു ശുണ്ഠിക്കാരിയാക്കുന്നു. ഇനി നമ്മുടെ ശത്രു എങ്ങാനും 'നീ ആഹാരകാര്യത്തിൽ വലിയ താത്പര്യം കാണിക്കുന്നു' എന്ന തരത്തിലുള്ള ഒരു ചിന്ത അവളുടെ മനസ്സിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നാൽ അവളെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന നമ്മുടെ സഹപ്രവർത്തകൻ മറ്റൊരു ചിന്ത കൊണ്ട് അതിനെ തടയും. അത് ഇങ്ങനെയാണ് 'ഓ ഞാൻ ഈ വാശിപിടിക്കുന്നതൊന്നും എനിക്കു വേണ്ടിയല്ല എന്റെ മകൻ നല്ല ആഹാരം കഴിക്കണമെന്നുള്ള താത്പര്യം കൊണ്ടാണ്." വാസ്തവത്തിൽ ഈ അമ്മയുടെ ആഹാരത്തോടുള്ള നിർബന്ധബുദ്ധിയാണ് മകനെ (നിന്റെ കക്ഷിയെ) അവന്റെ വീട്ടിൽ ഏറ്റവും അസ്വസ്ഥനാക്കുന്നത്.

[3]നിന്റെ കക്ഷി അവന്റെ അമ്മയുടെ മകൻ തന്നെ. അതുകൊണ്ട് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട പല പ്രവർത്തനങ്ങൾ അവനിൽ നീ നടത്തുമ്പോൾ തന്നെ അവനിൽ ഇപ്പോൾ ചെറുതായി കാണുന്ന "ആഹാരത്തോടുള്ള അത്യാർത്തിയെ" അവഗണിക്കരുത്. അവനൊരു പുരുഷനാകയാൽ അമ്മയെ പോലെ 'ആകെ എനിക്കു വേണ്ടത്' എന്ന പറച്ചിലിൽ അവന്റെ അത്യാർത്തിയെ മറയ്ക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. പുരുഷന്മാർ സാധാരണ ദുരഭിമാനത്തിലൂടെയാണ് അത്യാർത്തിയുള്ളവരായിത്തീരുന്നത്. അവർക്ക് ആഹാരത്തെ കുറിച്ച് എല്ലാമറിയാമെന്ന ഒരു തോന്നൽ അവരിൽ ഉണ്ടാക്കണം. നല്ല ആഹാരം കിട്ടുന്ന ഒരു സ്ഥലം കണ്ടുപിടിച്ചു എന്നതിൽ അവർ സ്വയം ഉത്സാഹം പ്രാപിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു മിഥ്യാഭിമാനത്തിൽ തുടങ്ങിയത് ക്രമേണ ഒരു ശീലമായി

മാറും[4]. എങ്ങനെയൊക്കെ കൈകാര്യം ചെയ്താലും കുഴപ്പമില്ല, നമ്മെ സംബന്ധിച്ച് പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം നിന്റെ കക്ഷിക്ക് ഒരു കപ്പ് കാപ്പിയോ മറ്റെന്തെങ്കിലുമോ അവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സമയത്ത് ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവൻ ആകെ അസ്വസ്ഥനാകണം എന്നതാണ് പ്രധാനം. അങ്ങനെയാകുമ്പോൾ അവന്റെ സ്വഭാവത്തിലെ കരുണ, നീതിബോധം, അനുസരണം, എന്നിവ നിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ ആയിരിക്കും.

വിശിഷ്ടഭക്ഷണത്തോടുള്ള മോഹവുമായി താരതമ്യം ചെയ്താൽ അമിതഭക്ഷണത്തിന് വലിയ വിലയില്ല. എന്നാൽ ബ്രഹ്മചര്യത്തെ ആക്രമിക്കുവാൻ നാം അമിതഭക്ഷണത്തെ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. മറ്റെല്ലാറ്റിലുമെന്നപോലെ ഈ കാര്യത്തിലും ഒരു വ്യാജആത്മീയാവസ്ഥയിൽ അവനെ നിർത്തുക. ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ വൈദ്യശാസ്ത്രപരമായ വശത്തെക്കുറിച്ച് അവൻ ഒരിക്കലും അറിയാതെയിരിക്കട്ടെ. തന്റെ ഏതു നിഗളത്താലോ വിശ്വാസക്കുറവിനാലോ ആണ് നിന്റെ കൈയിൽ വീഴുവാൻ ഇടയായതെന്ന് ചിന്തിച്ച് അത്ഭുതപ്പെട്ട് അവൻ അങ്ങനെയിരിക്കട്ടെ. അതേ സമയം അവനോടു കഴിഞ്ഞ ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ എന്തെല്ലാം ആഹാരം കഴിച്ചു എന്നുള്ള ഒറ്റ ചോദ്യം മതി നിന്റെ ആഗ്നേയാസ്ത്രം എപ്പോഴാണ് വരാൻ പോകുന്നതെന്ന് അവൻ കാണുവാൻ ഇടയാവുകയും അതിന്റെ ഫലമായി നിന്റെ കാര്യം അപകടത്തിലാകുകയും ചെയ്യും. ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ വൈദ്യശാസ്ത്രപരമായ വശത്തെക്കുറിച്ച് എങ്ങാനും അവൻ ചിന്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ നാം പല മനുഷ്യരേയും വിശ്വസിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആ വലിയ ഭോഷ്ക് അതായത് അമിതമായ ശരീരാധ്വാനവും അതിനെ തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന ക്ഷീണവും ബ്രഹ്മചര്യത്തിനു അനുകൂല ഘടകങ്ങളാണെന്ന് ഇവനേയും വിശ്വസിപ്പിക്കുക. ശരീരാധ്വാനം ഏറെയുള്ള പട്ടാളക്കാരുടേയും നാവികരുടേയും ഭോഗാസക്തി കുപ്രസിദ്ധമായിരിക്കെ[5] ഈ മനുഷ്യർ എങ്ങനെ ഈ കള്ളം വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നാണ് എനിക്ക് മനസ്സിലാകാത്തത്. നമ്മൾ ചില സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകരെ ഉപയോഗിച്ച് കായികവിനോദങ്ങൾ ബ്രഹ്മചര്യത്തിനു സഹായിക്കുന്ന ഘടകമാണെന്നു പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബ്രഹ്മചര്യമെന്ന വിഷയത്തെകുറിച്ച് കൂടുതൽ എഴുതാനുണ്ട്. അത് പിന്നീട് ആകാം.

സ്നേഹപൂർവ്വം
അമ്മാവൻ പിശാച്

അടിക്കുറിപ്പുകൾ

1.ഒരു മനുഷ്യനെ അവന്റെ വയറിന്റെ തൃപ്തിക്കനുസരിച്ചുള്ള......ആഹാരത്തിന്റെ അളവിൽ വലിയ പ്രസക്തി ഇല്ല.

അമ്മാവൻ പിശാച് ഈ കത്തിൽ, ഒരു വിശ്വാസിയുടെ ആത്മീയ പുരോഗതിയെ തടയാൻ ഭക്ഷണം എങ്ങനെ ഒരു കെണിയായി ഉപയോഗിക്കാം എന്നതു സംബന്ധിച്ചു ചില ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുകയാണ്. വിശ്വാസിയെ പരാതിപ്പെടുന്നവനും, ക്ഷമയും കരുണയും ഇല്ലാത്തവനും സ്വാർത്ഥനും ഒക്കെ ആക്കിയാൽ അവന്റെ ആത്മീയമുന്നേറ്റം തടയാൻ കഴിയും. ഭക്ഷണത്തോടുള്ള അമിതമായ താത്പര്യംകൊണ്ട് ആഹാരകാര്യത്തിൽ ഒരുവനെ ക്ഷമയില്ലാത്തവനും പരാതിപ്പെടുന്നവനും സ്വാർത്ഥനും ഒക്കെ ആക്കി മാറ്റാൻ കഴിയും. അതേ സമയം ഭക്ഷണസംബന്ധമായ ഒരു പിടിവാശി ഒരു പാപമായി തോന്നാത്തതുകൊണ്ട് ഇതിലെ അപകടം അവനു മനസ്സിലാകുകയുമില്ല. ആഹാരത്തോടുള്ള താത്പര്യം തെറ്റായിത്തോന്നാത്തതിന്റെ മറ്റൊരു കാരണം താൻ കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണത്തിന്റെ അളവു കുറവാണെന്നതുകൊണ്ട് ഭക്ഷണത്തിനു തന്റെ മേൽ ഒരു സ്വാധീനമില്ലെന്നു

വിശ്വാസി ചിന്തിക്കുന്നു എന്നതാണ്. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ ആഹാരത്തിന്റെ അളവിനെക്കാൾ രുചിക്കാണു പ്രാധാന്യം. ഒരുവൻ കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണത്തിന്റെ അളവ് കുറവാണെങ്കിലും അതിന്റെ രുചിയെ സംബന്ധിച്ച് അവനെ ശാഠ്യക്കാരനാക്കാമല്ലോ - ഇതാണ് സാത്താന്റെ തന്ത്രം.

2. ഈ സ്ത്രീ 'ആകെ എനിക്കു വേണ്ടത്' എന്നു എപ്പോഴും എളിയ ഭാവത്തിൽ പറയുന്ന മാനസികാവസ്ഥയിലാണ്.

കുട്ടിപ്പിശാചിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലുള്ള യുവക്രിസ്ത്യാനിയുടെ അമ്മയെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ പറയുന്നത്. ഭക്ഷണത്തോടുള്ള ആർത്തി മൂലം മറ്റുള്ളവർക്ക് എത്രത്തോളം ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കുവാൻ ഒരാൾക്കു കഴിയും എന്നതിന്റെ ഉത്തമ ഉദാഹരണമായിട്ടാണ് ഈ സ്ത്രീയെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നത്.

ഇവർ തന്നെക്കുറിച്ചു തന്നെ കരുതിയിരിക്കുന്നതു ഭക്ഷണകാര്യത്തിൽ തനിക്ക് ഒരു നിർബന്ധബുദ്ധിയും ഇല്ലെന്നാണ്. അവർ കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണത്തിന്റെ അളവ് കുറവാണ്. അവർ എപ്പോഴും പരിചാരികമാരോട് ഭക്ഷണത്തിന് ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ എളിയമട്ടിൽ പറയുന്നത് "ആകെ എനിക്കു വേണ്ടത് 'നന്നായി' മൊരിഞ്ഞ ഒരു റൊട്ടിയും 'നന്നായി' പുഴുങ്ങിയ ഒരു മുട്ടയും 'നന്നായി' തയ്യാറാക്കിയ ഒരു കപ്പു ചായയുമാണ്'' എന്നാണ്. എന്നാൽ 'നന്നായി' എന്നതുകൊണ്ട് അവർ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന നിലവാരം എന്തെന്ന് അവർക്കു മാത്രമേ അറിയൂ. പരിചാരിക എങ്ങനെ ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കിയാലും 'ഒന്നുകിൽ റൊട്ടി കൂടുതൽ മൊരിഞ്ഞു പോയി' അല്ലെങ്കിൽ 'വേണ്ടത്ര മൊരിഞ്ഞില്ല,' എന്നാവും പ്രതികരണം. അവൾക്കു വേണ്ട 'കൃത്യ നിലവാരത്തിൽ' ഭക്ഷണം ഉണ്ടാക്കാൻ ആർക്കും കഴിയുകയില്ല. തുടർന്നു പരാതിയായി, കുറ്റപ്പെടുത്തലായി. പരിചാരികമാർക്കെല്ലാം അവരെ പേടിയാണ്! പക്ഷേ ഭക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ താൻ വീട്ടിലുള്ളവർക്ക് എത്ര വലിയ പേടിസ്വപ്നമായിരിക്കുന്നു എന്ന് അവർ മാത്രം അറിയുന്നില്ല!

3. നിന്റെ കക്ഷി അവന്റെ അമ്മയുടെ മകൻ തന്നെ.

ഭക്ഷണത്തെച്ചൊല്ലി വീട്ടിൽ ഭൂകമ്പം സൃഷ്ടിക്കുന്ന അമ്മയുടെ സ്വന്തം മകൻ തന്നെയാണ് നിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലുള്ള കക്ഷി എന്ന് അമ്മാവൻപിശാച് കുട്ടിപ്പിശാചിനോടു പറയുന്നു. മകനിൽ ഭക്ഷണത്തോടുള്ള താത്പര്യം ഇപ്പോൾ ചെറിയ തോതിലേ ഉള്ളൂ. പക്ഷേ അതുണ്ട്. ആ കാര്യത്തിൽ അവൻ അമ്മയുടെ മകൻ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ചെറിയ തോതിലുള്ള ഈ താത്പര്യത്തെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന് ക്രമേണ അവനെയും അമ്മയെപ്പോലെ ആഹാരകാര്യത്തിൽ ഒരു പിടിവാശിക്കാരനാക്കണം എന്നാണ് അമ്മാവൻ പിശാചു നൽകുന്ന ഉപദേശം.

4. എങ്ങനെയൊക്കെ കൈകാര്യം ചെയ്താലും കുഴപ്പമില്ല......ആഗ്രഹിക്കുന്ന സമയത്തു ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവൻ ആകെ അസ്വസ്ഥനാകണം.

ചെറുപ്പക്കാരനായ ക്രിസ്ത്യാനിയെ ഭക്ഷണത്തിന്റെ അടിമയാക്കുക എളുപ്പമാണെന്ന് അമ്മാവൻ പിശാച് പറയുന്നു. അവന്റെ ദുരഭിമാനത്തെ ഊതിക്കത്തിച്ച് എളുപ്പത്തിൽ അതു സാധിക്കാം. 'നഗരത്തിൽ ഏറ്റവും നല്ല ഭക്ഷണം കിട്ടുന്ന സ്ഥലം എനിക്കറിയാം' എന്ന അഭിമാനബോധത്തിലാണ് അത് ആരംഭിക്കേണ്ടത്. തുടർന്ന് ആ 'ഏറ്റവും നല്ല ഭക്ഷണം കിട്ടുന്ന സ്ഥലം' സന്ദർശിക്കുന്നത് അവനിൽ ഒരു ശീലമാക്കണം. അങ്ങനെ ഒടുവിൽ അവൻ ഭക്ഷണത്തോട് ആർത്തിയുള്ളവനായി മാറും-പ്രവർത്തനവിധം ഈ നിലയിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ആയിക്കോട്ടെ. ഒടുവിൽ, ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഭക്ഷണം ആഗ്രഹിക്കുന്ന സമയത്തു കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ

അവൻ ആകെ അസ്വസ്ഥനും ശുണ്ഠിക്കാരനുമായി മാറണം എന്നതാണു പ്രധാനം...ഇതാണ് അമ്മാവൻ പിശാചിന്റെ ഉപദേശത്തിന്റെ സാരം.

നോക്കുക: പിശാചിന്റെ തന്ത്രങ്ങൾ എത്ര വൈവിധ്യമുള്ളവയാണ്!

5. ഈ മനുഷ്യർ എങ്ങനെ ഈ കള്ളം വിശ്വസിക്കുന്നു എന്നാണ് എനിക്കു മനസ്സിലാകാത്തത്.

ഭക്ഷണത്തോടുള്ള അത്യാർത്തിയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞശേഷം അമിതമായ ഭോഗാസക്തിയെക്കുറിച്ച് അമ്മാവൻ പിശാച് തുടർന്നു പറയുന്നു.

അമിതമായ ശാരീരികാധ്വാനം ശരീരത്തെ തളർത്തും. ആ നിലയിൽ ക്ഷീണിപ്പിക്കുന്ന കായികാധ്വാനം ബ്രഹ്മചര്യത്തിന് അനുകൂല ഘടകമാണ്-ഇത് മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ചിന്തയാണ്. പക്ഷേ ഇതു തികച്ചും കള്ളമാണെന്ന് അമ്മാവൻ പിശാച് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ശാരീരികാധ്വാനം ഭോഗാസക്തിയെ നിയന്ത്രിക്കുമെങ്കിൽ കഠിന അധ്വാനമുള്ള ജോലിചെയ്യുന്ന പട്ടാളക്കാരും നാവികരും മറ്റും തികഞ്ഞ ബ്രഹ്മചാരികൾ ആകേണ്ടതായിരുന്നു. പക്ഷേ മറിച്ചാണ് അനുഭവം. എന്നിട്ടും മനുഷ്യർ ഇന്നും ഈ കള്ളം എങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുന്നു?-അമ്മാവൻ പിശാച് അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. •

മരണവും ജനനവും

പേജ് 28-ൽ നിന്ന് തുടർച്ച

നിങ്ങളെ കീഴടക്കുന്നു. അതേ, അത് സംഭവിക്കുകയാണ്- നിങ്ങളുടെ ലോകം നിപതിക്കയാണ്. എല്ലാം കഴിഞ്ഞു എന്ന് നിങ്ങൾ ഉറപ്പാക്കുന്നു. കണ്ണഞ്ചിപ്പിക്കുന്ന, തറച്ചു കയറുന്ന ഒരു വെളിച്ചം നിങ്ങൾ കാണുന്നു. തണുത്ത പരുപരുത്ത കൈകൾ നിങ്ങളെ വലിക്കുകയാണ്. വേദനയുടെ ഒരു പ്രഹരം. നിങ്ങൾ അറിയാതെ നിലവിളിച്ചുപോയി!

അഭിനന്ദനങ്ങൾ, നിങ്ങൾ പിറന്നു വീണിരിക്കുന്നു.

മരണവും അപ്രകാരം തന്നെ. ജനന നാളിയുടെ ഇങ്ങേതലയ്ക്കൽ എല്ലാം ഭീകരവും വേദനാ ജനകവുമാണെന്ന് തോന്നും. മരണം ഭയപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു തുരങ്കമാണ്. ശക്തമായ ഒരു ശക്തി ആ തുരങ്കത്തിലേക്ക് നമ്മെ വലിച്ചു കൊണ്ടുപോകയാണ്: നാം ആരും ആ നിമിഷത്തിനായി ആകാംക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നില്ല. നമുക്ക് ഭയമാണ്. അത് മുഴുവനും സമ്മർദ്ദവും വേദനയും അന്ധകാരവും കൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തികച്ചും അജ്ഞാതം. എന്നാൽ അന്ധകാരത്തിന്റെയും വേദനയുടെയും അപ്പുറത്ത് ഒരു പുതിയ ലോകമാണ്. ആ പുത്തൻ ലോകത്തിൽ നമ്മുടെ കണ്ണുനീരും വേദനയും എല്ലാം വെറും ഓർമ്മകൾ മാത്രമായിരിക്കും!!

-ഫിലിപ്പ് യാൻസി

(അവലംബം-ജോസഫ് ബെയ്‌ലി)

Just a minute

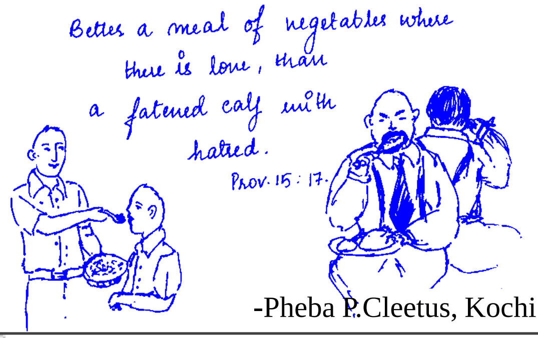

-Pheba P.Cleetus, Kochi.

THEY MISSED HIM

They were looking for a Lion, He came as a Lamb,
and they missed Him.
They were looking for a Warrior, He came as a Peace maker,
and they missed Him.
They were looking for a King, He came as a Servant,
and they missed Him.
They were looking for Liberation from Rome, He submitted to the
Roman cross, and they missed Him.
They were looking for a fit to their mold, He was the mold maker,
and they missed Him.
What are you looking for? Lion? Warrior? King? Liberator?
What are you looking for?
They were looking for their temporal needs to be met,
He came to meet their eternal need, and they missed Him.
He came as a Lamb to be sacrificed for your sin.
Will you miss Him?
He came to make peace between God and man.
Will you miss Him?
He came to model servanthood for all mankind.
Will you miss Him?
He came that we might have true liberty.
Will you miss Him?
He came to give you eternal life.
Will you miss Him?

മൊഴിമുത്തുകൾ

ദൈവം നിങ്ങളുടെ കണ്ണിൽ ഒരു തുള്ളിക്കണ്ണുനീർ വരുത്തുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ അവിടുന്ന് ഒരു മഴവില്ലു സൃഷ്ടിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്.

o o o

കൊടുക്കുമ്പോഴാണു ഞങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നത്. ക്ഷമിക്കുമ്പോഴാണ് ഞങ്ങൾക്കു ക്ഷമ കിട്ടുന്നത്. മരിക്കുമ്പോഴാണു ഞങ്ങൾ നിത്യജീവങ്കലേക്കു ജനിക്കുന്നത്

-ഫ്രാൻസിസ് അസ്സീസി